

Poti Jezusa Kristusa

Jezus Kristus, duhovnost in zemlja

Kristus, njegovi prispevki k razvoju zavesti, človeštva in zemlje: samostojna informacijska stran s stališči mnogih raziskovalnih področij in duhovnih izkušenj.

Slovensko: <http://www.ways-of-christ.com/sl>

Pota Jezusa Kristusa v človeški zavesti in zemlji.

Kazalo vseh delov.

Za povezave spodaj (v tem kazalu) morate do konca naložiti to stran.

Poti Jezusa Kristusa	1
Del 1: poglavja o korakih v evangelijih	3
UVOD v smisel in uporabo tega besedila.	3
Metodična navodila*** o meditativni praksi:	4
Te strani in različne teološke usmeritve v cerkveni zgodovini.	6
»V začetku je bila Beseda (grško Logos) ... in Beseda je postala meso" (<i>Jan. 1</i>).	10
Jezus Nazarečan: njegovo rojstvo.	11
Se v Jezusovih mladostniških letih nahaja nekaj pomembnega?	12
Obrobna pripomba k razpravi o »dveh dečkov Jezusov":	13
O krstu na reki Jordan po Janezu Krstniku.	13
Tišina v puščavi.	15
Skušnjave in imenovanje učencev.	17
Svatba v Kani.	19
Stališča do seksualnosti, simpatije, vživljanja i ljubezni.	21
»Sveta vnema« (in stališča do emocij).	22
O govoru na gori (<i>Mt. 5</i> ; s stališči do razuma).	24
Kristusova spremenitev na gori Tabor (<i>Mt. 17</i>).	25
Vprašanja o »čudežih«.	26
Lazarjevo vstajenje.	28
»Ovce«.	29
Kristus in »umivanje nog«, maziljenje s strani Marije iz Betanije.	29
Zadnja večerja; slovesni prihod, prijetje in bičanje.	32
Kronanje s trnovim vencem in poslovilni govori.	33
Križanje in polaganje v grob.	34
Vprašanje praznega groba, »poti v pekel« in »poti v raj«.	38
Vstajenje.	40
»Vnebohod«.	44
Binkoštni dan.	46
Jezusova podoba.	50
Del 2: Koraki Janezovega razodetja	50
Janezovo razodetje.	50
O postopanju s prerokbami.	52
O vsebinah Janezove apokalipse: sedem cerkva.	53
Navdih in cerkve.	62
Zakaj rabim cerkev ali skupnost?	65
Sedem pečatov.	65
Sedem trobent.	66
»Sedem gromov« in dve priči.	66
Žena in zmaj.	66
Sedmeroglava zver iz morja.	67
Zver z dvema rogovoma iz zemlje.	67
»Poslednjih sedem šib« in konec »Babilona«; Vrnitev Kristusa.	68
(Resnično) »1000-letno kraljestvo miru«.	70
»Novo nebo, nova zemlja" in "novi Jeruzalem".	71
Zaključno poglavje: Krščanskost.	72
Poglejte tabelo na koncu zaključnega poglavja glavnega besedila: Krščanska opredeljenost – »V svetu, toda ne od sveta«, »Tretja pot«* (gl. npr. <i>Jan. 17</i>)	74
Del 3: 14 poglavij o različnih temah in življenjskih vprašanjih.	75
Molitev za mir, življenje in zemljo.	75
Temelji etičnih vrednosti.	76
Dodatek: kratek popravek sodobnih »zgodb, ki odkrivajo vse o Jezusu«.	79
Naravoslovje in verovanje v Boga.	81
Zavest, možgani in svobodna volja.	83

Informacije o Jezusu Kristusu in vprašanjih o prehrani.	84
Jezus Kristus in zdravljenje – tudi danes.	85
O krščanskem blagoslavljanju.	88
Pritoževanje kot možen sestavni del krščanske prakse.	88
Krščanska pot do obravnave življenjskih dogodkov.	89
Krščanska stališča do gospodarstva in socialnih vprašanj.	90
Splošna krščanska stališča do družbe in politike *).	92
Krščanstvo in filozofija: o Habermasovem govoru »Vera in znanje« leta 2001*) - s pripombami o ostalih filozofskih usmeritvah -.	92
Splošna krščanska stališča do ekoloških vprašanj *).	94
Nerojeno življenje *.	95
Poglavje o Stari zavezi in drugih religijah	97
Stara zaveza, židovska religija in Jezus Kristus...	97
Zaratustra.	99
Informacije o Jezusu Kristusu in islamu.	100
Informacije o Jezusu Kristusu in budizmu.	103
Informacije o Jezusu Kristusu in hinduizmu.	105
Informacije: Jezus, taoizem in konfucionizem.	108
Splošna stališča do naravnih religij	110
Religija ¹⁾ kot "povratna povezava" človeka z Bogom – na poteh z Jezusom Kristusom.	112
Pomoč za samopresojo pri delu z glavnimi besedili »Poti Jezusa Kristusa«	115
Pripomba: avtorske pravice, E-pošta.	116

Del 1: poglavja o korakih v evangelijih

UVOD v smisel in uporabo tega besedila.

Že dve tisoč let – s predhodnimi prerokbami še eno tisoč let dlje – se ljudje vedno znova zanimajo za svoje raznolike neposredne izkušnje z Jezusom Kristusom. Kljub različnim značajem, raznolikemu religioznemu, filozofskemu ali znanstvenemu okolju se kažejo medsebojno neodvisna sorodstva. Govorijo o vsakič navzoči Kristusovi realnosti; deloma tudi o možnosti, da sebe in druge pripravimo za podobne izkušnje; in o novih sposobnostih, ki so skozi Kristusa pred 2000 let stekle v razvoj človeštva, pri čemer se ne misli le na zunanje zgodovinsko-kulturno posredovanje. Tu se bomo na nov način podrobno ukvarjali s temi koraki „rasti“, ki jim lahko ne le teoretično, ampak tudi praktično sledimo. Če sledimo korakom, ki jih je Jezus prehodil v svojem življenju, se nam lahko pokaže njihov pomen za različna področja življenja.

V 12. stoletju je opat Joachim de Fiore napovedal „obdobje svetega duha“, v katerem bo takšen odnos posameznikov do Boga neodvisno od institucij postal splošna dobrina. Danes se po svetu širijo prizadevanja, ki ne iščejo le ustrezno Kristusovo upodobitev v človeku, ampak individuum gledajo kot zavestno celico v „Kristusovem telesu“.

S tem deloma povezan „ponovni Kristusov prihod“ in sodobna „apokalipsa“ kot procesi v velikem nakazujejo nekaj bolj obširnega kot je človeški zamišljeno „ponovno utelešenje“.

Katere specifične možnosti razvoja za človeka in zemljo lahko tu najdemo, ki pa pred zemeljskim Jezusovim življenjem niso obstajale, je vprašanje, na katerega bomo spodbudno poskušali odgovoriti v tem prispevku.

Prav v času

- ko si fenomen Jezusa Kristusa lastijo mnoge različne teologije in dogme, jezikoslovni, zgodovinsko-kritični arheološki in paleografski, religijsko-sociološki in globinsko-psihološki, naravoslovni, politični itd. načini obravnave,

- ko je kot v časih prvega krščanstva poleg stare materialistične nastala raznolika duhovna scena, iz katerih je prišlo do kontinuiranih prehodov v krščanstvo ter razmejitvev,
- v katerem prihaja do najbolj zmedenih pojavov, kot je npr. veliko domnevno utelešenih Kristusov v sedanosti in v katerem se v Kristusovem imenu pogosto dogajajo problematične ter negativne reči, utegne biti zanimivo raziskati, kaj bi lahko v tej zapletenosti dejansko bil poseben Kristusov prispevek.

Tu se navezujemo na lastne notranje izkušnje kot tudi na druge mistične itd. vire.

Uporabljeni so interdisciplinarni nazorni koti mnogih znanstvenih in izkustvenih področij, torej ne le teoloških. Pri duhovnih stališčih ne bomo govorili o navidezni notranjosti, ki odvrta od politične zavesti. Dogem mehanističnega mišljenja naravoslovnih ved prejšnjega stoletja seveda ne moremo samoumevno sprejeti kot vidno omejitvev; na enak način ne moremo sprejeti predstavitev vzhodnjaških religij, ki izhajajo iz predpostavke, da ni ničesar, kar se že ne nahaja v staroindijskih vedah, in da je Jezus njihov „eventualno tretjerazredni učitelj“. Teh spoznanj ne moremo izpeljati iz opozoril na knjige, ki so v besedilu dana kot primerjave ali dopolnila. Te knjige ali teološka predznanja zato za razumevanje niso pomembne. (Enako velja za načrtovani seznam teoloških knjig, poglejte povezave.) **Nič ne velja za dogmo ali mnenje katerih koli zunanjih religijskih organizacij. Tu ne želimo meriti na katero koli cerkev ali religijsko skupnost in tudi ne na npr. apostolsko veroizpoved.** Ljudje drugačnega religijskega ali svetovnonazorskega ozadja, ki imajo pozitiven interes za nova spoznanja iz krščanskega področja, se lahko najdejo v tem ne dogmatsko niti materialno plitvem spisu. V tem se torej nahajajo opozorila na razmerje krščanskih potov do drugačnih prizadevanj. Kot je deloma v evangeliju po Janezu na enem, za takratne iskalce spoznanj razumljivem jeziku predelano specifično krščansko, prikazuje tudi ta spis današnje dostope z različnih straneh. Ta spis je svoboden tudi v svojem slogu; raziskava je nekaj drugega kot misija. Kristjani, ki dajejo prednost enostavnemu verovanju brez globokoumnega razmišljanja, lahko v tem spisu naučijo, kako začeti pogovor z ljudmi drugačnega duhovnega nazora v svoji okolici ne da bi pri tem prihajalo do nenehnih nesporazumov.

Naj besedilo priča s svojo vsebino.

»Še veliko vam imam povedati, a zdaj ne morete nositi. Ko pa pride on, Duh resnice, vas bo uvedel v vso resnico« (Jan. 16:12-13). S tem duhom se lahko navdihne tudi ta projekt.

[Vrnitev na kazalo te strani.](#)

Metodična navodila* o meditativni praksi:**

Naša besedila so sestavljena med drugim na podlagi meditativnega razglabljanja Svetega Pisma. Zaradi tega, poleg informativne vsebine, so ta besedila bila napisana predvsem kot izhodiščna točka za meditiranje na poglavjih Evangelija.

37 poglavij glavnega besedila sledi korake evangelij in Janezovega razodetja.

Priporočamo, da jih obravnavate v tem vrstnem redu s pomočjo evangelija po Janezu in Razodetja.

Študij svetega pisma, t.j. branje besedil in njihova jezikovno povezana obravnava je le ena metoda. Med študijem lahko poglavja besedila in ne nazadnje Bog podpirajo globlja spoznavanja.

Spletna stran sestoji iz daljšega, neprekinjenega besedila. Do njegovih poglavij lahko pridete tudi skozi kazalo. Za temeljitejši študij se priporoča izpisati besedilo: glede na nastavitev pregledovalnika in tiskalnika je to ca. 120 strani.*

Kdo se razen za branje zanima tudi za bolj celovito metodo obravnave – ki vključuje

zapostavljene plasti duše -, lahko po študiju enega poglavja z ozirom na koncentrirana opazovanja prebere ustrezno poglavje npr. Janezovega evangelija in o njem meditira. (Janez oz. njegovi učenci so se posebej ukvarjali z globljih duhovnim pomenom dogodka.)

Obširnejše o meditativni praksi.

Za to obstaja več možnosti; sprva veljajo predpogoji kot za vsako drugo meditacijo: iz aktualnih odklonov in nerazpoloženosti ali problemov se lastna pozornost mora dovolj izločiti šele skozi samozavedanje ali skozi pogovor z nekom; na takšen način je spet prisotna duhovna odprtost. Prisotni ne bi smeli biti niti utrujenost niti lakota niti akutni učinki alkohola, tobaka itd. Med meditacijo ne bi smel motiti telefon itd. Mesto mora biti udobno, torej ne poleg naprave, ki emitira sevanje (glej povezave: gradbena biologija). Kdor ima izkušnje, se lahko verjetno koncentrira tudi na živahnem trgu, na začetku je vendarle smiselno upoštevati ta navodila. Prej se je za takšno meditacijo o evangelijih besedilo deloma govorilo počasi z zaprtimi očmi (npr. rosenkreuzevci**). Da pozornost ne bi posvečali besedam, ampak vsebini, se je besedilo najprej naučilo na pamet. Obstajala je še ena različica, pri kateri so besedilo spremljale evritmične kretnje. Obstaja tudi možnost branja besedila, pri čemer mu ob zaprtih očeh dovoljujemo da deluje na nas. Pri tem ne razmišljamo aktivno, oziroma pravo meditativno opazovanje se začne vsekakor šele po mišljenju. Če misli potem gredo naprej, bomo jih namesto dolgega razmišljanja le kratko "pogledali". To velja tudi pri pojavu misli, ki z meditacijo navidez ali resnično nimajo nič skupnega. (Če se vrtijo okoli zunanjih načrtov, ji lahko npr. zabeležimo, učinkovito preložimo zato, da duh ponovno osvobodimo od njih.) Pomembne dogodke med meditacijo bom po možnosti zaporedoma zabeležili, ker bomo v tem primeru lažje spremljali lastni razvoj. Opazovanje lahko privede do večje poglobitve zavesti, do česar ne prihaja samodejno (kontemplacija, meditacija).

Poleg tega lahko pomaga, če pri prebujanju imamo pri roki blok za zapisovanje iztočnic. To z ene strani pomaga, da se spomnimo sanj; z druge strani na temelju takšnih zapiskov o sanjah lažje spremljamo njihov razvoj. Dodatna pomoč pri okrepitvi te odprtosti je, če podnevi rišemo sanjske simbole. Lahko rečemo, da vseh sanj ne moremo razložiti z dnevnimi dogodki in njihovo psihično obravnavo, ampak da se tu dogaja nekaj, kar je na drugačen način enako pomembno kot dan.

To niso nobeni okultni rituali; gre enostavno za to, da duši pustimo čas za odpiranje do vsebin oz. Boga namesto da so vsebine na razpolago le za intelekt – ki ni slab, toda sam za se v nobenem primeru ne zadošča za razumevanje. S tem se lahko sčasoma dotakne in spremeni vse plasti človeka, tudi njegovo voljo in telo. Kar ne moremo objeti s poglavjem, se vsaj v notranjosti približuje z odmevom šele pri pojavljanju novih spoznanj ali ustreznih simbolnih slik med meditacijo ali z njo povezanih sanj. Potem lahko nadaljujemo s hojo, zlasti ker za to obstaja potreba. Poleg tega bo potrebno en teden ali boljše en mesec preživeti z enim poglavjem. Vsebinsko ni potrebno takoj 100% spremeniti, kajti ti koraki niso več popolnoma medsebojno razmejeni. Bok dovoljuje človeku doživetje, ko to on (Bog) želi, "zvezdno uro" lahko z meditacijo vsaj pripravimo, toda je ne moremo izsiliti. Vendarle nobena teologija itd. same ne more nadomestiti takšne notranje prakse, namesto do sive teorije lahko privede do resničnega doživetja.

Neodvisno od možnosti takšne meditacije obstaja veliko potov do istega cilja kot tudi ljudi.

Ostale oblike meditacije v krščanskem kontekstu.

Čeprav se takšna zgoraj omenjena vsebinsko specifična krščanska oblika meditacije v cerkvenih krogih zelo redko ponuja, se v posebnih cerkvenih hišah za zasedanja in pd. toliko več ponujajo druge oblike meditacije. Kajti ljudje s pravico iščejo izkušnje. Cerkev so tisočletja v glavnem zapirale svojo lastno spiritualno in s tem tudi meditativno tradicijo, zaradi česar jo zdaj morajo ponovno odpreti. Zato so namesto tega najprej poskušale spreminjati npr. budistične meditativne oblike (kot je Zen, enostavna meditacija v tišini) in jih povezovati s krščanskim ali nevtralnimi uvodom. Ali so pa v tišino vključevane podobe, slike oz. posamezni biblični izreki ali izreki krščanskih mistikov. V poglavju "Tišina v puščavi" našega glavnega besedila je npr. omenjena še vedno živa praksa grško-pravoslavnih menihov na gori Athos s ponavljanjem "Kyríe Eleíson" (Bog, usmili se). Tudi spevi lahko prevzamejo

miren, meditativen značaj. Najenostavnejše bi bilo v svoji širini tudi najučinkovitejše: ko bi cerkve dajale dober primer, tako da v službo božjo pogosto vključijo tišino, npr. pred molitvijo, med in za njo – čakajoč na zaznavanje "odgovora"-, po pridigi, med dušnopastirskim svetovanjem itd. Ta meditativni element bi na tak način ne bil izoliran, temveč bi se njegova vrednost lahko neposredno povezano doživela. Skozi takšne priprave za božje delovanje lahko pravzaprav vse življenje prevzame meditativen značaj, - kar je v našem hektičnem času zelo težko. Zaradi občutnega neznanja bi na vsak način bilo absurdno vsako meditacijo brez razlike razvrščati kot "nekrščansko" le zato, so mnoge oblike meditacije, ki jih prakticirajo nekrščanske skupine, bolj znane kot krščanske.

Tudi tisti, ki so med iskanjem notranjih izkušenj naleteli na neprimerno in nevarno pot porabe drog, bi lahko skozi meditacijo namesto tega lahko našli bolj izpolnjeno doživetje.

* ... Koncentrirani študij natisnjenih besedil prepreči posledice, ki so jih neodvisni raziskovalci pripisali prekomerni uporabi interneta in t.i. »multitaskingu« (= istočasno sledenje več dejavnosti).

** Npr. v krščanski šoli Rožnega križa» *Universitas Esoterica*«v Berlinu (*Wolfgang Wegener*), ki je obstajala do 1984.

*** (Globlje) razumevanje teh strani predpostavlja upoštevanje njihovega temeljnega koncepta, pa tudi odgovarjajočih dodatno uporabljenih metod (glej zgoraj). Tovrstna drža v študiju besedil velja tudi v filozofiji ipd. za splošno smernico za resno delo ("principle of charity", *Donald Davidson*, "On the Very Idea of having a Conceptual Scheme", in "Proceedings and Adresses of the American Philosophical Association", Vol.47, 1973-1974, stran 19.)

[Podobe \(.pdf, 169 kB\)](#)

[Vrnitev na kazalo te strani](#)

Te strani in različne teološke usmeritve v cerkveni zgodovini.

1. Prizadevanje za spravljanje deloma zasutih spiritualnih globin krščanstva na dan se mora po naravi najprej nastaviti na nauk, življenje in pomen samega Jezusa Kristusa in prvih kristjanov; in sicer vključno z njihovimi "apokaliptičnimi" potezami namesto da izbira le tisto, kar je več tej ali oni teologiji. Pri tem se kaže, da resno moramo jemati tudi raznolikost prvih kristjanov - kot so jo resno jemali že sami evangelisti ***** - in na tak način spoznamo širši pomen Kristusovih impulzov. *)

2. **Staro cerkev** je v naslednjih stoletjih večinoma urejala avtoriteta obširnih razprav "**cerkvenih očetov**". Oni so med ostalim s pomočjo grškega jezika in grške učenosti ponazorili zgodnjekrščanska izročila za Evropo. Veliko tega so vedeli o starih spisih, ki so danes izgubljeni. Kot v vseh fazah, so se tudi med trajanjem te faze prepirali o tem, kaj ustreza pravem krščanstvu in kaj ne. V primerjavi z izvorom je potrebno znova obravnavati nekatere reči iz njihovih spoznanj, ki so pozneje bile potlačene. Razen tega so še naprej obstajali kristjani – npr. v Egiptu, prim. tudi najdbe v Naq Hammadiju – ki niso toliko negovali cerkveno odrešenjsko posredovanje ampak bolj individualni dostop do boga v molitvi in meditaciji itd. V "mistični teologiji" današnjih pravoslavnih cerkva se je v veliki meri nekaj od tega ohranilo.

3. Srednjeveška **sholastika** in kanonistika sta privedli do teološke sistematizacije skozi miselne, dejansko religijsko-filozofske razprave (argument, protiargument, sklep), pri čemer so cerkveni očeti še vedno veljali kot avtoriteta kolikor so se ujemali s temi miselnimi tokovi. Tudi če se je v sholastičnih mislih za takratni čas dobilo veliko smiselne duhovne hrane, se lahko prestrašimo pogosto enostranske, absolutistične in s tem izključne logike – ki jo je treba ločiti od dejanske religiozne dimenzije. Vero je konzervirala v obliki naukov oz. dogem in zapeljevala tudi k inkvizicijski praksi. Iz kreativnosti današnjega spiritualnega iskalca ali mistika se lahko razpozna, da bi ista intelektualna metoda na nekaterih mestih lahko

pripeljala in da je deloma tudi pripeljala do drugačnih sklepov; oz. da dejanska duhovna rast ima za pogoj fleksibilnejšo in obširnejšo, ne tako zelo otrdelo zavest. Stroga sholastična metoda je danes še vedno bistveno izhodišče sistematske teologije, zlasti v področju katoliške cerkve. Danes tudi v njem obstaja odprtost za druge oz. ekumenske zasnove (npr. Yves Congar). Ne gre namreč za kakršno koli enostransko kritiko ene iz teoloških usmeritev. V zgodnjem stadiju dela na sedanjem glavnem besedilu "Poti Jezusa Kristusa" smo preverjali možnosti sistemske razdelitve pričujočega gradiva. Na koncu smo prišli le do ene možnosti, namreč vrstnega reda prikazanih "Jezusovih korakov" vzdolž samih evengelijih! Kajti prav v njih se odraža arhetipski vrstni red človeških razvojnih stadijev in področij zavesti v odnosu do sveta, ki nas obkroža. Toda to je nova, interdisciplinarna zasnova.

4. Ko se je nakopičilo dovolj cerkvene tradicije o izvori, je sledilo prizadevanje **reformatorev**, da za temelj močnejše jemljemo svetopisemske izvore. To so žal naredili v zelo omejeni meri, ker so bili otroci svojega časa in so npr. vedeli malo o duhovnih in mističnih tokovih iz zgodovine kristjanstva. Razen tega so opuščene tradicije, ki v svojem jedru imajo določeno vrednost, kot je Marijino čaščenje. Takrat so si posamezniki, kot je npr. evangeličanski teolog J. v. Andreae, pridržali pravico, da se v romaneskno zastrti sanjskih slikah poglobijo v globlje, navidezne "krščansko-ezoterične" izkušnje; vzrok neopaznosti krščanskih lastnostih je na takšni, zaradi varnosti izbrani obliki. Niti protestantizem ni bil videti vedno tako tolerančen. Protireformacija, religijske vojne itd. so storile še kaj. Kljub temu so si različne teološke metode takrat bile v veliki meri podobne. Kjer danes še med protestantskimi cerkvami obstajajo ločene verske skupnosti kot so luteranske in reformirane (kalvinistične) ter cerkve protestantske unije, je njihovim nosilcem treba povedati, da je to sicer še primerno za strokovne teološke diskusije toda glede na lastne vernike že zdavnaj zastarano. **)

5. **Čas nove filozofije, razsvetljenstva oz. racionalizma z naravoslovnimi vedami**, ki je sledil za tem, ni privedel do tega, da ob strani intelektualno določene stare, sistematske teologije stoji teologija duhovne izkušnje. Vse več **zgodovinsko-cerkvenih teologov** se je prav nasprotno zavestno ali nezavestno ravnalo po tudi intelektualnem in vrhu vsega enostransko materialističnem razumevanju znanosti takratnega časa. Teologija je deloma postala zgodovinska, književna in lingvistična raziskovalna usmeritev - kar ni avtomatski narobe, ampak le enostransko.

Z upoštevanjem literarne zvrsti ni nič narobe, le da mora slednje biti čimbolj primerno in ne shematično; glej npr. našo stran o t.i. Evangeliju po Filipu (naše [nemške](#) / [angleške](#) strani). Primerjanje izrekov iz Svetega Pisma z okoliščinami takratnega časa je prav tako večkrat potrebno, le da se pri tem na takratne izjave ne sme prenesti razvrednotenja, ki izhaja iz današnjega duha časa. Tudi povezava z nastajajočo skupnostjo lahko osvetli pomen, to pa ne sme privedi do omejitve pogleda na zunanje, čisto človeško dogajanje, v katerem Bog ne nastopa več neposredno, ko pa je bil za ljudi najpomembnejša stvar. Dejstvo, da je sporočilo bilo dano določenim ljudem, sploh ne izključuje njegovega univerzalnega pomena. Pomembno je iskati pomen izročila za nas danes, popolna vsebina pa se bo razkrila samo, če bomo resno vzeli možnost podoživljanja obljubljenega tudi za današnje človeštvo, oz. če ga vsaj poskušamo resno vzeti.

(Nasproti temu so se sodobni zastopniki stare sistematske teologije ponovno videli kot jedro dejanske teologije, okoli katerega bi se lahko zbirale nove raziskovalne usmeritve. Vprašljivo je, ali so dejansko lahko bili takšno integracijsko jedro.) Deloma upravičeno početje bi zagotovo bilo povezovanje raznolikih znanstvenih odkritij z verskim naukom v primeru, da to ne privede do novih naravoslovnih dogem. V tem primeru bi to treba tudi danes dosledno delati. Do tega do danes v večji meri seveda ni prišlo. To pomeni upoštevanje izstopajoče nove podobe sveta oz. paradigme, ki se oblikuje iz novejših, ne več tako zelo materialističnih znanstvenih tokovih kvantne fizike, iz sodobne biofizike, geofizike in astrofizike ter predvsem iz mejnih znanosti kot je parapsihologija itd. Sedanja teologija nima smisla opirati na znanstveno podobo sveta 19. stoletja! ***)

Že od 19. stoletja so nasproti tendencam razsvetljenstva obstajala močna nasprotna gibanja, npr. prebuditvena gibanja, ki so privedla do veliko novih evangeličanskih svobodnih

cerkvenih skupnosti. Zanje vendarle ni bilo pomembno spoprijeti se z dogodki v naravoslovnih vedah; zastopale so verovanje, ki se je brez sprememb opiralo na svetemu pismu. Za to se niti ne more uporabljati pojma teologija, ker gre zgolj za novo vrsto teološke razlage svetega pisma (eksegeza / hermenevtika).

6. Tako so v **20. stoletju sledila mnoga prizadevanja za doseganje faset, ki jih teologija doslej ni dovolj upoštevala, in sicer še vedno brez vključevanja tistih mistično-duhovnih dimenzij** - ki jih je že *Karl Rahner* spoznal kot nujno potrebne. Ti poskusi so v katoliškem in evangeličanskem področju veliko prispevali za družbo tako, da so se v večji meri ukvarjali s praktičnimi človeškimi skrbmi: npr. *Karl Barth, politična teologija in teologija/e osvoboditve Tretjega sveta ter teologija stvaritve*****), *feministična teologija*, ... Pri nekaterih usmeritvah, kot je *Bultmannova "demitologizirana teologija"*, so sicer pretiravali, t.j. vera se je reducirala na - že omenjeno, vmes ponovno zastarano - materialno razumevanje sveta; čeprav se je vsaj pravilno vztrajalo, da znanstvena objektivnost za vero v nobenem primeru ni potrebna. Drewermann je potem poskusil evangelije tolmačiti v smislu globinske psihologije. To je lahko dejansko bil most, preko katerega bi se iz neduhovnega sveta izpeljalo materialistično dojemanje sveta - čeprav se ni začela igra proti dejanski duhovni dimenziji svetega pisma, ki jo moramo jasno ločiti.

Problemi izmed fundamentalizma in relativizma doslej še vedno prevladujejo.

Izven teoloških krogov igrajo v novejši doba vlogo tiste dozdevne "zgodbe, ki odkrivajo vse o Jezusu", ne da bi pri tem izboljšali skupne podobe današnje diskusije.

7. Do sedaj obstaja se "postmoderna" teologija 21. stoletja skoraj niti ne čuti. **Obnovitev duhovnih možnosti krščanstva - pri ohranjanju tako stare verske globine kot tudi pridobljene socialne budnost** - predpostavlja obširnejšo spreobrnitev v zavesti.****. Tu sta zaželeni duhovna natančnost in diferencirani pogled na družbo in svet, (namesto da upravljamo z dosedanjimi raziskovalnimi usmeritvami teologije in veroslovja in jih predpisujemo): pot do "popolnega" krščanstva namesto dosedanje fragmentacije. Tu se začnemo "Poti Jezusa Kristusa".

(...)

*) Zavestno so priznavali ne le "izvor izrekov Q", ki so ga raziskovalci pozneje uredili. (Vsebuje le Jezusove izreke pred trpljenjem, s tisto etiko onstran mnogih družbenih konvencij, kot jo danes pogosto izvajajo iz pridige na gori. Že ozko soroden in torej tudi avtentičen evangelij po Tomažu kaže, da so glede na pridigarje ali publiko krožili tudi drugi Jezusovi izreki...). Zadnje korake v Jezusovem življenju – ki so se že začeli z Lazarjevim vstajenjem itd. – so takrat sprva lahko sledili in jih avtentično zastopali le izbranci. Kljub temu so postali dostopni iskalcem.

***) V zadnjem času obstajajo v Nemčiji prizadevanja za razčiščevanje te situacije. Poleg tega poglejte članek "*Evangeličanska cerkev: Dinozaver se premika*", v št. 9, 2002 izdajatelja "*Publik Forum*", poštni predal 2010, 61410 Oberursel. O različnih cerkvah poglejte v delu 3 naše poglavje "7 skupnosti (razodetja) in današnje cerkve".

****) Med ostalim poglejte v delu 3 naše poglavje "Naravoslovne vede in vera v boga". [Update English/Deutsch](#). O razvoju krščanstva glej tudi *Prof. Hans Küng, Das Christentum. Wesen und Geschichte, Sonderausgabe 2007*. Avtor stremi k integriranem raziskovanju, ki kljub arheologiji in kritični analizi stara besedila obravnava kot resne vire vsebin. Ne strinjamo se z vsemi sklepi zgodovinsko-kritične raziskave, ki so vsebovani v tej knjigi. Na primer dogodki o Jezusu se včasih zdijo pojmovani preveč kot subjektivno doživetje. Küng je vsekakor odprt do samostojne, še neraziskovane realnosti takšnih doživetij. Med drugim njegova sicer zanimiva metoda raziskovanja stopenj razvoja krščanstva (paradigme) ne priznava dovolj pomena smerem, ki do danes na splošno niso postale odločilne, kot npr. mistika. Te smeri so prinesle na dan poti, ki so zelo pomembne za črpanje celotnega potenciala krščanstva. Na tem mestu naj poudarimo, da ljudi z notranjo duhovno »nalogo« oz. mistikov večkrat ni mogoče prav razumeti samo preko zgodovinsko-kritične analize, ker poleg zunanje biografije imajo predvsem notranjo, neodvisno duhovno biografijo. V tem primeru je bolje, da jih poskusimo vzeti resno, kot pa da jih ostro kritiziramo.

*****) Poglejte npr.: "*Ekološka teologija*", *Kreuz-Verlag*.

*****) Tudi nakazovanje "novega, večnega evangelija", posredovanega skozi svetega duha v *Janezovem razodetju 14, 6* predpostavlja močnejšo zavest kot jo omogoča intelekt.

*****) **Dodatek: Jezus in teologije.**

V Novi zavezi obstajajo različni teološki pogledi. Pisci so jih sicer morali zavestno kombinirati. Zaslutili so, da Jezus ima veliko strani. Da bi ga razumeli, je nam potrebno več teoloških zornih kotov.

Po eni plati je učil o **socialnem** občutku liberalne teologije ali znotraj teologije osvoboditve – in o strogih **individualnih etičnih** smernicah dokaj konzervativnih teologij (toda ne formalističnih in ne oprtih na državno oblast).

Imel je tako **duhovno** opredeljenost krščanskih mistikov ali ezoteričnih kristjanov (prim mistično teologijo vzhodnih pravoslavnih cerkva) – kot tudi usmerjenost, da apostoli svoje življenje morajo obvladati **v tem fizičnem svetu** (slednje je glavna tema večine sodobnih teologij in dušnega pastirstva, predvsem evangeličanskega.)

Jezus je pokazal "**nadnaraven**" **odnos do boga**, (od krsta do križa in vstajenja; kot to npr. prihaja do izraza v Janezovem pogledu oz. pogledu njegovih učencev v evangeliju po Janezu); to ne moremo razložiti s pomočjo intelektualne zavesti teologij kot je npr. Bultmannova. Jezus je kljub temu moral prehoditi **človeške tokove življenja**, ki so bili dostopni tudi naravoslovcem.

Mnoge dogodke lahko dojamemo s pomočjo sodobne **globinske psihologije**; mnogi so nasprotno **duhovni** v smislu, ki izhaja iz možnosti spoznavanja globinske psihologije.

Mnoga stališča so skoraj izgubljena, ker so množico prvih kristjanov preganjali kot "krivoverce" itd. (dajali so jih v isti lonec s tistimi, ki so religijo dejansko zlorabili). Vsa so bila enostranska, toda ne več kot je to katera koli obstoječa cerkev.

Ta enostranskost ni avtomatično negativna. Konstruktivni deli vseh teh usmeritev bi bili v redu - če ne bi mislili, da so edini, ki imajo prav, in da drugi v celoti nimajo prav.

Posamezni evangeliji in teologija.

Evangeliji – in npr. del evangelija po Marku, ki ga imenujemo "vir Q" - predstavljajo različne zorne kote. Zato so napisani za ljudi različnega porekla. **Marko** je bil npr. pomemben za analitični razum Rimljanov in za prevode v romanske jezike. (Toda prof. Morton Smith omenja "skrivnostni del" tega evangelija, ki je izviral iz Petrovih dokumentov in ki so ga uporabljali le za izkušene ljudi; z Lazarjevim vstajenjem itd.) Avstrijski mistik Jakob Lorber je pisal, da je Marko bil bolj cenjeni poslanec med apostoli. Točno je vedel, kaj se je zgodilo. Ima poteze teologa, ki sprašuje: kdo je Jezus?

Prvotni aramejski evangelij po **Mateju**, ki je izgubljen oz. še vedno ni odkrit, je moral biti namenjen Judom; ta, kot tudi današnji "evangelij po Mateju" je konec koncev namenjen vsem, ki rabijo obširne opise polne življenja o Jezusovih dejanjih.

Evangelij po **Luku** je podoben, toda z bolj emocionalno globino.

Evangelij po **Janezu** je bil napisan za duhovne kristjane (npr. z grško biografijo misterijev), pri čemer se specifično krščansko obravnava v njihovem jeziku.

Janez razume Jezusovo življenje posebej razločno od velikonočnega dogodka; Matej razločnejše začenja z življenjem. Oba zorna kota sta pravilna; toda križ in vstajenje imata večino posledic za čas po tem.

Apokrifni "evangelij po Filipu" ni evangelij, ampak zgodnjekrščanski prispevek ali komentar diskusije z ljudmi iz različnih drugih religioznih usmeritev – z lastnim stališčem med njimi. (Ne gre za gnostični spis, kot bi to lahko pomislili.) Apokrifni "evangelij po Tomažu" ni evangelij, ampak verjetno večinoma avtentična zbirka Jezusovih izrekov; vključno z nekaterimi izreki, ki so v tej obliki namenjeni duhovno zainteresiranim ljudem.

Zastopniki različnih narodov so lahko bolj obravnavali ta ali oni vidik.

Raziskovalne metode.

Vse različne raziskovalne metode so v svojih mejah koristne, če so le medsebojno uporabne (interdisciplinarne). Toda če nekdo poskusi teologijo zgraditi na praktično le eni znanstveni panogi (kot je jezikoslovje ali arheologija), bo izid deloma napačen. Poleg tega je potrebno vključiti meditativne metode, kar se skoraj nikjer ne dela.

Poleg tega obstajata splošno veroslovje, ki je bolj ali manj neodvisno od krščanske teologije, in filozofija: oba sta deloma v konkurenčnem razmerju do teologije, v kolikor se ukvarjata z vprašanji, ki so težko dostopna, če raziskovalec nima lastnega odnosa z vero. Če pa nekdo s tem poveže pravo

iskanje Boga, lahko to predstavlja plodno dopolnitev. Če bi religioznost priznali kot temeljno lastnost človeškega bitja, bi se s časom lahko izkazala večja kompatibilnost teh strok. (glej »Religija...«)

Pripomba k vprašanju od "trojstvu" boga.

Pri cerkvenih predstavitev trojstvu boga (trojica) je treba ločiti ali oseba, ki o tem uči, s tem povezuje doživetje, ki ga lahko posreduje na kateri koli način, ali pa gre za čisto intelektualni nauk (doktrino) o treh božjih osebah. "Poti Jezusa Kristusa" med ostalim opisuje boga, Jezusa in svetega duha v njihovem značaju in odnosih, ki jih lahko doživimo, namesto da se prepira o pojmi kot je trojstvo.

[Vrnitev na kazalo te strani](#)

»V začetku je bila Beseda (grško Logos) ... in Beseda je postala meso" (Jan. 1).

Takšne predstavitve niso bile usmerjene proti pogledu na Jezusa* kot človeškega vzora, ampak so nakazovale njegovo globljo povezanost z Bogom in potekom stvaritve. Naravo te povezanosti si lahko še vedno različno zamislimo; nedopusten trik pa je, če jo zavrnamo kot nerazumljivo in neavtentično. Nekaj podobnega lahko najdemo v *evangeliju po Janezu 1, Jan. 5, Jan. 6, 69, Jan. 7 ...*, v *Mat. 16, 16*, v *pismu Kološanom in Efežanom, itd.*; bilo je živo še pri starih cerkvenih učiteljev, *pri mistikih kot je Jakob Böhme, pri Rudolfu Steinerju (Helsingfors 1912) in ponovno oživlja v »ezoteričnih naukih« krščanskih napevov »Daskalos« kot tudi v knjigah ameriškega teologa Matthewa Foxa »Veliki blagoslov« in »Vizija kozmičnega Kristusa« itd..(...)*

V katoliški cerkvi in delih evangeličanske cerkve so poskušali izgubljeno bližino do takšne ravni izročila konzervirati s teoretičnimi dogmami. Drugi deli evangeličanskih cerkva, ki so močnejše prepoznali socialno delovanje Jezusa, so menili, da morajo opustiti Jezusove božje značilnosti. S tem se v naukih hinduističnega izvora primerja pojem »avatar« različnih stopenj. Pod njim se misli na ljudi, ki na Zemlji ne obstajajo zaradi lastnega razvoja, ampak zaradi prostovoljnega prispevka k razvoju naroda ali človeštva; kot kaplja „iz božje popolnosti“. Razlike izmed takšnih zaporednih »avatarov« se v takšnem dojemanju pogosto razplinjajo, medtem ko židovsko in krščansko dojemanje »zgodovinskega Boga« poudarja vidik nadaljnjega razvoja ter zlasti s tem povezano vlogo »Maziljenca«.

Treba je omeniti tudi, da Koran Jezusa Kristusa na več mestih priznava kot od boga poslanega preroka in tudi kot „besedo“ Božjo, „ustvarjeno kot Adam“. V dobro dojetem islamu velja na vsak način več kot tisti sodobni krščanski teologi, ki so pustili le socialnega reformatorja Jezusa! V Koranu ni sprejet le nauk o Jezusu Kristusu kot Božjemu sinu v okvirju poznejšega nauka o trojstvu, ki ga kristjani že v Mohamedovem času dojemajo zelo zemeljsko. Skoraj niti ni bilo kristjanov, ki so zamišljeno lahko razložili na takšen avtentičen način, tako da to lahko dojamajo tudi ljudje drugačnih nazorov. (Poglejte dodatno stran »Jezus in islam«).

Tu si moramo najprej zapomniti, da ta plast Kristusove uganke pogosto ne izvira iz špekulativnega mišljenja, ampak iz vizionarskih mejnih doživetij, kar je razločno opaziti pri Jakobu Böhmeju, ki je imel redko sposobnost abstraktne obravnave doživetega. Vse izkušnje duhovne narave potrebujejo sicer (samo)kritično obravnavo; toda ocena njihovih rezultatov brez priznavanja eksistence takšne zaznavne ravni kot neprimerna metoda pelje v praznino.

Ljudi z jasno mistično oz. duhovno nalogo prav tako ni mogoče zares razumeti, če se jih obravnava samo zgodovinsko-kritično glede na njihovo zunanjo socializacijo, namesto da bi upoštevali njihov neodvisni notranji duhovni razvoj.

*) Obstoj Jezusa kot človeka v zgodovini je relativno dobro izpričan. Zgodovinpisci iz 1. stoletja po Kristusu kot Josephus in Tacitus potrjujejo njegov dejanski obstoj. Tudi v biblijskih evangelijih se v opisu raznih dogodkov navajata čas in kraj. Tako npr. se omenjajo različni vladarji in funkcionarji (npr. Luka 3: 1, 2, 23), preko katerih lahko določimo leto, v katerem je Jezus začel svoje javno delovanje. Te podatke je mogoče najti tudi v zgodovinisju. Biblična poročila niso torej le mitološke pripovedi. »Apokrifni« evangeliji, ki niso vsebovani v Svetem Pismu, in drugi spisi iz prvih stoletij po Kristusu večkrat pripisujejo manjši pomen točnemu poročanju kot pa določenim interpretacijam posameznih dogodkov s strani avtorjev.

Poleg tega se na nemški in angleški strani nahaja izpisek iz evangelija po Janezu, začetek 1. poglavja

Meditacija o evangelijih je opisana v uvodu pod »Metodični napotki«. To besedilo je posebej uporabljeno za soglasje s Kristusom kot fino usklajenim prejemnikom, na mesto da se prihaja v stik z nekaterimi navideznimi krščanskimi močmi.

[Vrnitev na kazalo te strani.](#)

Jezus Nazarečan: njegovo rojstvo.

V evangelijih zaporedoma prihajamo do več človeških dogodkov. Jezusovo rojstvo je tradicionalno povezano z božičem – tudi če pri tem prazniku ni zaznati nič od Jezusovega rojstva - *Luk. 1, 26ff.; Mat. 1, 18ff.* Moramo se vprašati zakaj se z ozirom na dejstvo osrednjega pomena poznejše Jezusove „triletne učne dobe“ danes teologi toliko močno trudijo izpodbijati deviško Jezusovo rojstvo. Medtem ko si je zgodnji zemeljski gnosticizem predstavljal, da Jezus ima le eno „navidezno telo“, pri drugih tokovih lahko ugotovimo enotnost v misli, da je Jezus moral prestati ves postaje človeškega življenja, s čimer je sočasno izražal določena merila. Ta diskusija bi sicer – če bi ji motiv bil dejansko iskanje resnice - lhabo bila bolj odprta. V času, ko se v povezavi s transformacijo seksualnosti in ljubezni odpirajo novi vidiki, deloma iz vzhodnjaške prakse, in spominjajo na stare običaje iz svetišč, nam ni potrebno veliko, da sprejmemo dejansko jedro v izročilu. Budisti, ki Budi pripisujejo nenavadne okoliščine rojstva, nimajo težav ne s sprejemanjem Jezusovega »deviškega rojstva« niti z devištvom v pretežno duhovnem smislu, kot to na primer trdi Steiner. Koran govori o Jezus kot o božjem odposlancu, ki ga je Bog ustvaril v Mariji »kot Adama«. V Svetem pismu je govora o angelu, ki je oznanil brezmadežno spočetje Jezusa.

Lahko se izkaže, da se prav tu napoveduje Jezusova lastnost neprilagojenosti nobeni iz ustaljenih miselnih vzorcev. Specifične lastnosti bomo seveda prepoznali v nadaljnjem poteku njegovega življenja. Pri tem bomo srečali tudi pomen možnosti, da se z Jezusom med življenjem „ponovno rodimo“).

Jezusovo življenje in delovanje se od vsega začetka odvijata v povezavi s potekom svetovne zgodovine. To je očitno že iz popisa prebivalstva, ki ga je odredil rimski cesar, in zaradi katerega sta Jezusova starša odpotovala v Betlehem, preroško pomemben kraj, kjer se je Jezus rodil. Teološka literatura je to upoštevala, ko je šlo za obravnavanje Jezusovega svetovnega pomena.

Poleg tega se na nemški in angleški strani nahaja izpisek iz evangelija po Janezu 3,5-8... : Ponovno rojstvo

To ni prilika. Gre za eno iz tistih „težko razumljivih“ svetopisemskih mest z popolnoma preciznim in zelo pomembnim pomenom za tiste, ki so imeli izkušnje in znanja za njihovo morebitno dojetje.

Jezus ni posameznikom povedal nič, kar bi lahko vnaprej dojeli in izkoristili. V poglavjih našega glavnega besedila, npr. »Krst«, »Tišina v puščavi« in »Spremenitev« med ostalim opisujemo nekatere reči, ki temo „Novega rojstva“ bolj ponazarjajo.

Tudi za tiste, ki niso neposredno raziskovali v tej smeri, je s tem v prejšnjih, bolj mirnih časih bilo povezano **praznovanje božiča**. Prazniki »cerkvenega leta«, v tem primeru adventnega časa, pripravljajo tudi skupnost na plastično duhovno doživetje Kristusovega rojstva na podoben način, kot je postni čas duhovno pripravjal na praznovanje Velike noči. Zato so lahko v teku let spoznali – če ne razumeli kar se v današnji zapleteni čas lahko doživi skoraj edino pri intenzivni meditaciji oz. daljšimi molitvenimi obdobji.

Božič je v širšem pomenu praznik ljubezni za spomin na to, da je Jezus bil podarjen človeštvu. S tem se globljega pomena ne spreminja, ker lahko podoživimo vse korake v Jezusovem življenju. Poleg tega prim. poglavje »In Beseda je postala meso« v glavnem besedilu.

Od novorojenih kristjanov v smislu današnjih svobodnih cerkev se med ostalim

- kljub temu še naprej zahteva, da vsakodnevno krepijo svojo vero in tako postanejo popolnejši.
- Pri njih se sedaj spodobi znova prevzeti vsa svoja področja življenja; večina bo s tem morala veliko tega spremeniti.
- Kot se v prihodnji frazi »vse dela novo« (Raz. 21,5), se danes že napoveduje novo razmišljanje o vsem ...

Vprašanje:

V kolikor nisem tega že izkusil, lahko prosim*za notranjo prenovo iz Boga kot vir vsega?

[Vrnitev na kazalo te strani.](#)

Se v Jezusovih mladostniških letih nahaja nekaj pomembnega?

V mnogih sodobnih duhovnih spisih se tudi temu področju pripisuje deloma nesorazmerno velik pomen. Sveto pismo poroča le o hvalospevu modreca Simeona in začudenosti pismoukov nad dvanajstletnikom - *Luk. 2:29-51*. Najbolj avtentično iz nesvetopisemskih „otroških evangelijih“, »*evangelij po Jakobu*«, ki obstaja v fragmentih in novih zgodbah (slednje Lorber-Verlag, v nemškem jeziku), vsebuje sicer značilne dogodke in srečanja. Tam sicer ne moremo opaziti, da je – kot to pravi ena sodobna teza – Jezus vse naučil od Esenov ali pa z njimi deloma sorodne skupnost iz Qumrana, po drugi pa v egipčanskih oz. grških svetiščih, po naslednji v Indiji itd. Aktiviranje kreativne domišljije bi lahko bilo rodovitno ko to ne bi privedlo do novih prenačenih dogem. S tem bi nastala še ena slabša kontura Jezusa, ki je intenzivno srečeval ne le nekatere, ampak vse bistvene duhovne tokove takratnega časa in pri tem vsakič razvijal tisto, kar je moral razviti navznoter in kar ne mora biti istovetno s tem, kar so drugi mislili, da je treba naučiti. To je temeljno spoznanje, ki ga lahko sledimo v malih korakih in ki je nekaterim iz nas zelo dobro znano. Razbija enostranske psihološke predstavitve o »oblikovanju« in vedenju. Tipično je prav za oblikovane posameznike in mistike. Načeloma se lahko pokaže že v zgodnjem otroštvu. ...

R. Steiner predstavlja v *tako imenovanem »Petem evangeliju«* sceno, kjer je Jezusu pred krstom na reki Jordan postalo popolnoma jasno, da način dela ezoteričnih redov, izoliranih od zunanjega sveta, kot je npr. pri Esenih, lahko v novem času doseže nasprotno učinke. Njihova razvnetost v zakonu – z veliko telesnih in etičnih/duhovnih predpisov o čiščenju – jih je osvobajala od negativnih vplivov ter sočasno še več prizadevala njihovo okolje. Vsaj v nadaljnjem poteku **Jezusovega življenja srečamo svetopisemsko potrjeni osnovni impulz »bivanja na svetu, toda ne od sveta« in vključevanja sveta v lastni razvoj. Tu med ostalim spada tudi dejstvo, da Jezus na koncu vse poučuje o tem, kar je prej bilo podrejeno molku;** to dejansko ni v nasprotju s posredovanjem določenih nauk v razumljivi obliki bolj pripravljenim privržencem.

To se v primerjavi s starimi, na strogi tajnosti zasnovanimi tradicijami misterijev dejansko kaže kot novi zgodovinski udar. Nekaj podobnega se je na svojski način kazalo tudi v novih usmeritvah mahayana budizma, v katerem se nenadoma močno poudarja sočustvovanje z

vsemi bitji. Toda šele v našem času je postala očitna dostopnost duhovnih globin vsem. Nihče ne more dejati, da o tem ni nič slišal. Ker je današnja ezoterika postajnega kioska zelo površna, je treba izhajati od tega, da se ta tendenca dlje časa ne bo uresničila. Jasno je, da se npr. praksa čuvanja tajnosti vatikanske knjižnice zdi toliko »predkrščanska«.

[Vrnitev na kazalo te strani.](#)

Obrobna pripomba k razpravi o »dveh dečkov Jezusov«:

Tu je še treba omeniti *Steinerjevo* tolmačenje različnih podatkov o Jezusovem poreklu pri *Mateju* in *Luku* kot „dva dečka Jezusa“. Ker se tam ni zanikalo, da je božja Kristusova narava prišla do izraza le v človeku, je nekoliko razveseljiv način, na kateri je intelekt antropozofe ter teologe tu privedel do »glavne točke spora 1 ali 2«. Pri tem je šlo za nekaj drugega, namreč za vprašanje o spremstvu Kristusovega učlovečenja in njegovega življenjskega okolja skozi moči modrecev iz različnih kultur: (...) . Ker duhovni predmeti raziskave lahko imajo več plasti, ki jih se ne more vlititi v konkretne zemeljske predstavitve, niso konkretizirani podatki v literaturi vedno točnejši kot splošni vidiki.

[Vrnitev na kazalo te strani.](#)

O krstu na reki Jordan po Janezu Krstniku.

Prvotna oblika krsta z vodo ni bila ne simbolično dejanje niti izražanje pripadnosti religijski skupnosti. Potapljanje, ki ga je opravljala izkušena oseba, tu Janez Krstnik, je pogosto privedlo skoraj do utopitve in je torej predstavljalo dejansko mejno doživetje. V tem smislu je bilo podobno antičnim »posvetitvam« oz. »poskusom posvetitev«; možna psihična doživetja tu vendarle niso sama sebi namen ali metoda prevladovanja straha pred smrtjo. Krst je bila pečat pozivu na „pokoro“; bolj natančno prevedeno kot „vrnitev“ k volji Stvarnika, ker se oznanja »bližanje« njegovega »nebeškega kraljestva« - *Mat. 3, Jan. 1.*

Ko Jezus prosi za krst, Janez ima občutek, da mu ne more pomagati; privoli vanj, toda nima nobenega nadzora nad dogodkom, ampak lahko le opazuje kako v Jezusu prihaja do večje spremembe kot bi je on lahko posredoval. Je že predvidel možnost višje narave krsta skozi ogenj duha, ki bo ga podeljeval tisti, ki prihaja za njim. Tako zdaj vidi „Božjega duha“, ki se spušča na Jezusa. Krščanski ezoteriki so v tem videli dejansko »rojstvo Kristusovo v Jezusu«; za to dejansko ni bila potrebna včasih prisotna predstavitev Jezusa in Kristusa kot bitja, ki nimata nič skupnega.

Krst se splošno, predvsem »krst z duhom« - pojem se na različen način uporablja npr. v svobodnih cerkvenih skupnostih – lahko dojema kot vhod v »novo rojstvo« človekovo – *Jan. 3.* V krščanskih prizadevanjih običajnejšega pojma »preporod« se tu zaradi njegovega mešanja z reinkarnacijo izogibamo; s tem ne želimo trditi, da se v Svetem pismu vprašanje o reinkarnaciji ne pojavlja – kar se tega tiče je potrebno podrobnejše raziskati npr. *Mat. 11, 14.*

Namesto da odločanje prepustimo teološko-teoretskim razpravam o značaju krsta, bi se morali začeti ukvarjati z vprašanjem praktičnega pomena takšnega »preporoda« za človeka. On lahko iz globlje plasti svojega bitja znova začne, občuti in prevetri svoje celotno življenje; iz plasti bitja, ki je posvečena Bogu. Bog lahko v človeku „dobi podobo“, ki mu je bolj zaznavna kot „lastna slika“; ali pa se, kot to izražajo mistiki, „Kristusova iskra“ v srcu napolni

z življenjem in začne rasti v človeku. Človek, ki se s tem meditativno ukvarja, lahko to prepozna tudi v podobi otroka, ki se realno razvija, ali pa otroka z materjo kot podobo duše. Za razliko od bežne, kot vaja ustvarjene notranje podobe se tu nakazuje nadaljnji razvoj, ki odraža natančno sprožene notranje razvoje v človeku. Ta notranji otrok lahko pozneje »odraste« in je vedno zavestno navzoč.

Pri manj imaginativnih zasnovah se isti fenomen lahko izrazi bolj preko notranjega čutenja ali miselnih vtisov, oziroma enostavno skozi spremembe v življenju. Umetnine, kot je »Sikstinska Madona«, so nastale iz vizij ter zaradi tega lahko pomagajo pri iskanju dostopa do notranjih realnosti. (...)

(...) *Poglejte tudi meditativno obravnavanje evangelija po Janezu v skladu z »metodičnimi navodili« v uvodnem poglavju.*

Tu se lahko pokaže druga bistvena značilnost poti v Jezusovem pomenu: razvoj in njegovo merilo se vtiskujeta v posameznega človeka. Vse se lahko razvije iz sebe ali v izmenjavi z življenjem brez potrebe za odrešenjsko posredniško inštitucijo. S tem se ne izključuje bratskega medsebojnega svetovanja. Pot je zamišljena za „nasledstvo“, za sledenje.

»Notranji« način doživljanja medtem ni bil zamišljen kot zamenjava za molitev »zunanjemu« Bogu: »Ostanite v meni in jaz v vas« - *Jn. 15.*

Samo nadaljevanje krsta z vodo po začetku Jezusovega delovanja ali pa tudi po „krsta z duhom“ ob prvih binkoštih ni bilo več nujno potrebno. Že pri samemu Jezusu je postal zunanji znak nove faze razvoja, dozorele v notranjosti. Če je Krstnikovo gibanje še učilo »pokesajte se in se pustite krstiti«, so Jezusovi apostoli po združitvi s tem gibanjem učili »verujte«, t.j. odprite se za moč vere, »in se pustite krstiti«. To je med ostalim bil znak popuščanja Krstnikovim privrženecem. Vsekakor pa se je začelo s pozitivnim. Oba sta krstila odrasle osebe, ki so se na to lahko zavestno odločile. S tem se seveda ne izključuje, da že 2000 let obstaja blagoslov za novorojence kot „pravica rojstva“; toda bolj smiselno bi bilo ta pojav ločiti od dejanskega krsta in vprašanja pripadnosti določeni cerkvi. Na tak način bi se zadevne diskusije razrešile same od sebe.

V neizogibnem naslanjanju na interpretacijo napovedanega odrešenika kot kralja, ki je v starem Izraelu bila vsepovsod prisotna, se je krst doživljal tudi kot vstop v novo kraljestvo. Ni bilo preveč uspeha v razlaganju takratnim ljudem, da vendar ne bo šlo za zunanje državno kraljestvo in zunanjo cerkveno organizacijo, ampak za skupnost vseh, ki Boga sprejemajo kot svojega očeta in sebe same v duši kot sina/hčerko rojenega/rojeno od tega očeta. Ta varnost, povezana z bratskim odnosom teh »sinov« in »hčerk« med seboj in do Sina človeškega in božjega Jezusa kot starejšega brata, je ustvarjala jedro naukov, ki so ljudem bili ponujeni v nasledstvo. V starem Izraelu je sicer poleg stare, nedostopnejše predstavitve Boga obstajala tudi Boga kot očeta. Doživljali so ga bolj kot očeta Abrahamovega in naroda, ki izvira od njega. Bog je le skozi narod bil oče posameznika. Takrat so le nekateri lahko doživljali Boga kot neposrednega očeta individuuma, ki ga je šele Jezus prinesel javnosti; individuuma, ki ga v duši na življenjski poti usmerja božji vpliv in ki lahko kadar koli išče komunikacijo z Bogom; individuuma, ki skozi to povezavo z večnim bogom lahko dojame tudi nadčasovnost lastnega bitja. To se bolj razločno utemeljuje v nadaljnjem poteku Jezusove poti in je ponazorjeno tudi tu.

(...)

Liberalni teologi so Jezusov krst tolmačili kot doživetje poklicanosti. Tradicionalna teologija pa je tematizirala tudi koledarsko in preroško vključenost v svetovno zgodovino (*npr. Luka 3: 1-4 in sklic na Izaija 40:3-5;*): v prerokbi gre za odrešilno delovanje Boga.

Poleg tega se na nemški in angleški strani nahaja izpisek iz evangelija po Mateju 28,18-20; s pripombami o krstu v sedanjih časih:

Danes se krst večinoma opravlja skozi škropljenje z vodo ali potapljanje.

Cerkve medsebojno praviloma priznavajo krst in s tem obstajanje vernikov v Kristusu. Svobodne evangeličanske cerkvene skupnosti menijo, da k krstu lahko pristopijo le odrasle osebe in da se ponovni krst lahko opravlja le pri odraslih. Tam je poleg tega bolj pomembno globlje spoznavanje krsta z duhom. (Sprva so se res krstili odrasli. S tem vendar ni bila izključena podelitev blagoslova otrokom.

Imela je nekoliko drugačen značaj kot krst.) Krst se v prvotni obliki še ni temeljil na sočasnem prevzemanju članov v popolnoma določeno veroizpoved kot to danes delajo velike cerkve.

Cerkve praviloma dovoljujejo, da »v sili«, ko v bližini ni dostopnega duhovnika, krst lahko opravlja kateri koli kristjan/katera koli kristjanka. »Krstim tem v imenu Očeta, Sina (Jezusa Kristusa) in Svetega duha. Amen«.

Vprašanje:

V primeru, da tega ne že doživljam, lahko dam svoje življenje v Božje roke?

[Vrnitev na kazalo te strani.](#)

Tišina v puščavi.

Jezus je na začetku svojega delovanja kot Kristus*, oz. mesija – hebrejsko »Maziljenec« - sam. Tu sodijo krst in 40 dni v puščavi – npr. *Marko 1:12-13* – s skušnjavami. Neposredno potem se dogaja imenovanje učencev.

Puščava od zunaj in znotraj predstavlja odmaknjenost, ki nam omogoča, da se zavedamo samega sebe in da se bolj povežemo z vsestranskim Bogom. Ta priprava za vse ostalo je nujno potrebna za vsako resno pot religije, obnovljeno povezavo s prvim božjim temeljem tudi ko to ni celota poti. Tudi Jezus gre na svoji ravni doživetja skozi takšno fazo, ki pomeni več kot možni vsakodnevni časi streznitve.

Cerkve, zlasti tiste, ki pogosto govorijo o »notranjosti« - in to npr. ponavljajo kot navidezno nasprotje z zunanjimi mirovnimi demonstracijami – se ne trudijo ljudem resnično pokazati praktično pot do tega »notranjega miru« itd. V bogoslužjih vseh preko 30 različnih cerkva se elementa tišine, tihega notranjega pogleda nase, tihega čakanja po molitvi ne najde niti v sledovih. Petje, pridiga, molitve, petje s sočasnimi motečim zbiranjem denarja skoraj brez premora - to je skoraj podoba hektike današnje družbe, skozi katero se ljudje nezavestno ali pa tudi zavestno odvrta od svoje neraziskane notranjosti. Šele v novejših časih, v pričo poljubnih izkušenj, obstaja mali napredek ter se vsaj za nekatere opravljajo organizirani seminarji ob vikendih ali podobno oziroma opozarja se na ustrezna vprašanja o možnostih opozarja v svetopisemskih krogih ali doma. Tudi tam pogosto ni neposrednega navodila. Pri tem lahko eni spoznavajo, da je za večjo bližino do Boga potrebna tudi „tiha sobica“, drugi pa, da so njihove družbene vrednosti - kot npr. samokritičnost, toleranca oz. mir – kot izhodišče pogoja za občasno izključitev zunanje podjetnosti. To bi seveda komaj zadoščalo ko bi se tu in tam dogajalo le v bogoslužju, to je vendar lahko spodbuda za prepoznavanje v temelju pogoste spodrinjene potrebe.

Mistik Jakob Lorber je pisal o Kristusovem nasvetu ljudem, kako priti do »*kratke poti do preporoda*«, kar danes – da se izognemo nesporazumom – lahko označimo kot »*novorojstvo*« kot je to bilo opisano v predhodnem članku. *Poglejte tudi »O notranji besedi, glasu tišine« v izdaji založbe Lorber Verlag (v nemškem jeziku):*

'Praksa je naslednja: Če se nekdo želi ponovno roditi v Kristusu, mora priznati svoje grehe - torej spoznati vse, kar ga ločuje od Boga - kar se razlikuje od dopovedovanja. Potem bi se moral navznoter in navzven globoko pokesati in se resno lotiti spreobrnitve. Poleg tega bi se moral lotiti popolne prekinitve s svetom – misli se na njegove egoistične zapletenosti in ne na aktivno življenje v njem -, »in se popolnoma predati Meni ter v svoji ljubezni hrepeneti po Meni. V tem velikem hrepenenju se

mora vsakodnevno od sveta in poslov umakniti vase ter najmanj tri ure poleg zaprtih vrat in oken ne moliti ne brati, ampak ta čas mora v popolnem miru preživeti tako, da se v svoji duši ukvarja z Menoj. « Po ustreznem vabečem nagovoru »pojdite v miru in rastite v hrepenenju po Meni! Ker bo ste to delali kratek čas, povem vam, kmalu boste videli streli in slišali grome, toda ne bojte se in ne bodite plahi! Kajti vsakomur bom najprej prišel kot sodnik v nevihti, blisku in gromu in šele potem v blagem svetem vetru kot oče!... Poglejte, to je najkrajša in najbolj učinkovita pot do čistega preporeda v katerem lahko dobite le večno življenje. Vsaka drugačna pot traja dlje in je bolj nevarna, ker obstaja zelo veliko krivih poteh,... kdor tam ni »dobro oklepljen« in »popolnoma oborožen«, bo težko (komaj) prispel do cilja. « Lahko molimo tudi za čiščenje in razsvetlitev skozi njegov duh.

Jogiji npr. vedo, da ljudje menijo, da „nimajo časa“. Svoja navodila potem na ustrezen način znižujejo z nekoliko ur preko pol ure na 11 minut, t.j. dokler nihče ne more več povedati, da za to nima časa. Tudi najkrajši čas tišine, pri čemer se ostale misli, občutki in čutila ne spodrivajo ampak le opazujejo brez sodelovanja v njih, deluje posebej ko je povezan z umerjenostjo k Bogu. Daljše tišine toda ne nadomešča. V vzhodni cerkvi - na primer na gori Athos - se kot pomoč pri koncentraciji uporablja „Kyrie (vdih) Eleison (izdih), t.j. Gospod se usmili«, prim. npr. *Kreichauf: Kot romar na gori Athos (v nemškem jeziku)*.

En velik izziv je tudi nenehno molčati v strogem šestdnevnem Zen sedečem položaju - Zen meditaciji v sedečem položaju, ki se je nekoliko razširila tudi v krščanskih samostanih - izven meditativnega časa pri kosilu z drugimi. Po približno treh dneh mnogi neizkušeni komaj zdržijo, da bi četrti dan – kar lahko primerjamo z učinkom posta – vdihnili in dojeli korist, ki se jo z besedami ne more dovolj opisati.

Tišina ustvarja odprtost. Povezava z Bogom pri tem ustvarja tudi zaščito za to odprtost. Po meditaciji je ponovno smotrno prilagajanje sledečim okoliščinam, kjer je boljše biti manj odprt.

Seveda bi bilo pomembno tudi v svet vnesti nekaj tišine zato, da se naučimo v večji meri ohranjevati določeno razločnost zavesti. To bi za posameznike najpoprej pomenilo, da bi v čustveno porajajočih se razmikih oz. po zapletenih doživetjih ali pač takoj, ko bi bilo po preteku teh doživetij mogoče, za trenutek dovolili, da s v njih naseli urejajoči, zbirajoči notranji mir; t.j. da bi da bi povsem vključili vsebine brez nadaljnega razmišljanja o njih; da bi pomirili čustva (ter pozneje zabeležili kaj se bo naprej dogajalo) in po določenem vrstnem redu sprostiti dele telesa vendar ob ohranitvi zavesti kot celovit človek, ne pa v pomenu poglobljanja le v posamezna čustva.

Za srečanja, delo, seje in dr. bi to stališče pomenilo, da se tema za temo ne vrstijo na utrudljiv način, ampak da se med vsako naredijo kratki premori, ki ne bi smeli služiti za pogovore ampak v prvi vrsti za enostavno opazovanje dogodka ter, če je primerno in možno, tudi njegovo obravnavo, s čimer omogočamo zavestno pripravljenost na drugo temo. Pri prehrani je tudi smotrno zavestno zaznavanje posameznih jedi. Lahko najdemo veliko povezav izmed prehransko-tehnoloških vidikov in duhovne oz. duševne „prehrane“.

Postopek, ki ga lahko imenujemo »pomiritev po dogodku« in ki omogoča ponovno rast moči za sedanjost in prihodnost, ni torej prazen odmik od problemov. Ustvarja izhodišče, iz katerega je obravnava vsega zares plodna. Tudi pri zunanjih zadevah s tem ne izgubljam časa, ampak si ga konec koncev prihranimo, ker se vse dogaja lažje in boljše. Veliko duševno mislečih ljudi doslej skoraj niti ne opazijo, kaj vse brez tega notranjega miru spregledajo.

Že ta najbolj enostavna duševna izkušnja, tišina, skriva v sebi pravzaprav skrivnosti velikih duhovnih višin. Ta višina vendarle nima za pogoj poti do nje. Prav Kristus pogosto poudarja razkrivajočo enostavnost človeka, njegova pot v tem primeru vodi do vse večjih in s tem bolj zapletenih horizontov, in v tej zapletenosti se ponovno prižiga osnovna enostavnost.

V koncentrirani tišini se na primer lahko globlje zasidra prav predelani oziroma podarjeni notranji napredek v pomenu sposobnosti, ki jo ne morejo »razjesti molji«, gl. npr. Matej 4. Lahko jo pravilno vključimo v mozaik drugih napredovanj. Tišina lahko sega toliko daleč, da začnemo čutiti »življenje« celokupnosti tistega, kar v nami sme rasti proti božji prapodobni. To je način, na kateri v sebi doživljamo »novorojenega od Boga«. Dih te možnosti imamo, ko pri zavestnem miru glava postane svobodnejša – verjetno povezana s spoznanjem –, moči srca bolj zaznavne in noge bolj sproščene. V tem primeru je nekaj „izpolnjeno“ čeprav gre le za najmanjši delni vidik življenja. Po drugi plati ni brez tega nič „izpolnjeno“, bistvo ostaja neobdelano; to lahko povzroči ne le težave v sanjah – ki se tam lahko le omejeno obravnavajo -, ampak tudi probleme zdravstvene ali druge narave.

* **Kristus** je dejansko naslov. V zgodnjem krščanstvu so bili običajni različni zapisi naslova "Kristus", ki so predstavljali celo različne pomenske različice. Najbolj znan je grški "Christos", ki ustreza hebrejskemu pojmu "Messias" = "Maziljenec". Toda obstajal je tudi grški "Chrestos" = dober, svet; in redkejši "Chrystos" iz grškega "chrysos" = zlat (sijajen).

[Vrnitev na kazalo te strani.](#)

Skušnjave in imenovanje učencev.

Tudi Jezus je moral učiti v svojih človeških lastnostih in se močnejše obračati Bogu. Po 40 dni posta v puščavi se je pojavil »skušnjavec«* - *npr. Mt. 4:1-11*

Na notranjih poteh in v življenju se tudi v najmanjši meri pojavljajo negativne sile, ki jih - kot tudi vse ostale sile - lahko doživimo kot določeno podobo. Tu je najpoprej treba omeniti zaostale, osamosvojene tendence v samemu človeku brez združljivega srca in s tem brez Boga. Na to osamosvojitev sprva mišljenja in nato tudi volje se sklicuje »zaužitje ploda z drevesa spoznanja«.

Po eni plati so to otrdele, z materialnimi silami stvari povezujoče lastnosti. Globlje zasidrano v nezavesti jim sicer lahko nekaj zoperstavimo, lahko jih prepoznamo v njihovem bistvu in šele na koncu premagamo. Zavestna sposobnost odpovedovanja in posedovanja namesto zahtevka po posedovanju ter kreativno, etično ravnanje s tem je vaja za premagovanje teh sil.

Drugačne želje v nasprotju s tem vodijo do bega in ravnodušnega posmehljivega odmika od materialnih problemov, mogoče tudi v duševna področja. Včasih prezremo, da je to dejansko le druga stran iste »negativne« medalje, povezane na drugi strani po »načelu nihalnega udarca«. To drugo področje je danes bolj odprto te ga lahko lažje prečistimo. Sredstvo za takšno spreobrnitev je sočustvovanje, osvobajajoče dajanje ljubezni.

Druga s tem povezana lastnost ima nekaj skupnega s hlepenjem po oblasti. Sprememba te iluzije zahteva pogum brezpogojne resničnosti in na njej utemeljene tolerance ter svobodne solidarnosti v druženju z drugimi.

V vseh takšnih področjih na splošno manjkajo močne in kljub temu sočasno altruistične individualnosti določenih oseb, ki bi ta področja lahko dopolnile namesto tendenc, ki padajo v negativno.

V Mateju 4 je Jezus izpostavljen temi odvrčajočimi impulzi, ki jih se tu imenuje »satan« oz. »hudič«. Ne opozarja enostavno na konkretno nasprotje, ampak sega po nečem višjem, kar se nahaja onstran odhajanja in vračanja negativnih sil: na »Božjo besedo«, na »Boga, gospoda« in na »Boga, gospoda, ki ga je samega treba moliti in samemu služiti«. **Kristus**

stoji izven dualnosti teme in (navidezne) svetlobe ter jih premaguje s svojo tretjo, nadrejeno potjo, kot to lahko opazimo pri veliko drugih dogodkov.

(...) *Poglejte tudi poglavje »Zaratustra« v delu 3, ter npr. tabelo »krščanska opredeljenost...«.*

R. Steiner je opisal obe, v glavnem negativne sili kot ločeni bistvi, ki jih lahko doživimo v svetu duševnega zrenja. Kot je že omenjeno, smotrno je sicer upoštevati oba načina delovanja, toda izven sveta duševnega zrenja ni popolno upravičeno ko antropozofi krščanskim predstavitev enega edinega negativnega bitja ne priznavajo, da vsebujejo obe strani. Tendence so pogosto tako pomešane, da se tendence »nasprotujoče Bogu« konec koncev lahko obravnavajo kot celota – nasproti kateri se spet ne nahaja več bogov, ampak le Bog Kristus z vsem, kar deluje v njegovem imenu.

Obstajajo seveda tudi druge duhovne usmeritve, ki v povezavi s tem res zapirajo eno oko in kot božansko vidijo vse, kar stremlje k duhovnim višinam.

Sodobne evangeličanske teologije si konec koncev, skoraj kot tudi mnoga druga duhovna prizadevanja, sočasno zapirajo oba očesa in spodbijajo predstavitve o negativnih bitjih z obrazložitvijo, da se v Svetemu pismu itak pojavljajo le na nekaterih mestih. Pri tem spregledujejo, da pravzaprav ne gre za predstavitve, ampak za močne izkušnje, do katerih se ni prihajalo le v srednjem veku.

Nekatere manjše krščanske skupine so zaradi pojma "vladar vsega sveta" - npr. *Jan. 14:30* - dojemale, da mu ta svet zaenkrat "pripada" in da se ljudi od njega lahko le umaknejo, čeprav Nova zaveza dejansko omenja le njegovo zavajajočo in posestniško vlogo. *Janez 12:3*: "Zdaj je sodba nad tem svetom, zdaj bo vladar tega sveta izgnan ven."

Brez strahov in drugih negativnih čustev nimajo negativne sile neposredne moči; v tem pomenu je zaščitni mehanizem pred cerkvenim strašenjem tudi ta, da „hudiča ne narišemo na steno“. Duševno zaznavanje bi danes lahko dokazalo, da **navidezna »povečevanja« negativnih krogov predstavljajo končno razburkane, že dlje časa prisotne, prej skrite potenciale**. Dejansko pozitivne sposobnosti se toga še lahko povečajo, čeprav rastejo nasproti vzoru, ki je že tu.

Takšne osebne »Ahilove pete« odvisno o okoliščinah sočasno predstavljajo resonančne površine za sorodne zunanje sile. Njihove sledi lahko najdemo v vseh družbah: na Zahodu morda v situacijah, kjer so denar in egoizem najvišje vrednosti, predvsem pa v stari enostranski obliki brez socialne varnosti; v enostranskosti nacionalizma in nacizma - zlasti v primeru ošabnosti in ravnodušnosti do ostanka sveta -, ter v uničujočih „religioznih“ dejavnostih; ter v ekstremnostih stalinizma, - mogoče v njegovi brutalni uranilovki. To vendar ne pomeni pavšalno obsojanje vsega in vsakogar v takšnih družbah.

Jezus ne uči toliko neposredno „upiranje Zlu“; ne zagovarja niti nujnosti zla „zaradi ravnovesja“ (kot to menijo nekateri vzhodni nauki) in nujnost istega zaradi spoznavanja božje dobrote v njeni nasprotnosti. Pogosto nujna neposredna obravnava „negativnega“ ni konec koncev za vse enako pomembna. Vsaj za nekatere lahko pot funkcionira tako, kot jo na splošno priporoča »krščanska znanost« *Mary Baker-Eddy*. To toda še vedno ni dokaz obstajanja zoperstavljenih sil, ampak njihovih neposrednih sprememb. Pri Kristusu ni večnega obsojanja, **vse destruktivne sile se na koncu lahko spreminjajo** do časa v zadnjem poglavju razodetja po Janezu, kjer obljublja, da mrak ne bo več obstajal (poglejte ustrezno poglavje).

Po času, preživetem v puščavi, sledi **imenovanje učencev** - *Jn. 1, Mt. 4:18-22, Mt 10*.

* Tudi kar se tiče zgodbe o skušnjavah se v teologiji tradicionalno upošteva simbolična povezava z zgodovino človeštva: puščava in nevarne zveri so nasprotna podoba svetu Adamovega raja; gre torej za stanje, ki ga je treba premostiti preko Jezusa, ki je »novi Adam«. V prvi skušnjavi, pretvorbi kamnov v kruh, gre za to, ali naj nas vodi materialnost ali Bog. (Ko kasneje gre za hranjenje in obuditev veliko ljudi, ne vidimo v tem več nobene skušnjave.) V drugi skušnjavi, skoku s strehe templja, gre za premostitev ošabnosti glede na težave človeškega življenja. Jezus je prestal vse, kar mu je bilo naloženo (dokler je bil odrešen z vstajenjem.). V tretji skušnjavi gre za moč obstoječih zemeljskih kraljestev, oz. za »Nebeško kraljestvo«, dano do Boga. (V nadaljevanju lahko tudi zemeljsko relevantno, prerokovano »Kraljestvo miru« preko Boga privede do pretvorbe zemeljskega gona po oblasti.)

[Vrnitev na kazalo te strani.](#)

Svatba v Kani.

Tu – Jn. 2:1-12 – najprej srečamo primer, ki ponazarja, kako problemi izvirajo manj iz napačnih prevodov ali iz zgodnjih, cerkveno pooblaščenih »popravkov« evangelij, ampak zgolj iz enostransko emocionalnih in patriarhalno obarvanih razlag. Pozneje so Jezusove besede Mariji »Kaj imam s teboj, žena« ocenjevali kot podcenjevalne. Kdor se vživi v besedilo in potem tudi vidi, kako Jezus takoj nato dela vse, kar si je Marija zaželela, lahko zaključi, da stavek ima občudujoči značaj, ki bi ga lahko bolj razločno izrazili na naslednji način: »Žena, kaj imam vse s teboj!« Z izročilom ohranjen prvoten izraz v deloma popolnoma enostavnem aramejskem jeziku se je lahko, izhajajoč iz grščine, bral tako-le: »Žena, jaz s teboj« - točen pomen se brez vživljanja v kontekst tudi v Jezusove čase pogosto ni mogel dojeti.

Od tod do križa se kaže občasna ustvarjalna spoznavna povezanost med Jezusom in Marijo. Deluje kot navdih, skupaj z njim preživlja najbolj bistvene postaje njegovega življenja in na takšen način doživlja duhovno spremembo.

Čeprav se v novejše čase pojem »nevesta Kristusova« za redovnice uporablja le v zunanjem pomenu, je na začetku opozarjal na realni način doživljanja.

»Podoba« Kristusova v človeku, ki je že bila omenjena v poglavju o krstu na reki Jordan, **se združuje s človeškim vidikom duše (animus)**. »Notranjo poroko« lahko pod božjim znamenjem povezuje z našimi „ženskimi“ deleži duše. **To lahko deluje kot alkimistična preobrazba tudi na življenjske sile in telo. Podoba Marije bi se lahko na soroden način dotikala z ženskim vidikom duše (anima)**.**

Za moške se je včasih ponujala pot preko Marije, oz. preko Marij*. Toda oba spola lahko stopajo po poti preko Jezusa ali Marije ali obeh, ker od duše do hormonov ni človeka, ki bi popolnoma bil ali bi moral ostati zavezan reakcijskimi vzorci lastnega spola. Obstajajo tudi ljudje, ki najdejo boljši pristop do ene ali druge poti. Na koncu se vsekakor napoveduje notranja celovitost. V katoliški cerkvi je obstajala danes skoraj pozabljena praksa poveličanja srca Jezusovega in „čistega srca Marijinega“. Ta notranji razvoj ne sprašuje po tem ali je npr. avtor tega poglavja katoličan, torej da najprej od zunaj malo razume o Mariji ter da zaradi tega nima predsodkov, ki jih je pri mnogih, ki ga prakticirajo, na se pritegnil zunanji marianski kult.

Kdor hodi po takšni spremenljivi poti, lahko po njej hodi »sam« brez potlačitve. Toda tudi za njega/njo to ne mora biti edina pot; iz večje notranje svobode je možen popolnejši odnos do drugega spola.

V tem kontekstu se v osebnosti želijo integrirati deli duše, podedovani od očeta in matere.

Globinsko-psihološki elementi se lahko popolnoma postavijo v poveza z religioznim doživljanjem. To na drugačen način poskuša Eugen Drewermann. Osnovna religiozna spoznanja se pri bolj natančnem opazovanju pokažejo na ločeni ravni, s katere vplivajo na globinsko-psihološke procese. Danes obstajajo tendence **obravnavanja religioznega iskanja kot „celovitega, čezmejnega vitalnega impulza“, ki je v svojem temelju last vseh ljudi, pogledajte tudi Hubertus Mynarek: »Možnost ali meja svobode«, 1977.** Morali bi vendarle ločiti neoblikovani splošno duhovni impulz in religiozni impulz v ožjem pomenu povratne oziroma nove povezave ljudi s prvim božjim temeljem, »očetom«, kar je za krščanske vernike možno skozi povezanost s Kristusom.

Boga lahko kot največja skrivnost sveta gotovo v manjši meri doumemo skozi omejitve na eno samo znanost, spoznavanje ali en sam pojav, ki kvečjemu razkrivajo posamezne vidike; njega lahko doumemo s poskusom priznavanja in zrenja več zasnutkov. Doslej se je to dogajalo v zelo mali meri. Ko bi kristjani na svoj način stopali skozi ta začetni alkimistični proces in s tem med ostalim tudi skozi skupno uporabo leve in desne polovice možganov (kar se danes raziskuje s pomočjo več metod) z rezultatom »kreativnega spoznanja polnega ljubezni«, bi boji izmed teologij kmalu pripadale preteklosti. Tudi takrat bi bila moža specializacija posameznih vidikov, ki bi jo prepoznali kot takšno in ki ne bi zahtevala izključno veljavnost. Dopolnjevanje med ljudmi bi doseglo svojo pravico.

Kdor bi vmes lahko čutil v smislu univerzalnega Jezusovega načela »**Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe**«, bi lahko sčasoma dosegal isto in več. Kdor si prizadeva za takšno sočasno ljubezen do samega sebe in svojega bližnjega, bo seveda opazil, da je to treba šele naučiti. Notranje »izpopolnjevanje« lahko s svoje strani to ljubezen olajša. Vprašanje o »čudežih«, ki ga lahko postavimo tudi v povezavi s poroko v Kani, se bo razsvetlilo v posebnem poglavju. Kar se tiče žensko-božanskih vidikov Marije-Sofije pogledajte poglavje »Prve binkošti«.

Ta dogodek je tradicionalna teologija tolmačila kot oddaljitev od kulta starogrškega boga Dioniza ali kot simbolično navezavo na srečanje med Izraelom in Bogom (»tretji dan...# 2. *Mozesova knjiga* 19:16), pa tudi kot napoved pasijona, ko vino zadobi globlji pomen.

* Medtem ko so tisti, ki so želeli njeno vodstvo, **Marijo, Jezusovo mati**, imeli za duhovnega vodjo, je **Marija Magdalena** za tiste, ki jo častijo, povezana zlasti z zemeljsko ljubeznijo.

Marija Magdalena (Marija iz Magdale) je bila ženska, ki je sledila Jezusu. Mnogi zaradi tradicije menijo, da je bila prostitutka, ki je skozi Jezusa spremenila svoje življenje. Toda Jezus je povedal: »Veliko je ljubila«. To ne pomeni nujno veliko seksa, ampak – vsaj – zmožnost, ljubiti ljudi, sočustvovati z njimi in biti dober do njih. Ljubila je Jezusa, tj. čistila ga je kot človeka in občudovala kot duhovnega vodjo. Ustrezno mistični literaturi (Jakob Lorber) je svoja čustva do Jezusa vse več prečiščevala v smeri duhovne ljubezni. Ljubezen je bila njena pot do vse boljšega razumevanja Jezusa in Boga.

(To lahko mogoče primerjamo s Klaro, žensko, ki je ljubila meniha Frančiška Asiškega / Sv. Frančiška okoli leta 1100 – ki jo je slednji zavračal in pozneje sprejel, kajti njena ljubezen se je spremenila v čisto duhovno ljubezen. (O tem obstaja zanimiv film v nemškem in angleškem jeziku.)

Obstaja posebna tradicija, ki se nanaša na Marijo Magdaleno: legenda o »svetemu Gralu«: Jožef iz Arimateje in Marija Magdalena ter nekateri drugi Jezusovi privrženci so odnesli gral - sprva kelih, v kateremu se je nahajala Jezusova kri - v južno Francijo ali Anglijo. S tem gralom je povezano nekaj čudežev. (Gral je tudi simbol božje ljubezni).

Obstaja nekaj novih teorij o Mariji Magdaleni: npr. ideja, da je z Jezusom imela otroka, ki naj bi bil izhodišče nekdanje evropske kraljevske dinastije (Merovingov). Takšnih teorij **iz sodobnih, senzacionalistično sestavljenih knjig** vendar nihče ne more dokazati.

** Omenjena pojma "anima in animus" nista stvar vere. Med ostalim obstaja izkušnja mnogih ljudi, bodisi kristjanov ali ne, da moški in ženske v svoji psihi imajo tako imenovane "moške" in "ženske" deleže, ki vsaj deloma izvirajo od očeta in matere, kjer so odraščali; in ki jih se naučijo integrirati v svojo osebnost. Zasnova "animus in anima" ni sicer popolnoma identična s to realnostjo, je pa poskus globinskih psihologov, razumeti jo že v njenem ozadju.

Vprašanje:

Lahko s pomočjo Boga bolje oblikujem svoj odnos z drugim spolom?

[Vrnitev na kazalo te strani.](#)

Stališča do seksualnosti, simpatije, uživanja i ljubezni.

Razvoj cerkvenih objav o seksualnosti kot tudi nasprotna stališča znotraj in zunaj cerkve ustvarjajo vtis, da je ljudem na tem področju zelo težko ugotoviti, kakšen bi moral biti človeški ali pa tudi »krščanski« odnos do tega. Zunanje moralne prepovedi v šestdesetih letih prejšnjega stoletja izgubljajo večji del svojega učinka; cerkve niso zmožne najti v tradicijah obstoječe smiselno jedro, ki bi ga lahko domislili z ozirom na današnjo družbo. »Seksualna revolucija«, ki je nastala kot nasprotna reakcija na spodrinjeno seksualnost, je privedla v drugi ekstrem nove ideologije s seksualnimi nagoni - zapravljanja življenjske energije - in neupoštevanja pomembnega hlepenja po duhovno odgovornimi odnosi: nenehnih razkolov vse do nezmožnosti za delo. Pozneje je od tega v osemdesetih letih dostikrat ostala le resignacija; tudi tu se skoraj ni mogel ohraniti deloma smiseln osrednji motiv za nadaljnji družbeni razvoj onstran teh ekstremov. Lahko bi se nahajal v vidiku premagovanja »posestniškega mišljenja«. Iz tega stoletnega boja lahko zaključimo, da odgovornost in svoboda prav v takšnih odnosih med moškim in žensko nista uresničljivi oziroma da jih ne moremo harmonično povezati brez zasnov celotnega izpopolnjevanja ljudi. Posamezna partnerstva, kjer je to bilo navidezno ali dejansko uresničeno, nakazujejo možnost odkrivanja takšnih zasnov.

Kristus vsekakor nagovarja ljudi v njihovem jedru in njihovi možnosti izpopolnjevanja, kar samo po sebi ustvarja temelj dejanske svobode. **Ne govori na nerazumljiv način o nadaljnji razčlenitvi že itak razčlenjenih človeških misli, torej ne o ekstatičnem dajanju duška vsemu, ampak prej o njihovi novi integraciji v „modrost srca“.**

Ni zastopnik »prisil«, zunanjih oblik in pripisovanja velikih vrednosti ali zlorabe pojmov odgovornost, vernosti in poštenja za skrivanje zavisti, ljubosumja in hlepenja po posesti; bolj pomembna mu je duša, iz katere se vse ostalo ustvarja. Za njega ni niti v zakonu takoj vse najboljše, kar se od zunaj obravnava kot neugodno.

Ljubiti Boga – in svojega bližnjega – kakor samega sebe, torej tudi samega sebe; pravilo, s katerim je Kristus nadomestil logiko prepovedi Stare zaveze, opisuje najpoprej univerzalno opredelitev, ki gre skozi vsa ta tri področja in jih povezuje (*poglejte Mk. 12:33; Jn. 13:34; Gal. 5:14; Jk. 2:8*). V skladu s tem je ljubezen do bližnjega v tem primeru nekaj drugega kot le instinktivna skrb za sorodnike itd. – lahko jih pa vključuje na bolj svoboden način. Na temelju takšne vloge človeka kot pomoči polne ljubezni kjerkoli je prikladna, ljubezen do sebe ni tista egoistična, ampak je konec koncev usmerjena na ljubezen do sebe – vključno s telesom kot orodjem -, skozi katero se lahko služi drugimi oz. Bogu.

Najvišja oblika ljubezni je brezpogojna. Prim. tudi ljubezen do »sovražnikov«, Mt. 5:43-48 – kar ne pomeni, da se je treba odpovedati modrosti.

V skladu s tem bi moralo biti očitno, da so teze, ki enostavno enačijo seksualnost in ljubezen ali poskušajo enačiti ljubezen do sebe s samozadovoljevanjem in domišljijami, včasih svetovi, oddaljeni od te Kristusove zasnove. Tisto, kar predstavlja notranjo izolacijo posameznih sil in postavlja slike izmed ljudi in realnih drugih, je le ena iz mnogih človeških nepopolnosti, iz katerih lahko še nekaj naučimo, toda ki nikoli ne more biti cilj.

Današnji Evropejci lahko nekaj od preobrazbe seksualnosti doživijo zlasti ko dva človeka pri ukrepu stopita v duševno in duhovno zvezo ter se pri tem naučijo ravnati z vplivom antipatije/simpatije – tudi njih moramo upoštevati pri odkrivanju zunanjih smiselnih stikov. Šele pozneje se pridružuje telesna raven; ne sodi samodejno v vsako prijateljstvo ali vsako srečanje. Sile srca lahko v tem primeru občutno vključijo seksualne energije, ki jih ni potrebno nujno odstraniti kot je to danes običajno iz kulturnega kondicioniranja. Tu sodi tudi osnovno počutje polno ljubezni.

Mnoge duhovne tradicije namesto spodrivanja in nenehnega dajanja duška učijo o transformaciji seksualnosti, ki je lahko nekaj več kot freudovska „sublimacija“. (...). Starejše vzhodnjaške usmeritve so med ostalim imele to napako, da se deloma opirajo prav na seksualnost namesto da dovolijo srečanja popolnih ljudi - s čimer bi danes lahko prihranili tehnike; oz. namesto da se – kot bi to danes bilo prikladno – začno spoznavati le duhovno, torej »od zgoraj«. Ustrezno je stališče vzhodnjaških usmeritev, da mirna – ne na moške in ženske orgazme usmerjena družabnost to področje lahko počasi uskladi s celovitim bitjem. Tudi v krščanstvu so obstajale zasnove v tej smeri, ki so danes izginile, ter jih je prav zaradi tega potrebno znova oblikovati; mnoge zapuščine minnesängerjev in trubadurjev kažejo takšna spoznanja.

Ker pri seksualnosti lahko pride do podzavestnih zapletov, se v različnih religijah kot lovljenje ravnotežja povezuje s partnerstvom, pri katerem se lahko družimo. Kdor to izkušnjo želi omejiti na strogi pomen zakona, lahko to uresniči ko si oba v prejšnjih prijateljstvih razložita, kar želita in kar ne, in se v tem podpirata.

Ta stara zamisel, ki jo Jezus priznava, ne bi vse do negativne značilnosti poželjivega pogleda na tujo partnerico smela izključevati višji izvor neposrednega navdušenega srečanja dveh neznancev - ki ima večji delež od pričakovanega in ki ga ne razumemo vedno pravilno: »Ko se dvojica ali trojica srečajo v mojem imenu, sem jaz med njimi" (ali v skladu s še enim pravilnim prevodom: „v njih“). S tem se ne zahteva niti napovedano cerkveno zborovanje niti posebno pripravljanje. To se lahko zgodi povsod, kjer »Duh Kristusov« zduružuje dva človeka za uresničevanje katerega koli možnega smotra. To je menda težko sprejeti tam, kjer gre za moškega in žensko, ter tudi tam, kjer se poleg tega simpatizirata, in pri tem ohraniti popolnoma jasno izhodiščno zavest; gre vendar za svetovno nujnost. Pri tem ni nujno, da gre za navezanosti ali seksualnost. Prizadeti morajo resnično odkriti, za kaj gre.

Že Jezusovo zemeljsko življenje ga označuje kot nekonvencionalnega misleca. Lahko bi se izkazalo, da so konvencije potrebne le ko on »ni med njimi«.

Izboljšani predpogoj za primerna srečanja med ljudmi je seveda študij lastne osebnosti vključno z »auro« oz. izžarevanjem. Takrat ostajata posamezniki celo kot par. Jezus si v nobenem primeru ne prizadeva za združevanje obeh v paru.

[Vrnitev na kazalo te strani.](#)

»Sveta vnema« (in stališča do emocij).

V *Jn. 2:13-25* se po poroki v Kani opisuje »čiščenje templja«. Jezus v svoji vnemi otipljivo izganja iz templja prodajalce in menjalce denarja. Tu želi postaviti očiten znak proti hinavščini sveta, ki tempelj označuje kot hišo Božjo, sam pa niti tam nima nič drugega na pameti razen lastnega plitvega barantanja. Posebno, ker je stanje takšno, da od mestnih ali duhovnih uradnikov ni nič za pričakovati, nam pomaga sam kot posameznik, ki se v „hiši svojega Očeta" počuti odgovoren; gre za akcijo socialnega upora brez prizadevanja ljudi. »Boga ubogati bolj kot ljudi«, je **tudi njegova sicer na noben način klečeplazna opredeljenost.**

Tudi tam, ko pove: »Dajte cesarju, kar je cesarjevega« (in Bogu, kar je Božjega), ne moremo razbrati klečeplazne opredeljenosti kot se je to pogosto poskušalo, ampak bolj prizadevanje, da se apostolom prihranijo nekoristna trenja z nestrokovnimi družbenimi silami. Religija in politika itak imata svoje lastne zakone. Služiti svojemu bližnjemu in »mestu želeti najboljše« tudi ni klečeplaznost.**

Z ozirom na to bi lahko postavili vprašanje o ravnanju človeka z emocionalnimi vzgibi. Kajti nima vsak svoje emocije na tako visoki ravni kot Jezus, ki je nenehno živel „v pozitivnem strahu pred Bogom“ in sočustvovanju z ljudmi, in katerega vnema se je temeljila le na zavestno dobrem namenu. Pri navadnih ljudeh so skoraj vse emocije sprva bile pomešane z nezavestnimi mehanizmi reakcije na dražljaj - ki se biološko in različno močno izražajo, v svoji strukturi pa so popolnoma podobne. Že samo spravljanje takšnih mehanizmov iz lastnih reakcij, pogled v njih in na koncu njihovo obvladovanje oziroma posredovanje Bogu je dolg proces učenja.

Čeprav tu gre za psiho, se pri iskanju Boga in resnice ne opažajo običajni psihološki analitični oz. terapijski postopki:

Tam, kjer se v spominu nahajajo tisti enostranski vzorci tolmačenja, ki psihične težave reducirajo na seksualnost in zgodnji otroški značaj, in tam, kjer „osnove“ slabosti postajajo „razlage“ ostajanja takšnim namesto da se kot pri Erichu Frommu poudarjajo razvojne sposobnosti ljudi, je psihologija lahko tudi ovira na duhovni poti.

Tam, kjer psihologija, torej „nauk o duši“, spodbuja opazovanje duhovnih procesov, in tam, kjer se v duši - kar je zelo redko - vidi več od kemijsko-električne funkcije možganov, je nje študij lahko tudi v pomoč. Razvijala bi se bolj, ko bi bila pripravljena slediti spoznanjem oziroma trditvam alternativnih psiholoških usmeritvah. Poskus celovite obravnave kompleksnih problemov na običajen način zelo malo pomaga. Bolj učinkovito bi bilo najprej poiskati posamezne sestavne dele takšnega kompleksa ter pri tem zavestno ločiti ali gre za „bruno v lastnem očesu“ ali pa za »iver v očesu drugega«, in kdor je na tak način odgovoren. Mnoge krščanske šole bi močnejše poudarile prvo, ker je težje in se mora šele naučiti videti lastna problematična dejanja, ki se šele takrat lahko sami popravijo; cerkvena spoved ima do te mere poleg duhovnega vidita tudi terapevtsko delovanje. V psihološki praksi bi se v ospredju pogostejše nahajala druga perspektiva. Na koncu lahko omenimo, da so kljub temu obe strani bolj ali manj v igri. Vzhodnjaški spiritualni nauki bi poudarili povezanost obeh straneh v življenju kot vir »karme« / usode.

Tam, kjer gre za reševanje posledic težkih vsakodnevnih dogodkov, bi lahko pomagala metoda, ki jo je R. Steiner ponovno spravil na dan: pogled nazaj, pri kateremu se enostavno pogleda od večera nazaj do jutra. Potem je vrnitev v sedanost toliko lažja.

Lahko bi i si na kredo kupili tudi »gladino duše« z izboljšanimi in zaželenimi lastnostmi in pogostejše hodili skozi njo, kar je pravzaprav dokazana praksa iz mističnega področja.

Z napredkom na duhovnem področju se lahko na primer izboljša komunikacija izmed več ljudi. Mnogi predsodki in prehitre ocene s zmanjšujejo v tolikšni meri, v kateri človek postaja prozoren samemu sebi in izpušča balast. Pomembnost, ki jo Jezus pripisuje »neobsojanju« in tistemu, „kar prihaja iz ust“, ni neuresničljiva moralna zahteva, ampak povabilo, da začnemo s tem procesom učenja. (S tem se pogosto kot pogoj postavlja odhod v tišino namesto kreganja in potem miren medsebojni pogovor. *Poglejte tudi poglavje »Tišina v puščavi«*).

V povezavi s tem obstajajo evropske šolske usmeritve, ki pod drugimi imeni (antropozofija, univerzalno življenje in dr.) vključujejo elemente kot so npr. v jogi znani živčni centri ali centri zavesti - čakre. Takšna stremljenja niso avtomatsko »nekrščanska«, kot je to mislila cerkve, ti centri v človeku so že bili znani krščanskim teologom v srednjem veku (*J. G. Gichtel*), vmes pa jih lahko prepoznamo kot dejanske strukture energije v vsakem človeku; prav tako kot

poznavanje zlasti v Kitajski znanih akupunkturinih točk ni avtomatski »taoistično« - kajti z merilniki, v najnovejši čas pa tudi s pomočjo histologije jih lahko najdemo v človekovem tkivu.

**) »Gorečnost« v tem smislu je treba razlikovati od »gorečnosti brez spoznanja« (*Pismo Rimljanom 10, 1-3*).

Glede drugih povezav pogledjte posebno stran »Osnove etičnih vrednosti«.

Vprašanje:

Lahko z božjo pomočjo zavestneje obvladujem svoje emocije?

[Vrnitev na kazalo te strani.](#)

O govoru na gori (*Mt. 5*; s stališči do razuma).

Veliko tega je že bilo napisano o spreobrnitvi vrednosti stare (in tudi današnje) družbe skozi govor na gori. *Prim. Mt. 5: 7 - 29*. Eni ga pozdravljajo v povezavi z družbenimi aktivnostmi. Drugi pa ga bagatelizirajo kot „etiko mišljenja“ in dajejo prednost tako imenovani „etiki odgovornosti“ s starozaveznimi grožnjami s kaznijo, z vojsko itd. Nekateri pa enostavno poskušajo živeti v skladu z njim. Izven krščanskih območij je govor na gori zelo cenjena (npr. Gandi).

Tudi s stališča raziskovanja zavesti je treba priznati, da se govor na gori tiče predvsem ljudi, za katere je zavest lahko več kot človeške analize razuma in za katere življenje ne mora ugasniti na privatnem robu krožnika. »Ubogi v duhu«, ki torej »vedo, da nič ne vedo (ali zelo malo vedo)« in so odprti za nenehni relativizem, da Bog ve več kot oni in da jih lahko še veliko nauči o vseh stvareh, so „blagoslovljeni“, „njihovo je nebeško kraljestvo“. Ta opredeljenost se lahko izkaže tudi kot nenehen razvojni val, torej več kot katera koli druga usmeritev, za katero ljudje menijo, da je »pametna«.

»Žalostni« ne morejo vedno nositi le svoje lastne usode, - in tako prispevati svoj delež k stanju celovitosti namesto da preveč zlahka grede preko tega -. Nekateri nosijo tudi breme, ki zadeva njihovo prepleteno osebnost, v kateri živijo, ter konec koncev tudi usodo narodov in človeštva. To so danes pogosto namesto državnikov osnovna gibanja, toda kdo sočustvuje z njimi, kdo moli za njih namesto za močne, znane in gospodarske odrasle?

»Krotki« so krotki po lastni volji (torej ne enostavno plahi). »Podedovali bodo deželo«, ki se lahko le pod njihovo roko ohrani in razvija.

»Lačni in žejni pravičnosti«: - ne zavist, ampak pošteno iskanje pravičnosti za sebe in druge ljudi odpira človeka »navzgor«, prej ali slej ne brez odgovora, ki si ga kot takšnega morda niso niti predstavljali. »Usmiljeni« prostovoljno nosijo svoje bližnje navzgor, in Bog bo jih tudi tako nosil.

»Čisti v srcu« in tisti, ki so na takšen način prepoznali in zavrgli svoja duhovna očala oz. predsodke, »bodo gledali Boga«. To je obširnejši pomen besede »Ne obsojajte«.

»Tisti, ki delajo za mir«, torej tudi tisti ki posredujejo v pomenu molitve za mir Franja Asiškega, oznanjajo tudi drugim, da tu deluje drugačna sila kot so tiste, ki sicer določajo življenje. »Imenovani bodo Božji sinovi (in hčerke)«.

»Tisti, ki so zaradi pravičnosti (/poštenosti) preganjani« in tisti, ki se bodo jih »zaradi mene«, t.j. Jezusa zasramovali ali preganjali, bodo blagoslovljeni, takšen pa je velikokrat bilo njihovo notranje stanje med trpljenjem zunanjega bitja. To ne pomeni, da je trpljenje samostojen cilj.

Nagovorjeni bi morali opravljati tudi svojo vlogo kot »sol zemlje« in »luč sveta«. Prav v tem poglavju se Jezus sklicuje na »zakone« in preroke Stare postave. Dostikrat se loteva tistega, kar je bilo pravilno pred njegovim časom, in ga na nov način oplaja za novi čas, kjer se v ospredju ne nahajajo sami zakoni, ampak njihov izvor, in kjer vsak človek lahko znova ustvari notranja življenjska načela.

Kdor »išče Božje kraljestvo«, bo mu vse drugo »navrženo«. Tudi tu lahko opazimo, **da raven razumskega mišljenja sicer ni uničena, ampak da jo je potrebno odpreti zaradi sprejemanja tistega, kar izvira iz višje, duhovne logike. Ne govori se vendar o tem, da bi zemeljske sile stvari morali enostavno zapustiti v prid uživanja v ločenih duhovnih stanjih zavesti. Višja spoznanja se morajo dostikrat popolnoma soočiti z zemeljsko zavestjo in življenjem dokler se svet ne spreobrne.** Jasnost se ohranja ali nastaja šele ko se človek z ozirom na določena vprašanja nahaja v lestvici neznanja preko špekulacije, domneve, teorije, prepričanja do znanja, kar je edini pomemben temelj razvoja. Gre torej za ločevanje npr. tistih čistih stremljenjih po blaženosti, ki jih lahko najdemo v nekaterih starih duhovnih usmeritvah.

Ta višja misel v govoru na gori (poglejte naslednje poglavje) je že s svojo vsebino v prvi vrsti usmerjena na ljudi, ki je ne želijo uporabiti za novo ureditev lastnih individualnih duhovnih aktivnosti. Pot se najprej usmerja proti individualnem življenju, kjer iščemo partnerja ali „svojega bližnjega“ kot je to opisano v poglavju „Krst“ in „Tišina v puščavi“. Potem se posebej gradi na ravni moško-ženskih odnosov ter se med več ljudi občutljivo raziskujejo dodatna delovanja duhovne spreobrnitve. To je opisano v poglavjih »Svatba v Kani« in »...ljubezen«. Pri govoru na gori se ponovno gradi na tej duhovni in etični ravni ter se jo sočasno odpira za obširnejši duhovni cilj, ki ga lahko oblikujemo iz odnosa med ljudmi ene družbe. To v vzoru ustreza odnosu od zvoka do intervala do trizvoka in tonskih lestvic - do celovitosti.

V teologiji je bila analizirana povezava s starozaveznimi izreki: npr. *Psalm 1 in Jeremija 17:7 in sledeči*. Po 4. Mojzesovi knjigi 12:3v povezavi z Matej 11:20 je Jezus smatran kot novi Adam. Na podlagi prerokbe v Zaharija 9:9 in sledeči. "...Njegova oblast bo segala od morja do morja" gre za svetovni pomen prerokovanega božjega kraljestva. Pri tem ni mogoče prezreti, da Jezus v govoru na gori večkrat spreminja starozavezne zakone v nekaj novega: "...jaz pa vam pravim...". Se pravi, da ne govori kot rabini, ki so tolmačili Božjo besedo, pač pa iz zavesti božjega poslanstva. Prav ta preroška in mesijanska značilnost je bila sporna za tiste, ki so prihajali iz Stare Zaveze.

Poleg tega se na nemški in angleški strani nahaja izpisek iz govora na gori, Mt. 5: Blagri in sol zemlje.

[Vrnitev na kazalo te strani.](#)

Kristusova spremenitev na gori Tabor (Mt. 17).

Veliko Jezusovih dejanj, od pogovora z Nikodemom – Jn. 3 – preko govora na gori do zdravljenja sleporojenega in deljenja hrane 5000 ljudem na gori ustvarjajo v svoji simboliki zunanje okrožje tistega, kar potem v »spremenitvi« prihaja znotraj do izraza. Ta spremenitev je sorodna z vzhodnjaškim pomenom velikega razsvetljenja. Razsvetljuje se duh. Pri Jezusu in pri človeku, ki poskuša slediti temi možnostmi, se to nanaša na ožjo povezanost z Bogom, ki se tu ne pojmuje le kot splošna absolutnost, ampak tudi kot bitje.

Že samo »pozitivno mišljenje« bi, ko bi se ga prakticiralo brez egoizma, megalomanije in tehničnih manipulacij, lahko misli privedlo do stanja sorodnega tistemu, kar prihaja od Boga; lahko bi se torej za to odprlo. V večjem delu literature te usmeritve takšne zaskrbljenosti ni, pogosto pa se lahko konča tudi s samoprevaro.

To vsekakor še ni »spremenitev«. Pri njej se množici duhovnih »programov«, ki so značilni za vse ljudi, ne dodajajo pozitivni programi, s čimer nastaja presežek pozitivnih programov – gre namreč za popolnoma možni duhovni vaji -. Vse se razpleta skozi sposobnost vpogleda v duhovne izvore, osvobojene od spačenosti in zapeljivih poudarkov. Postaja vidljiva višja božja ureditev v vsem. Ko opažamo, da dozorevanje človeka lahko teče tudi v tj smeri, si ga lahko predstavimo kot poglobitev psihičnih čistilnih procesov, kot so nakazani v poglavju »Sveta vnema«. Vse se razsvetljuje iz temeljne plasti spoznanj. Spoznanja niso misli, lahko se pojavijo z mislimi ali brez njih, se jih ne more izsiliti in osvobajajo. Miselnega sveta tu ni treba več spodrivati, kot so to poskusile nekatere druge usmeritve.

Misli se osvobajajo instinktivnih reakcijskih vzorcev, kontrolirane analitične in sintetične misli pa lažje postajajo orodje nadrejene razumske zavesti. Diferenciranje v mislih se nadaljuje – ne da bi pri tem postalo neodločno (»mlačno«). Tu se potem npr. dojema, kar je treba v določenih okoliščinah narediti.

Lahko povemo, da sam Kristus ni moral odstraniti vse motnje, ki so navadnega človeka ločevale od te ravni. Vendarle je tudi za njega obstajala vse večja jasnost. Pozneje je v tako imenovani duhovniški molitvi zaprosil za jasnost, ki jo je pri Bogu imel pred stvaritvijo. (*Jn. 17*)

Nekateri teologi so analizirali Jezusovo spreminjenje in Petrovo izpoved vere v Kristusa na podlagi istočasnega pravnega dne Judov oz. sledečega šotorskega praznika. (Na pravni dan je duhovnik edini krat v letu izrekel božje ime v najsvetejšem templju.). Drugi so v tem videli povezavo z Mojzesovim vzponom na goro Sinaj (*2. Mojzesova knjiga 24:16*).

Poleg tega se na nemški in angleški strani nahaja izpisek iz evangelija po Mateju, poglavje 17: 1-13: Jezusova spreminitev.

Vprašanje:

Lahko z božjo pomočjo svoje misli preuredim v skladu z razumom?

[Vrnitev na kazalo te strani.](#)

Vprašanja o »čudežih«.

Jezus ni ukrepal, da zadovolji hlepenje mnogih ljudi po senzacijah ali pa da ljudje skozi zunanje dogodke primora k verovanju. Njegova celotna pot je preprejena z notranjo jasnostjo, kaj je moral vsakič narediti - torej ne „zaradi te ali one okoliščine in ne zaradi doseganje tega ali onega efekta“.

Zdravljenja so pogosto bila »znaki«, dejanja v malem, ki so predstavljala večje, bolj fundamentalno. Pri zdravljenju sleporojenega na soboto je Jezus odgovoril, da razlog niso grehi, »ampak da se v njemu razkrivajo Božja dela«. *Prim. Jn. 5:6-9; Jn. 6; Jn. 9, 3 in dr. Poglejte v delu 3 poglavje »Jezus in zdravljenje«.*

Hkrati je tu pretresenost zastarelih miselnih vzorcev in razmišljanje o globljem pomenu takšnih dejanj zagotovo zaželeni stranski učinek. Jezus v primeru Tomaža, ki ga med apostoli lahko obravnavamo kot „naravoslovca“, priznava, da obstajajo ljudje, ki jim je za to potrebna možnost zunanjega opazovanja, preštevanja, merjenja, tehtanja (...). (*Poglejte*

poglavje »Naravoslovje in vera v Boga« v 3. delu) Jezus ni želel nobenega siliti, kar bi dejansko bil značaj sodišča. Prav tako se ne more najti namena, da se pri kateremu koli, kdor ni dozorel za takšen odlok, izzove zavrnitev.

Potrebno je prebrati tudi „evangelij po Tomažu“, apokrifno natančno zbirko Jezusovih izrekov ne glede na to, ali jih je napisal sam Tomaž ali ne. To besedilo so priznavali spiritualni kristjani v Egiptu in drugje.

Temu primerno niso Jezusovi »čudeži« bili težišče njegove dejavnosti. Pogosto jih je delal, če ga je nekdo zaprosil za pomoč ne da bi bila zbrana velika množica ljudi. Ljudem pa je „grozil“, naj ničesar ne povedo.

Ko teologi/teologinje iz Bultmannove šole „etimološke teologije“ danes menijo, da se ti čudeži lahko razlagajo kot simbolični opis, jim je treba potrditi, da se enostavno prilagajajo mehanistični podobi sveta in človeka 19. stoletja ter da se niso seznanili z novjšimi znanstvenimi gibanji. Kajti te novejšje usmeritve v kvantni fiziki, v biologiji in biofiziki, naravno-medicinskemu in parapsihološkemu raziskovanju, astrofiziki itd. so že zdavnaj šle tako daleč, da v njih lahko najdemo vsaj ponazorila, ki odstranjujejo »nepredstavljalnost« svetopisemskih dogodkov. To ne mora biti novo iskanje »dokaza za bivanje božje«, za katero naravoslovne ravni niso pristojne.

Pri tej teološki usmeritvi je dobro edino to, da znanstvena objektivnost ni potrebna kot predpogoj vere.

Čas enostranskosti starega razsvetljenstva je potekel. Danes tudi znanstveni duhovi lahko verujejo brez strahu, da bodo postali shizofreni. V času, ko ljudje tako in tako verujejo v dejstva znana iz parapsihologije, kot je sposobnost posameznikov, da žlice upogibajo iz določene oddaljenosti - čeprav kljub tolikšnim prevarami ostaja dovolj nedvoumnega -, bi bilo pravzaprav absurdno večjemu Jezusu Kristusu ne priznavati takšnih možnosti. Jezus je ukrepal iz duha, drugačnega od gole zabave pri upogibanju žlic, toda danes lahko iz različnih doživetij lahko domnevamo, da je Jezus dejansko lahko prodril skozi vse naravne sile – in da je ravno danes zelo pomembno imeti pred očmi ta fenomen; za našo sedanjo podobo človeka, za celovito, oziroma krščansko zdravljenje itd. Takšen duhovni pogled na Jezusa ni nasprotje s spoznavanjem Jezusa »Sina človekovega«, kije posameznikom in njihovim socialnim odnosom oziroma skupnosti hotel dati zunanji zgled. Šele priznavanje takšnega navideznega nasprotja pogosto vodi do zavračanja »čudežev«, ker prizadeti ubogljivo menijo, da se morajo zaščititi pred napačnimi tendencami, ki peljejo stran od človeškega in socialno-kritičnega krščanstva. Dejansko bi šele oboje ustvarilo približno podobe resnične Jezusova radikalnosti in njegove povezanosti s Stvarnikovo voljo in močjo.

(...) Energija tu ni nebistvena sila; sočasno je delovanje Kristusovega bistva. V vzhodnjaški jogi se energija na primer izolirano obravnava. Tudi danes obstajajo ozdravljenja, ki se v izvornem pomenu uresničujejo z molitvijo in z ozirom na človekovo dušo, povezano s Kristusom. Kristus želi ozdravljenje in izpopolnitev človeka, ki po njemu lahko „ustvarja večja dejanja“ od njega.

Samo duhovno ozdravljenje in z njim povezan duhovno-duševni napredek vsekakor nista milost, ki jo je mogoče izsiliti ne glede na to, koliko se človek zanjo pripravlja.

O »duhovnih darovih«, kot je dar ozdravljanja, o »raznovrstnih jezikih«, in preroških darovih poglejte med ostalim 1. Kor. 12:7-11; Apostolska dela 2:17-20 in poglavje »Binkoštni dan« v tem spisu.

[Vrnitev na kazalo te strani.](#)

Lazarjevo vstajenje.

Do tega trenutka je Jezus ponovno obdelal vse plasti človeškega bistva, s katerimi so se tisočletja dolgo mučile stare misterijske šole. Na takšen način se lahko pojavi notranje „nadzavestno“ človekovo „jaz“ v sprejemanju telesnega življenja, duhovnega in mentalnega. Pri tem se na drugi strani razvija sposobnost zavestnega pojasnjevanja, integriranja in razširjanja vse globljih in starejših podzavestnih plasti.

V staroegipčanskih misterijih je obstajala pot od duševno-duhovnega do sil telesne volje do življenja.

Pri Lazarjevem vstajenju – *Jn. 10:39-11** - se nakazuje nadaljnja poglobitev. Najprej so mnoge navidezno nepomembne posameznosti očitno podobne omenjenemu staroegipčanskemu znanju. Le-to vsebuje prakso, kjer človek tri dni preživlja stanju, ki ga sodobna parapsihologija pozna kot zunajtelesno doživetje kot v zavestnih letečih sanjah. Telo je bilo navidezno mrtvo. Človek je po tem imel notranjo varnost, da bo po smrti nadaljeval z življenjem kot duhovno bitje. »Hieropanti« so morali paziti, da se testiranec najpozneje po poteku 3 dni ponovno prebudi v zemeljski zavesti, ker prebujanje ne bi bilo več možno in telesna substanca bi se začela razpadati. Prav to nam se poroča o Lazarju, po štirih dneh je „že smrdel“. Sila, ki ga je vrnila nazaj, **je morala delovati globlje vse do psihične substance**. Skozi svetopisemski dogodek se prepleta tendenca demonstracije, da se krščanska duhovnost lahko razpozna posebej v materialnih in zunanjih dejanjih; - tendenca, s katero so se začeli ukvarjati šele v naše čase potem ko je mistika v prejšnjih tisočletjih le enkrat s tolmačenji predrila v duhovne plasti.

V vseh religijah bi nauk o življenju po smrti moral izhajati prej iz spoznanj obstajanja izven fizičnega telesa kot iz filozofskih špekulacij, ki niso posebej ustrezale zavesti ljudi iz predzgodovine, zgodnje zgodovine in antične zgodovine. Bolj primerno predstavitev lahko najdemo v delu *Jeanea Gebserja »Poreklo in sedanost«*. Loči arhaično, magično in mistično stopnjo zavesti od stopnje zavesti abstraktnega mišljenja in integralne zavesti. Drugo je vprašanje, ali morajo obstajati razkoli med temi stopnjami; danes bi jih vsekakor lahko obnovili. Celó R. Steiner poudarja neprimerljivost starejših vrst zavesti. V različnih starostnih stopnjah se pri danes odraščajočih posameznikih lahko najdejo le odmevi.

Primerjava z antičnimi otvoritvenimi rituali sicer ne pomeni, da je Lazarjevo vstajenje kot v Egiptu bilo ritualno dejanje, dogovorjeno zlasti med vsemi udeleženci. **Jezus je svoja dejanja v življenju dostikrat ločeval od kulturnih predpisov časovnih – npr. sobota, prostornih – npr. tempelj, ali od situacije odvisnih načinov. Šele iz te svobode je pozitivno izkoristil takšne okoliščine, npr. praznih pashve, tempelj,.... V tem je danes lahko vzor za ravnanje z marsikaterimi trendi, npr. s sprejemanjem astroloških stališč, »mesta sil«, običajev.** (*Poglejte tudi knjige Marka Pogačnika: »Poti ozdravljanja sveta«, »Zemeljski sistemi in Kristusova moč«,...*)

V povezavi z Lazarjevim vstajenjem se Jezus in njegovo okolje, ki se še oblikuje, kot celota vidita bolj od zunaj. V tem se kaže Jezusova razširjena zavest, ki obsega tudi krog učencev ter na takšen način oplaja večje socialno okolje. Sorodno razširjanje zavesti se danes lahko za ljudi pokaže v sledenju Jezusa ko se njihove skupinske dejavnosti širijo navzven.

Sledi pot trpljenja. Veliki svečenik vzpostavlja v svojih besedah odnos izmed tega, kar naj bi se zgodilo z Jezusom in usodo naroda (*Jn. 11*). S svojega preroškega vidika pravilno dojema, da bo Jezus umrl za vse. Toda napačno interpretira, da bo Jezus narodu naredil škodo, če ostane na življenju. Za to je potrebna zavest, ki razen mišljenja lahko sočasno obsega procese in povezave, kar se kot sposobnost mora večinoma šele pridobiti. Ni identična z instinktivno pojavljajočimi se slikami. Lahko se odkrijejo, razrešijo in ustvarijo najgloblji vzroki. Negativne ali druge misli se več ne sprejemajo s polovično zavestjo, ne

more se jih zbrati v globlje strukture problema, ki delujejo iz telesnih plasti. Ta se problematika počasi razrešuje s povratno veljavo čeprav človek raziskuje tudi te zakone. Pot v svobodno, ustvarjalno prihodnost je prosta.

Poleg tega se na nemški in angleški strani nahaja izpisek iz evangelija po Janezu, 11: Lazarjevo vstajenje.

Cerkveni oče Clemens Aleksandrijski je še imel razširjeno, „skrivnostno“ različico evangelija po Marku. To je po njegovih besedah bil „duhovni evangelij, dan na uporabo tistim, ki so že bili popolni“, in je služilo njihovemu „spoznavnemu napredku“. Tu so se nahajala mesta iz Markovih in Petrovih zapiskov ter Lazarjevo vstajenje medtem ko so v evangelijih za splošno rabo bila izpuščena. Samo Janez oz. njegovi učenci so takšne dogodke odprto prevzeli v evangelij. Clemens označuje Kristusa kot »mistagoga« oz. »hieropanta«, t.j. kot tistega, ki – za razliko od starih »mističnih kultov« - vpeljuje v nove misterije (skrivnosti vere) oz. jih odpira. (*Prim. prof. Morton Smith, »The Secret Gospel...“; Poti Jezusa Kristusa ne podpira vseh teh vsebin.*)

Vprašanje:

Lahko slutim, da Bog pomaga premostiti življenje in smrt, pa tudi zavest in spanec?

[Vrnitev na kazalo te strani.](#)

»Ovce«.

Nekaj časa pred umivanjem nog se Kristusovi privrženci označujejo kot „ovce“ - *Jn. 10:11-18*, enako kot se sam Jezus na drugih mestih označuje kot „jagnje“. Tu se poudarja prisotna oziroma ponovno dosežena odprtost učencev - zlasti za tisto, kar izhaja iz Kristusa - ter tudi enak odnos med Kristusom in Bogom. Čeprav je že menda dozorel, se človek lahko na eni ravni počuti kot nepopisani list, kot otrok. Dejanski napredek – tudi če je ponovno treba obdelati ponos – vodi do skromnosti; razvija se spoznanje, da vsi ljudje v primerjavi z Bogom sicer imajo značilno, toda konec koncev kljub temu majhno vlogo. Tu lahko tudi govorimo o »ponižnosti« v svobodnem in duhovnem pomenu in ne v pomenu klečeplaznega vedenja do zemeljskih avtoritet, ki pogosto privedejo do nesporazumov. Kristus v istem poglavju ne pove po naključju »Jaz sem vrata«. Kdor za Kristusa odpre svoje bistvo oz. svoje srce, njemu je tudi on odprt kot vrata, ki vodijo k Bogu, kar je pa predpogoj za vse ostalo.

»Ovce« se pogosto primerjajo s »kozli« (npr. Mt. 25:32-33).

[Vrnitev na kazalo te strani.](#)

Kristus in »umivanje nog«, maziljenje s strani Marije iz Betanije.

V ostalih poročilih iz evangelijev se nahaja vedno več simboličnih dogodkov, pri katerimi manjkajo nadrobnejši spremljevalni nauki. Šele tu lahko z mirno vestjo damo na stran komercialno uporabne „zgodbe, ki odkrivajo vse o Jezusu“, na katerih koncu se še vedno nič ne ve. Mnoga zunanja spoznanja so sicer lahko tudi tu v pomoč, toda tu se lahko ugotovi le še meditativno opazovanje. To je za druge lahko le pobuda za lastno spoznavanje samega sebe, kar nam ne more odvzeti noben župnik ali zgodovinar.

Umivanje nog se v svetopisemskem besedilu – *Jn. 13:1-20* – opisuje kot čiščenje. Ker so takšna »ezoterična« mesta pozneje bila skoraj nerazumljiva, so jih pustili vsaj necenzurirane. Omenjeni je »popolnoma čist«, ne gre torej za noge, ampak za njihov simboličen pomen v celotnem človeku. V različnih kulturah je tisto mišljenje bilo razširjeno v analogijah: Podobne

funkcije se lahko najdejo v človeškem organizmu, torej v mikro- ali mezokozmosu, in v zunanji naravi, torej makrokozmosu. Noge so obrnjene k zemeljskemu, njihovo gibanje sledi voljo. Za odlok, ali bo človek od zunaj „stopal“ po tej ali oni poti, je potrebna volja. Kot vsebina umivanja nog se kaže čiščenje te volje in njene nasprotujoče objestnosti. Prim. tudi, da Jezus v *Mt. 25, 31 itd.* dobrim delom pripisuje večjo vrednost kot krščanskemu ustnemu izpovedovanju.

To dejanje, kot tudi vsi ostali dogodki, ne predstavlja golega ponavljanja, ampak že leta prisotne impulze za čiščenje raznolikih področij človeškega bistva. Vse se nahaja pod novim znakom, da Jezus v globini duše ve, da je „prišel njegov čas“ in da bodo njegovi učenci dozoreli za prenos „nečesa neulovljivega“ v širše kroge. Vse do te točke cilj niso več le njihove osebne kakovosti, tu njihova dobra volja, pod nadzorom njihovega notranjega »jaza«. **Ta večji neegoistični »jaz« - zdaj združen z »osebo«, lahko vse bolj postane eno s tistim »Kristusom, ki se je upodobil v nas«; kot »jaz vseh jazov«.** Gre torej vse manj za zgolj osebno usodo.

To izkušnjo bi lahko najpoprej opisali tako, da pri notranjem doživljanju tega dejanja nastaja takšna čistoča, da z vsem lahko upravljamo neposredno iz notranjega izvora različnih bistvenih plasti. Najprej seveda obstaja volja. Čutenje in spoznavanje se bo v nadaljnjem procesu toliko izpopolnilo, da bo človek lahko bolj natančno pojasnil razloge svojih spodbud. Tudi Bog sledi v nas zaporedju, ki kaže odraščanje otroka na globlji ravni. To ne pomeni, da to novo obdobje razvoja poteka npr. »brez glave«. Človeški razvoj etičnega čutenja in jasnega spoznavanja je že prej bil močno zadet. Tu manjka le še nadaljnje izpopolnjevanje istega v Kristusu, kot se je že zgodilo na področju volje.

Drugi način doživljanja teh težko opisljivih faz lahko vidimo v odnosu do opazovanja lastne zavesti, t.j. pogleda, s katerim lahko opazujemo „angele“ oz. višji lastni jaz življenja. (Angelski) višji jaz se zdaj lahko pokaže v večji enotnosti s Kristusom ter tako gre skozi preobrazbo. Danes so v delih novih duhovnih gibanjih angelske izkušnje popolnoma običajne; medtem ko kristjani kljub Svetemu pismu dvomijo v njihov obstoj, da ne govorimo o vprašanju, kaj resničnega bi lahko imel „lastni angel“ oz. „angel varuh“ iz ljudskega izročila ter bi takšna povezava lahko izgledala. Kristus zastopa oblikovano, osebno človekovo bistvo in ohranitev dosežkov v človeškem življenju pri odpiranju za neosebne svetove »angelskih« sil. Človek, ki je doživel takšno izkušnjo, tudi za Kristusa ni še izpopolnjen. Prve vpogled vato so njegovi učenci pridobili že v Jn. 1. Mnogi spiritualno usmerjeni menijo, da dejansko gre le za doživetje angela in da ga potem lahko izločijo iz zemeljskega življenja. Raziskovanja na teh področjih toda predpostavljajo že oblikovano stabilnost, ko ne želijo končati v labirintu iluzij. S to fazo se pravzaprav začne možnost bolj obširnega predora zemeljskega skozi duh. Kot oporno točko bomo tu še omenili, da na primer R. Steiner kot intelektualni raziskovalec pripisuje evoluciji človeka na zemlji drugo časovno obdobje ter tudi različne usmeritve. Tu ni potrebno posebej poudarjati, da druge prakse, kot so npr. hipnotično-spiritistična »zaklinjanja duhov«, nimajo nič skupnega s tu zamišljenim arhetipskim osnovnim spoznavanjem angela. Obstajajo vendar mnoga resna prizadevanja ljudi, da v svojem vsakdanjem življenju stopijo v stik z angeli.

Pri umivanju nog doslej niti ni zbudilo pozornost, da je tisto mesto, kjer **Marija iz Betanije Jezusa simbolično mazili in njegove noge suši s svojimi lasmi**, povezano s temi prizadevanji. Zastopa le sebe kot človeka ali pa tudi ženske vidike Boga, kot bi jih na drugih mestih lahko pripisali Mariji, materi Jezusovi, in Mariji Magdaleni – ki jo ne moremo poistovetiti z Marijo iz Betanije? Zakaj se to dogaja pred znanim umivanjem nog? Za – sicer protislovne – zasnutke feministične spoznavne teologije gotovo obstajajo še neizkopani ali le deloma izkopani zakladi. »Bolniško maziljenje« katoliške cerkve lahko razumemo kot odmev tega dogodka.

Poleg tega je treba omeniti, da umivanje nog ne predstavlja enkratno osebno Jezusovo dejanje, ampak da se tudi učenci medsebojno vzpodbujajo na vzajemno umivanje nog (podobno kot se obhajilo – najprej – daje v roke nastajajoči skupnosti, v smislu duhovništva vseh). Pri umivanju nog se prefinjena volja oz. volja do življenja **izven lastnega bistva širi na okolje**, najpoprej na nasproti sedeče, ki jim omenjeni/a umiva noge, potem pa tudi na soodgovornost za ostale in učence v celoti.

Umivanje nog lahko razumemo tudi kot služenje drugemu. Le skozi umivanje nog imajo »delež v njemu«, kot to pravi Jezus. To v mnogih ozirih poudarja daljnosežen pomen tega koraka. V prvi vrsti se posebej omenja tisto področje, ki ga mladi ljudje imenujejo tako-le: on/ona „gre z menoj“. Tu potem vsekakor ne gre več za „obstajanje odnosov“, ampak za „obstajanje živega odnosa“. Umivanje nog je razumljivo le kot »korak naprej«. Manj je odvisno od zunanje oblike takšnega dejanja. Takšno dejanje je sicer smotrno v smislu alkimistične prakse izkoriščanja zunanjih dejanj kot pomoči v dojetanju notranjih opredelitev in procesov v človeku, toda le s pripadajočo notranjo opredeljenostjo. Pravilen odnos aktivnega župnika ne zadošča, za to so potrebni prizadeti, kajti zanje tudi gre. To velja tudi za obhajilo – teologi se ne strinjajo o njegovih različnih vidikih. Čeprav morda na nek način imajo tudi prav, ta vidik zavestne spremembe prizadetih oseb, za kateri dejansko gre, nezadostno cenijo kako katoliška taku tudi evangeličanska cerkev.

Če je pri enostavnejših naukih še bilo 5000, pozneje pa 500 ali 70 ljudi, ki so jim še lahko sledili, je v umivanju nog sodelovalo le enajst privržencev, ki so od Jezusa veliko tega naučili in na takšen način bili pripravljene za dojetanje dogodka. Juda tega tu menda še ni mogel. Tudi Jezus ne daje vse nauke vsem, ampak postopoma. Toda možno je, da posamezniki napredujejo, če se njihovo globlje opazovanje začne takoj pri teh dogodkih, ki se bližajo križanju. To so poskušali tudi krščanski Rosenkreuzerjevi privrženci. Umivanje nog, bičanje, kronanje s trnovim vencem, križanje in polaganje v grob, vstajenje, vnebovzetje so imenovali »krščanske posvetitve«. Preneseno v globino novejšega časa so iz tega nastale tudi podobe iz sanj sedemdnevne „*kemijske poroke Christiana Rosenkreutza*“, ki jih je leta 1616 kot satiro objavil luteranski teolog J. V. Andreae.

Takšen korak zagotovo ni zaključen v prvem doživljanju omenjenih pojavov v zunanjem svetu, v meditaciji ali v sanjah. Bistvo človeka se lahko z vsemi njegovimi sposobnostmi razvija v različne smeri, lahko sledijo drugi koraki in se prekrivajo z nekaterimi prejšnjimi, toda nove kakovosti se na določen način zaokrožajo šele ko so zaokroženi prejšnji dogodki, na katere se nadovezujejo.

Po maziljenju v Betaniji sledi v *Jn. 12* slovesni Jezusov prihod v Jeruzalem. Po umivanju nog se npr. v *Jn. 13-17* se izročajo napoved izdaje Jude Iškarijota, poslovilni govori in Jezusova velikoduhovniška molitev.

V umivanju nog so teologi večkrat videli simbolično dejanje, ki kaže na bližajoče se križanje, oz. primer služenja z očiščevalno božjo ljubeznijo. To pa je bilo tudi oznanjeno kot neposredno učinkujoče dejanje.

***Poleg tega se na nemški in angleški strani nahaja izpiski iz evangelija po Janezu 13,3-15:
Umivanje nog.***

Vprašanje:

Če nisem tega že naredil, želim prositi* Boga, da dobra volja v odnosu do bližnjih postane del mene–tudi če to je naporno?

* Kasneje–namesto prositi (moliti) – verjeti, se pravi biti prepričan. Še kasneje izkusiti božje delovanje (milost).

[Vrnitev na kazalo te strani.](#)

Zadnja večerja; slovesni prihod, prijetje in bičanje.

Jezus je v Jeruzalem prišel kot napovedani Mesija – *Jn. 12:12-19*. Otrdele duhovniške kaste so vedele, kako z določenim ciljem pritiskati na »psihične gumb« ljudi in tako razpoloženje množice deloma obrniti v negativno smer. Posamezniki, ki upoštevajo negativnost in ravnodušnost v sebi ter ju želijo spremeniti, bi lahko dobili prav tisto stabilnost in povezanost z Bogom, zaradi katere z njimi ne bo mogle manipulirati masovne sugestije - in zunanje negativne sile, katerih dejstvo je se je tudi v pojavih 20. stoletja poskušalo različno dokazovati.

Pri prijetju v *Jn. 18* – vojake sprva dobesedno spravlja s tira – kaže Kristus, da se ne nahaja pod njihovim nadzorom. Potem vendarle prostovoljno dovoljuje, da se vse z njim zgodi.

Jezusovo »bičanje« - *Jn. 19:1* – zadeva njegov hrbet. Srednja človekova plast, njegovo čustvo, njegova moč premagovanja bolečine v emocijah so kakovosti, ki se lahko pojavijo pri meditativnem vživljanju in ne pri pasivno obupanem trpljenju. Vsi krščanski mistiki, ki so to v svoji notranjosti doživeli prostovoljno ali neprostovoljno, poročajo o bolečini. Kristus se torej plašno ne izogiba tistemu, kar bi mu se zagotovo – kot indijskemu mojstru, ki obvlada pratjaharo, torej umikanje čutov - lahko zgodilo. Tudi tu lahko otipamo razširitev zavesti na trpljenje drugih.

Tu je treba pripomniti, da ni bila cela resnica, ko je, kot je že omenjeno, iz Jezusovega bičanja bil narejen simbol določene »otvoritvene stopnje«, torej razvojne stopnje današnjega človeka na poti do večje popolnosti. Dejanski korak bo Jezus priklical v življenje že pri **Sveti večerji**, ki sledi za maziljenjem v Betaniji (*Matej 26:26-29*). Ta sveta večerja je boljši simbol za tisto, kar Jezus daje trpečemu človeštvu. Kruh tu predvsem predstavlja substanco (oz. dušo) Jezusa Kristusa, »besede«. Vino simbolizira božji Kristusov duh, ki to besedo oživilja za altruistično delovanje. Katoliška cerkva je poudarjala preobrazbo substance kruha in vina v telo in kri Kristusovo; evangeličanske cerkve so poudarjale slavljenje spomina na Kristusa. Obe imata v tem smislu prav - že pri enostavnejši »blagoslovljeni vodi« so znanstvene raziskave pokazale spremembo kota molekul vode. Toda dejansko pomembna točka bi bila preobrazba v samem udeležencu, tako da se koncentrirano pripravi na preobrazbo skozi tisto, kar seva iz preobraženega »telesa in krvi« Kristusove. Zato sta kruh in vino sočasno nazorna pomoč. Nekateri so se celo brez kruha in vina duhovno poskušali prilagoditi preobraženemu »telesu in krvi Kristusovi« - in začutili delovanje. To je vendar nekoliko težje. »Agape-večerja« - »ljubezenska večerja« imenujemo pojav, ko nekdo želi prakticirati blagoslovljeni obed brez zahteve po cerkvenem »sakramentu«. Bičanje lahko razumemo kot vrsto zunanjega, karikiranega odgovora nekaterih sil na to, kar se je pravzaprav dogajalo, ter se zato ne mora toliko nahajati v osredju podoživljanja. To velja tudi za sledeče kronanje s trnovim vencem. Včasih enostransko poudarjanje trpljenja v stari krščanski ezoteriki je do takšnih novih spoznanjih v takšnem odnosu kot starejši upodobitveni način Janeza Krstnika do načina, na kateri učijo Jezus in njegovi učenci. Človek lahko prosto izbira, katero od teh poteh želi v prvi vrsti slediti.

V teologiji se je tudi razpravljalo o tem, ali predstavlja zadnja večerja posebno obliko judovske gostije za Passah (Pascha) oz. ali Jezus sam, ki je tu oznanjen kot pravo »žrtveno jagnje«, nadomešča staro praznovanje. V Novi Zavezi Boga z ljudmi preko Jezusa (*Luka 22:20*) so videli povezavo z 2.

Mojzesovo knjigo 24:8; Jeremija 31:31-33; Izaija 53:12. V kruhu so videli osebo Jezusa, v krvi pa popolno odrešeniško vdanost. Nekateri so postavili v dvom izvirnost izročila (t.i. postavitvene besede), kar pa je spričo njihove pripadnosti zgodnjim spisom malo verjetno.

Poleg tega se na nemški in angleški strani nahaja izpisek iz evangelija po Mateju 26:26-29 o sveti večerji (Sveto obhajilo, evharistija).

Vprašanje:

Če tega nisem že izkusil, želim prositi* Boga, naj mi da sposobnost ljubeče sodelovatiz bližnjim –tudi če to zahteva od mene, da spremenim svojo miselnost?

[Vrnitev na kazalo te strani.](#)

Kronanje s trnovim vencem in poslovilni govori.

Ker je bičanje pri Rimljanih bilo običajni najmanjši kazenski ukrep, se tu v ozadju nahaja tolmačenje tega pojma v pomenu predkrščanskih misterijskih kultov. Kronanje s trnovim vencem – *Jn. 19:2-3* - , naslednji pojem iz teh misterijev, toda ni sestavni del navadnega rimskega repertoarja**. Gotovo ga lahko prepoznamo kot ironijo: trnje namesto zlata. Kljub temu ostaja vprašanje, kako so se vojaki tako natančno navezali na tradicije misterijev čeprav se tega v tem trenutku menda niso zavedali. Celo ko bi – mnogi rimski vojaki pa so bili privrženci takšnih kultov – se zavedali zunanje podobnosti, bi Kristusa ne mogli skrčiti na njimi znan spoznavni način.

Medtem ko bi zlata krona lahko bila simbol zunanje oblasti - ne nujno v negativnem pomenu - , je trnova krona pri Jezusu bila simbol mojstrstva, ki v svetu ni nič pomenilo. Poleg tega je trnje bodlo v glavo. Tudi tu ni treba iskati le bolečino, ampak silo za premagovanje miselne obupanosti, od katere Kristus tu ne kaže niti enega znaka. Najdemo jih le v trenutku pred končnim Jezusovim odlokom, da ne želi zavrniti »kelih«. Z bičanjem in kronanjem s trnovim vencem lahko najdemo nakazila tistega, kar se navezuje na umivanje nog; čutenje in spoznanje sta videti „zdravi“ kljub vsemi nasprotovanji.

Omenjena stalna tendenca v dogodku, da se preraste samega sebe, ima kot moč tudi povezavo z novimi gibanji, kot so mirovno gibanje, ekološko gibanje, duhovna prizadevanja, ki želijo „ozdraviti svet“.

Enako kot pri »bičanju« gre tudi pri »kronanju s trnovim vencem« za reakcijo, za posnetek tistega, kar se je že prej zgodilo. Dejanska točka, v kateri prihaja do izraza tista duhovna odprtost za pozitivno prerast samega sebe, se nahaja v Jezusovih „**poslovilnih govorih**“, npr. *Jn. 13,31 - 17*, in v srečanjih s Pilatom, npr. *Jn. 19,5** (* »Glejte, človek«, kar se meditativno lahko prikaže kot slutenje Jezusa Kristusa kot vzora osvobojenega človeka.) Dejanja so sočasno bila ne samo umivanje nog in sveta večerja, ampak tudi Jezusove besede.

V skladu s temi spoznanji bi bilo smotno bolj odločilno upoštevati pozitivne temelje tam, kjer se govori o „krščanskih posvetitvah ali razvojnih korakih“.

***) V zgodovini religij se je pojavila figura oz. kralj kot predmet zasmeha, na katerega je ljudstvo stresalo svojo jezo. V Stari Zavezi je bil to grešni kozel, ki naj bi plačal za grehe ljudstva (*3. Mojzesova knjiga 16:15*). V obeh primerih je šlo predvsem za simbolični ritual. Zato se je tradicionalna teologija trudila pokazati, da je šele Jezus lahko bil zares učinkovita žrtev za vse. Nekateri kritični teologi so zaradi teh povezav s starimi žrtvenimi kulti menili, da bi lahko postavili pod vprašaj idejo o žrtvovanju. To bi lahko bilo lahkomiselno, toda, kot omenjeno zgoraj, v dogodku se skriva še več od koncepta samožrtvovanja. Gre tudi za cilj slednjega.

Vprašanje:

Če nisem tega že naredil, želim prositi* Boga za modro občevanje s skupinami, katerim pripadam – tudi če to zahteva od mene, da trdo delam na svojih miselnih vzorcih?

[Vrnitev na kazalo te strani.](#)

Križanje in polaganje v grob.

Stališča o Jezusovem križanju in smrti so bolj različna kot o drugih postajah njegove življenjske poti; temu je z ene strani vzrok vloga, ki jima jo pripisuje cerkev, z druge pa, da razlagalci želijo vse uvrstiti v svoj svetovnonazorski sistem. *Npr. Janez 19:12-37.*

Tako so gnostična stremjenja na robu zgodnjega krščanstva bila sicer voljna ukvarjati se s Kristusom. Zaradi svojega starogrškega ozadja si vendar niso mogli predstaviti, da je takšno veliko svetlobno bitje rodila ženska in da je tudi umrlo. Moral je torej kot angel, oziroma kot so to pozneje pripisovali mnogim vzhodnjaškim mojstrom, prikazati samo skozi navidezno telo, ki ni bilo smrtno, ampak se je enostavno razblinilo. Ker sta v njihovem nauku zemeljski svet in materija veljali za večno zlo, niti zdaleč niso mogli sprejeti, da je takšno bitje moralo prestati vse postaje zemeljskega življenja ali pa da je s svojo svetlobo lahko predrlo vanj. Pojem »gnostičen« tu uporabljamo v nasprotju z apostolsko gnozo, razlikovanje katerih je upošteval celo kritik sekt F. W. Haack. V takšnih naukih so vendarle obstajali najrazličnejši prehodi, gnostični „evangelij resnice“ npr. priznava, da je Jezus bil pribit na križ.

Ljudje z materialnimi ali bolj odklonilnimi nazori širijo ne samo legende, da je Jezus bil zunajzakonski sin enega rimskega vojaka, kar je v takratnih predstavah morale bilo nekaj, kar je do konca diskvalificiralo. Špekuliralo se je tudi, da Jezus ni umrl, ampak da so ga negovali in da je ozdravel. Tudi danes obstajajo istovrstni poskusi, da se npr. grob enega morebitno starega človeka z imenom Jezus v Kašmiru poveže s svetopisemskim Jezusom. V sodobni literaturi se pojavlja vsaj še en neodkriti evropski Jezusov grob. Poleg tega moramo povedati, da Jezus ali Jehošua, Ješua, Jesat ni bilo enkratno ime. Tudi v apokrifih (spisi, ki niso bili prevzeti v svetopisemski »kanon«) se pojavlja več drugih Jezusov: Jezus Sirah, Jezus ben Pandira...

Deloma v povezavi s takšnimi tezami so se pojavili protislovni raziskovalni izvidi o Jezusovem mrtvaškem prtu iz Torina. Ta prt je enkrat vseboval pelod iz Jezusovega časa in domovine, potem je pa spet izhajal »iz srednjega veka«. Enkrat je slikovni vtis lahko povzročilo nepričakovano visokoenergetsko sevanje, npr. nepričakovana dezintegracija, drugi krat pa naj bi sledi krvi kazali na to, da je Jezus pri snemanju s križa še živel. Presoja novega stanja raziskav ponovno govori v prid pristnosti tega prta in nenavadnem vzroku nastajanja podobe. To lahko ljudem pomaga, da tudi s svojim zemeljskim razumom prodrejo h Kristusovi resničnosti (*prim. pripombe o poti apostola Tomaža v 3. delu, poglavje „Naravoslovje in vera v Boga“*). Lorber kot nepristno obravnava le »ogrinjalo iz Triera« in sicer z očitnim namenom, da v duši poišče vero, ki ne bo odvisna od spremenljivosti izvidov in teorij o zunanjih predmetih.

Takšna raziskovanja lahko sicer spodbudijo meditativne raziskave. Pri tem se nakazuje, da obstaja nekaj, kar ne spada v znano shemo življenja in smrti. *Prim. tudi Grönbold »Jezus v Indiji – konec ene legende« (v nemškem jeziku). (...).*

Kot smo že prej ugotovili, pričanja mistikov pogosto zelo pomagajo pri razsvetljevanju vprašanja o pomenu prejšnjih dogodkov za današnji razvoj človeka in s tem tudi vprašanja o njihovem značaju. Če nekdo ima več duhovnih izkušenj v tej smeri, bo to bolj razumel. Opažanja krščanskih mistikov in stigmatiziranih – nosilcev/nosilk znamenj Kristusovih ran – so deloma sorodna brez kakršnekoli medsebojne povezave; vsebujejo mnoge posameznosti o doživljanju Jezusa, ki v Svetemu pismu niso bile znane, v tem pa so si podobna od Franja Asiškega do očeta Pia in Therese von Konnersreuth. Vsi se strinjajo, da sta Kristusovo križanje in smrt realno in globoko vtisnjena v ta svet in da presenetljiva ali pa tudi zavestna povezava s tem dogodkom omogoča doživljanje nepredstavljivega trpljenja ter tudi nepredstavljlivo moč, ki ne pritiska navzdol, ampak dviguje navzgor. Eksistencialnemu

značaju križanja, s katerim je prepleteno celotno bistvo, je življenje takšnih izrednih oseb bližje kot je to le način ukvarjanja z umom. Pri smrti in življenju gre za več kot so posamezne plasti bitja, ki tu sodelujejo skupaj s »kavzalno« ravnjo ustvarjanja načel in usode. Celo ljudje, pri katerih mistična povezanost z Bogom ni tako izražena, lahko dogodke meditativno izkoristijo kot most do dejanskosti ne glede na njeno nepopolnost. Skozi besedo prestopniku, ki je križan skupaj z njim, da bo kmalu skupaj z njim v „raju“, nakazuje Jezus možnost hitrega doživljanja njegove poti.

Zavestno prežemanje teh najglobljih procesov človeške eksistence, ki so povezani s potrptostjo, trpljenjem in degeneracijo, se lahko v katerikoli meri prikaže kot dejansko navzoča možnost. Videti je, da velika noč olajšuje spoznavanje čeprav ta možnost odvisna od letnega časa, geografskih mest dogajanja. **Videti je, kot da se staremu, sezonskemu in tradicionalno pogojenemu ritmu minevanja in ponovnega nastajanja skozi Kristusa daje višja »oktava«.**

Že v primeru Lazarja se je izkazalo, da Jezuse ne priznava več dogovora, da fizična materija nasproti duhu postavlja nepremostljive ovire. Za njegov pogled nič – ne glede nato koliko je počasno ali pa negativno – ni večno razen Boga, na koncu pa je vse spremenljivo. Čim je ta spremenljivost globlja oz. nezavedna, tem je naraven vpliv nanjo težji.

Pri križanju se tudi, kot pri nedavnih dogodkih, poleg moči premagovanja nakazuje univerzalna zavest, npr. v besedah na križu, ki svoj vrhunec dosegajo v stavku »Izpolnjeno je!“ Celo v starih, skoraj pravno zvenečih formulah »odkupa človeka skozi Jezusovo žrtev« ni zadostno izražena ta občutna, univerzalno pomagajoča »**žrtvovana ljubezen**«. Danes lahko velja kot poskus doživljanja intelektualne zavesti; sprva je vendarle lahko bila prilagajanje nazornega sveta takratnih Izraelcev, kjer se je z ritualno (živalsko itd.) žrtvijo poskusilo pomiriti božanstvo. Poglejte tudi ostali del besedila.

Druge teologije, ki težišče dajejo temu, da je Jezus svoja stališča zastopal do smrti, nezadostno razlagajo mistične izkušnje in njihove spremljevalne psihične pojave kot so stigme, pomanjkanje hrane itd.; prim npr. *Thurston »telesni spremljevalni pojavi mistike«, in Höchst „Od Franja do očeta Pia in Therese Neumann“ ter naslednje poglavje.*

Biolog *Rupert Sheldrake*, ki je zaradi svojih celovitih miselnih nazorov med ostalim znan tudi pri novimi duhovnimi gibanji, je razvil teorijo „morfogenetičnega polja“. Če so opice na enem otoku razvile novo spretnost, so lahko istovrstne opice na oddaljenih otokih brez zunanje stika kmalu nato razvile isto spretnost. Moral je obstajati naključni vpliv polja sil, ki medsebojno povezuje istovrstne živali. Ko se je avtor Rupert Sheldrake vprašal, ali si lahko predstavlja, da se je Jezusov razvoj od križanja oz. vstajenja preko takšnega polja sil razširil na celotno človeštvo, je po osupljivem razmišljanju povedal »Da; toda za to ni treba predpostaviti morfogenetično polje, ampak duhovno polje sil.“

Celo to ni »dokaz o bivanju božjem«, toda mnogi znanstveni tokovi vmes dajejo boljše možnosti približevanja temi težko razumljivimi soodvisnostmi, kot bi to lahko storile teologije, ki se enostavno dogmatski opirajo na stare nauke ali pa enostavno zavračajo tisto, kar ne razumejo.

Celo pri križanju se kažejo odmevi na – toda ne identičnost s - stare iniciacijske obrede. Križ oz. drevo, na katero je človek obešen, lahko med ostalim najdemo na severu - prim. mite o Odinu, ki je devet dni visel na drevesu in medtem doživel višje izkušnje. Motiv groba kot posvečenega mesta je zelo razširjen v megalitskih in še v keltskih časih, posebej izrazit je pa bil v egipčanski piramidni kulturi. Piramide so, ne glede na to če so bile dejanska grobišča – kar ni dokazano, kajti napis imena priča zelo malo – ali ne, so vsekakor bile kultno izkoriščane enako kot keltske gomile. S tem se ne bomo podrobno ukvarjali, ker bi za

oporekanje rabili vpogled v zelo veliko dejavnikov. R. Steiner je opazil, da se oba duhovna razvojna tokova, motiv križa in groba, pri Kristusu znova združujeta.

Vživljanje v križanje oz. »polnoč duše«, »mistično smrt«, prehoda skozi zapuščenost vsega, na kar se je človek lahko opiral, so vsi znani krščanski mistiki občutili na ta ali on način. Vse to je na določen način podobno vrhunskemu doživljanju pri jogi, pojavu Nirvikalpa Samadhi oz. izkušnji praznine v »nirvani«. Krščanska mistika je toda posredovala izkušnjo, da se v oz. za to praznino spet „nekaj“ nahaja, namreč Kristus oziroma Bog. Da je tudi na indijski poti možno prestopanje nirvane v tisto, kar se krije za njo, je pokazal Aurobindo. V krščanstvu je do prvega trenutka religiozne poti vsekakor prisotno nekaj od te polnosti, ki se nahaja za vsem, ker je Kristusovo bitje most, ki gre skozi zemljo.

Vtis težkega lovljenja ravnotežja se ustvarja, ko se nekdo kot Aurobindo sooča s silami, ki napeljujejo k povezavam Kristusovega razvoja čeprav ozadja za to ni. To v nobenem primeru ni nemogoče; spomnili bomo le na primer hindujskega dečka Sadhu Sundar Singha, ki o krščanstvu ni vedel ničesar, je pa skozi svoje intenzivno notranje spraševanje o Bogu nenadoma spoznal Kristusa in o tem pozneje napisal knjigo. Celó pri hinduističnih, tantričnih vajah se je pri ljudeh, ki so prej računali s pojavljanjem indijskih božanstev, nenadoma pojavila vizija Kristusa. »Veter piha, koder hoče«.

Za teologijo utemeljeno na krščanstvu kot religijsko skupnostjo težko uporabna, za druge kulturne kroge pa toliko bolj zanimiva bi lahko bila spodbuda R. Steinerja, da v Kristusu vidimo sončno bitje, ki je v predkrščanskih časih nekaterim večjim modrecem bilo zelo dobro znano. *Poglejte tudi poglavje „V začetku je bila beseda...“ v tem besedilu in v 3. delu poglavje »Stara zaveza in predkrščanske religije«.*

Pozneje, pred 2000 leti stopa na sceno Kristusovo utelešenje na Zemlji kot merilo spreobrnitve svetovnega razvoja **s sočasnim prevzemanjem človeštva nase, z njega obnavljanjem v svojem življenju**. Stari kulti so deloma degenerirani, kot je tudi krščanstvo pozneje postalo površno, toda raziskovanje v takšnih smereh bi kljub temu imelo pomen. Kristus bi se prikazal kot nekaj, kar ne ustreza njemu pripisani vlogi jamstva moči ločene religijske skupnosti. Bitje, ki pravzaprav uteleša obnovljeno splošno človeškost, »novega Adama« z Golgote.

Tu se s teološkega vidika v povezavi s križanjem govori o odpuščanju grehov, prim. *Jn. 1:29*. Kar lahko vendar doživimo je, da sta za to „odrešitev“ kot začetno možnost za dejansko izražanje v življenju potrebni zavedno odločanje in »posledično dejanje«. Dejansko lahko doživimo, da pri pripravljanju za vodenje življenja skozi Kristusovega posredovanega Boga to življenje poteka bolj organsko, kot pri pripravljanju za mehansko delujoče izenačevalne zakone usode / ali karme. Celó **Kristus govori o obdelavi »do krajcarja«, ne pove pa, da bi se slej kot prej moralo zgoditi „oko za oko, zob za zob“**. **V ospredju se nahaja nova naloga človeka** – iz njegovih možnosti se sprejema in spreminja, kar je zanj in njegovo okolje rodovitno. Ne napoveduje se več opravljanje s preteklostjo kot samo sebi namen. Danes se lahko opazi pomoč „od zgoraj“ pri součinkovanju različnih človekovih možnosti.

Medtem ko bi pri tej temi študija R. Steinerja lahko naredila vtis, da se Kristus ukvarja le z usodo človeštva in da posameznik mora samo oblikovati svojo usodo, je enoznačna in prepričljiva izkušnja mnogih kristjanov, da Kristus lahko celo individualno pomaga pri obdelavi lastne usode. Lahko jo privede do preobrazbe namesto do stoodstotnega dajanja duška vsega vzetega k srcu - seveda ne brez ozira na preostalo človeštva okoli ljudi. Tudi **moč odpuščanja** med ljudmi je zelo realna izkušnja, ki sodi v specifične in dejanske krščanske lastnosti. **Večno kroženje npr. nasilja in reakcije na nasilje se dviguje s tečajev. Toda ne obstaja le en nauk o osvobajanju od zemeljskih zapletenosti oz. o nepoistovetenju z istimi - v tem smislu se lahko ugotovijo podobnosti z nauki budizma. Pri globljem prilagajanju za to namreč gre za silo – ki omogoča, da**

zapletenosti od znotraj razrešimo na poljubni način ne da bi se umaknili; sočasno gre za posedovanje moči, da kot „delavec/delavka v vinogradu" ostanemo „na svetu" v njegovem najširšem pomenu.

Celo na tej zahtevni ravni se človek očitno ne razliva kot kaplja v oceanu. Ni še dovolj opisano z nepričakovanim zapuščanjem osebe, ki se razblinja v tisočih delih, vključno s psihičnimi in mentalnimi deli tako kot se »križanje« npr. opisuje v teozofskem področju in kot je *Castaneda* nekaj podobnega opisal iz šamanskega področja brez omenitve križanja - kar so tudi realna doživetja.

Celica v celoti, ki ohranja odgovornost za vse, kar sodi v njeno naravno povezanost, je tudi v tem stadiju ustrežnejši opis človeka, ki je „svoj križ prevzel nase" in katerega prejšnja prizadevanja se poglobljajo v obvladovanju eksistencialnega v življenju.

Pri vseh prizadevanjih za izkoriščanjem dogodkov in simbolike križanja v duhovne namene današnjega časa ne bi smeli pozabiti, da tu sovпада več tega:

- da je Jezus moral prestati vse stadije človekovega življenja, od rojstva do smrti spreminjajoč jih vse s svojo novo opredeljenostjo;
- križanje, ki – neodvisno od drugih starih pomenov križa – ga enostavno prepoznavamo kot takratno svetovno sodbo in do katerega je v tem primeru prišlo zaradi očitno goljufive, protipravne in materialistične prakse njegovih nasprotnikov. Zgodilo se je, kar se je zgodilo, in kar se ni moglo drugače končati, ter prav s tem ne moremo obrazložiti fetišizem križa. To je bila zadnja, uporna reakcija krutih, negativnih nezavednih oblasti takratnega časa in karikatura dejansko spreminjajoče se Jezusove zavesti.
- Konec koncev blagodejen vpliv dogodka ni bil odvisen od nasilnih postopkov zoper Jezusa, ampak je povezan z vstajenjem. To je božja stvaritev.
- Križ kot simbol vključuje takratni kontekst tudi če pozneje splošno postaja simbol za požrtvovalno ljubezen, v katerem pomenu ga tudi danes lahko smiselno uporabljamo – kot par k ravnodušnosti, sovražnosti itd.
- Bolj nevtralna slika notranjih procesov v Jezusu onstran časovno pogojenega bi bile njegove zadnje besede na križu, tudi „v Tvoje roke predajam svoj duh"; ter tudi grob, ki za razliko od starejših prikazov ne predstavlja posebne „stopnje", ampak sovпада s križanjem. Pomen Jezusove smrti ni v smrti sami, ampak v premagovanju smrtnih programov v človeku.

Izčrpna obravnava »zadnjih dejanj v Jezusovem življenju« je v tem spisu povezana z dejstvom, da so ta dejanja duhovno prežeta v manjši meri kot prejšnji, za razumevanje enostavnejši dogodki; in da so zaradi tega nastale bolj zapletene teorije – ki za svoje razpletanje in prebivanje do neposrednega doživljanja rabijo več poskusov. Toda smrt ne bi smeli dojemati kot najpomembnejšo v Jezusovem življenju, kot so to delale določene teološke usmeritve, ki so križ jemale za center vseh stvari.

Tradicionalna teologija je spoznala, kot že prvi Jezusovi učenci po križanju in vstajenju, da več starozaveznih spisov lahko do potankosti beremo kot namige na kasnejše Kristusovo trpljenje (pasijon) in njegov odrešujoči preobrat (*Luka 24:27; Psalm 22; Psalm 40:7 in sledeči.; Psalm 69:22; Izaija 52:13-14 in 53; Zaharija 12:10 in 13:1; Knjiga modrosti 2:10-20; idr.*). Tudi v izročilu o Jezusovi hučnih letih so našli več namigov na kasnejše križanje in vstajenje – ti so deloma težko prepoznavni in prav zaradi tega jih ni mogoče enostavno tolmačiti kot kasnejši dodatek. Med drugim je že grški predkrščanski filozof Platon slutil, da njegov ideal o popolnoma pravičnem človeku na tem svetu bi končal s križanjem (*Politeia II*). Znano je, da je ta dogodek tudi na Rimljane naredil izreden vtis (npr. *Marko 15:38*). Kljub očitno velikemu pomenu tega darovanja v skupnem kontekstu Svetega Pisma, nekateri kritični teologi niso znali kaj početi s tem. Že v prvem obdobju krščanstva so različne skupine šle po korakih, ki so jih doživeli njihovi pripadniki oz. ki so jih oni osebno lahko podoživljali, kar je privedlo do različnih težišč.

Vprašanje:

Želim prositi Boga*, naj mi pomaga pri premoščanju starih duhovnih kategorij starosti, bolezni in smrti?

Vprašanje praznega groba, »poti v pekel« in »poti v raj«.

Lahko bi se ukvarjali celo z mnogimi drugimi vprašanji v zvezi s križanjem. To bi v prvi vrsti bilo vprašanje o praznem Jezusovem grobu – *Jn. 19:38 – Jn. 20:10*. Omenjeno je že, da ni šlo za navadno negovanje žive osebe z zelišči. Nikodem je uporabljal tudi enoznačne snovi za balzamiranje in mumifikacijo. Na temelju izvidov o »vstajenju«, ki jih bomo opisali v naslednjem poglavju, se bo pokazalo, da se za materialistično neomejeno videnje praktično izloča enostavnejša kraja trupla – s pogrebom drugje. Ostalo lahko razberemo pri obravnavi manj običajnih vprašanj:

Tako bi se lahko npr. ukvarjali z vprašanjem, kaj se sploh dogaja s človekom ob ali po njegovi smrti ter ali pri tem obstajajo razlike. To se je velikokrat dogajalo na temelju religijskih razodetij in izročil ter tudi na temelju filozofskih špekulacij, s pomočjo parapsiholoških raziskovanjih, humanistične in transpersonalne psihologije kot tudi na temelju individualnih izkušenj. (Npr. *Elisabeth Kübler-Ross, ...*)

Vse religije praktično izhajajo iz tega, da človek ne »nadaljuje z življenjem« le v svojih dedičih in skozi kulturno delovanje, ampak da nadaljuje duhovno obstajati kot posameznik. Celotni kult prednikov pri primitivnih ljudstvih niso usmerjeni le na »nadaljevanje življenja« v dedičih, ampak praviloma izhajajo iz realnega nadaljevanja duhovnega obstajanja prednikov, in celo iz njihove možne izkušenske prisotnosti v kulturnem ali svetovnem življenju dedičev. Tudi tam, ker so nastale predstavitve, da človek lahko preide v drugo življenjsko obliko, celo kamen ali kaj drugega, se je priznavalo pravilo nadaljnega obstajanja v obliki duhovnega bitja. Novejše religije tudi poudarjajo nadaljevanje obstajanja; vidijo ga jasnejše na višjih ravneh obstajanja kot je telesna; deloma govorijo o možnostmi stopanja v stik izmed teh eksistenčnih ravneh ali o njihovi problematiki. Za zaveden dvig v višje sfere so razvite deloma olepšane ceremonije, prim. npr. »*Tibetansko knjigo mrtvih*«, s katero se je ukvarjal tudi C. G. Jung. V zvezi z vprašanji, kot je ponovno utelešenje, se je poročalo o različnih izkušnjah in predstavitev.

Kristjani se z drugimi religijami strinjajo vsaj o tem, da po smrti sledi nadaljevanje življenja. V posameznostih so že v zgodnjem krščanstvu obstajala različna pojmovanja; npr. o vprašanju »preeksistence« duše pred spočetjem oz. reinkarnacije... . Danes obstajajo nekateri teologi, ki niti sami več ne verjamejo v življenje po smrti oziroma »večno življenje« skozi Kristusa*;
prilagodili so se naravoslovnemu raziskovanju, ki dejansko izvira iz 19. stoletja in je že zastarano.

Do praktičnih izkušenj vodi trajno vprašanje ljudi »kaj se krije za tem (za zunanjo površino sveta)?«

*Večno življenje v krščanskem smislu, kot obljuba »pravičnim« (npr. *Mt. 25:46*) oz. tistim, ki sledijo Jezusu (npr. *Lk. 18:29-30*) in verjamejo v Kristusa (npr. *Jn. 3*) nima nujno le »onstranski« pomen. Iz tistega, kar je v nas s Kristusom postalo podobno »nebu«, se življenje spreminja v »bodočem svetu«, ki se kot takšen omenja na teh svetopisemskih mestih.

V področju medicine ne obstajajo le poročila o narkotiziranih in navidezno mrtvih osebah, ki so se vrnilo v življenje in poročale o svojih doživetjih v drugih področjih zavesti. Obstajajo celo posamezne znanstvene raziskave o tem, da v trenutku smrti prihaja do zmanjšanja teže v višini ca. 21 g. V antropozofiji in teozofiji bi se govorilo o ločevanju našega „jaz“ oziroma duhovnega „bitja“ in „astralnega oziroma emocionalnega telesa“ ter „nebeškega oziroma energetskega telesa«, za katerim sledi nadaljnje umikanje na emocionalno oziroma mentalno raven in v kavzalni svet, vedno z višjim »jaz«.

V medijih in na meji znanosti so poročali, da so samomorilci dlje časa povezani s svojim zemeljskim okoljem. Njihovi neugodni spomini se v nobenem primeru niso ugasnili tako, kot so si želeli.

Današnje vedenje bi lahko prispevalo k temu, da se med življenjem ukvarjamo bolj s preostalimi vrednostmi v lastni duši, kar je npr. Sveto pismo skoraj vedno priporočalo. Kdor je živel pretežno destruktivno, egoistično in lakomno, bo na temelju tega balasta prejel probleme in se bo jezil na zamujeno. Kdor se bo namesto tega obzirno vedel do soljudi in naučil stvaritev ceniti kot del samega sebe ter pomagati, bo na temelju tega svetlejšega značaja doživel dobre izkušnje.

Lahko bi postavili tudi vprašanje, na kateri način se bitje v človeku ob smrti ukvarja s svojimi različnimi spretnostmi, izkušnjami in substancami, začrtanimi v različnih plasteh njegovega bitja vključno z živim fizičnim telesom ter kakšne so z ozirom na to videti razlike. V literaturi obstajajo poročila tudi o tem vprašanju, npr. *župnik Roesermüller*. Sklicujejo se na manj ali več izraženo »jemanje« esencialnega iz vseh delov bitja ter tudi na pokop, ki se mu je zaradi omenjenega procesa glede na okoliščine dajalo prednost pred kremiranjem. Tam se je govorilo celo o nepričakovano opaženemu nenadnemu razpadanju substance v grobu.

Iz mnogih stoletjih pa vse do današnjih časov obstajajo cerkveno preverjena poročila o »nestrohljivih truplih«, npr. danes še Bernadette Soubirius v Lurdu. Obstaja tudi veliko poročil o „praznih grobih“. V takšnih primerih se je pogosto lahko ugotovilo, da so ti ljudje vodili posebej pobožno življenje.

Na povezavo s praznim Jezusovim grobom se najprej ni niti pomislilo, ta misel se je pojavila šele pozneje v ezoteričnem časopisju. Lahko naštejemo vrsto drugih čudnih dogodkov, ki jih vse ne moremo kontrolirati in ki jih prav zaradi tega ne bi smeli pavšalno obravnavati kot neresne. Gotovo je, da fizična materija vsekakor skriva nemajhne tajnosti. Raziskave na področju kemije in fizike dodatno pretresajo podobo domnevno relativno nespremenljivih atomov v telesu, kar omenjamo le spotoma, ker bi za podroben prikaz bilo potrebno posebno poglavje.

Razen tega bi morali pomisliti tudi na apokrifne zgodnjekrščanske spise, ki jih cerkve niso obravnavale kot »heretične«, jih pa tudi niso jemale za stoodstotno točne ter jih zato niso prevzele v Sveto pismo. Del tako imenovanega »evangelija po Nikodemu« opisuje „Jezusovo pot v pekel“ po njegovi smrti, njegove vplive na tamkajšnja bitja, ki tam prestajajo - najbrž emocionalno – čiščenje. Naprej se opisuje njegovo srečanje z – verjetno višjimi in duhovno zamišljenimi – liki iz Stare zaveze, ki živijo v raji. Z ene strani so takšne predstavitve bile očitne. Lahko pa zelo dobro opisujejo tudi resnična, deloma neposredna oziroma simbolična videnja.

Kot podoba prikazuje grob na Kristusovi poti zadnjo preobrazbo - že v življenju poduhovljenega - Jezusovega trupla z ene strani in ustrezne dogodke z duhovnim bitjem, ločenim od telesne zavesti. Tu se napoveduje nastajanje ponovno celovitega »**novega Adama**«. S simboli nabito je tudi, da sta po določenih izročilih »Adam in Eva« domnevno pokopana pod tistim mestom na Golgoti (»lobanja«).

Še ni izčrpan pomen poročila v *Jn. 20:11-18*, po kateremu Marija iz Magdale, po imenu Marija Magdalena, kot prva odkriva prazen grob in Kristusa prepozna v vmesnem stadiju*. Zdi se, da v duhovnem odnosu simbolizira vlogo Eve. - * „ne oklepaj se me, kajti nisem še šel gor k očetu.“ Gre torej za nasprotje s poznejšim prikazovanjem, ko npr. Tomažu izrecno dovoli dotikanje. Mrtvo truplo je videti na nov način oživel v duhu. Izročila se toda ne strinjajo s špekulacijami o Jezusu kot ozdravelem ranjencu. Njegov videz se je čutno spremenil, reakcije Marije Magdalene pa v nobenem primeru ne nakazujejo na to, da je do teh sprememb prišlo zaradi veliko ran in krast, ki bi sicer bodle v oči. Celu oba izvlečka

zelišč, ki jih uporablja Nikodem, so v takšni sestavi bila primerna in običajna za balzamiranje mrtvih. Kar se je tu zgodilo, ne sodi v shemo smrti in življenja v klasičnem pomenu; in ne v shemo že prej znanih mejnih izkušenj med življenjem in smrtjo. To je tudi od pomena za prihodnost, prim. »Razodetje po Janezu«.

[Vrnitev na kazalo te strani.](#)

Vstajenje.

Prazen grob in Kristusovo vstajenje izpostavlja zavest mnogih ljudi maksimalnemu izzivu – npr. Jn. 20:11 – Jn. 21. Njihovo izkušensko ozadje, da človek mora umreti, in razumljiva tendenca spodrivanja nerazložljivega kot tudi zastarani - toda v šolah še običajni - , enostransko materialni načini razmišljanja o življenju so še nekateri iz površinskih razlogov za to.

Kljub temu obstajajo prav v vrstah deloma materialno razmišljajočih zgodovinsko-kritičnih razlagalcev glasovi, ki trdijo, da so poročila o vstajenju prakrščanska poročila, dokazana bolj kot vsa druga poročila o Jezusovem življenju; poročila torej, ki dokazujejo Kristusovo prikazovanje na različnih mestih ne vedno v razločno prepoznavni podobi z nekaterimi novimi lastnostmi, vendar kljub temu bitje, ki ga lahko vsi vidijo z golim očesom.

Iz tega bi dejansko moralo slediti postavljanje svetopisemskega prikaza, ki predpostavlja realne pretvorbene procese v – že v življenju poduhovljenem - Jezusovem truplu ali / in v posmrtnem Jezusovem „telesu“ (tako imenovani „duhovi“ so ponavadi nevidni). Nenavadna stanja zavesti lahko v dinamiki človeškega razvoja izgubijo svojo ločenost: »Ločevanje« je dobesedni pomen besede »greh«. Ločevanje je bilo tudi ločevanje človeka od Boga, njegovega vzora. »Spodnji del«, torej telo, se je lahko prevzelo v ostale bistvene Kristusove plasti. Prim. predhodno poglavje: »in grob je bil prazen«.

»V 3 dneh bom znova zgradil ta tempelj!«. Toda govoril je o templju svojega telesa«: Ker se zaradi pomanjkljivosti razločnih lastnosti vse ravna po notranjosti, se bi po prihodu bitja na druge ravni oziroma v svojo notranjost (prim. predhodno poglavje) lahko sledilo za vse umrle sprejemljivo obnovo osebnih plasti skupaj s fizičnim telesom – brez »nezavednih« področij.

Tudi v skladu z antropozofskim nazorom (R. Steiner) je Kristusovo vstalo telo kot "Novi Adam" - 1 Kor. 15:45-47 - novo ustvarjeno in kot možnost razvoja od takrat prisotno pri vseh ljudeh (tako imenovano fizično "fantomsko telo"). Tudi v teozofskih krogih (A. Bailey, tam npr. imenovano „razodetje ali „5. posvetitev“) se Jezusovo vstajenje obravnava kot realna nova stvaritev. Ne glede na to, koliko je teozofski pogled v posameznostih nepravilen, bi se krščanski teologi vsekakor morali vprašati, zaradi česar sami ne morejo razviti takšnih - eventualno pravilnejših? - predstavitev, ki bi ustrezale vsaj današnji široki splošni izobrazbi. Obotavljanje mnogih teologov, da vstajenje v katerikoli obliki jemljejo za resno, ne zadovoljuje kriterija dobre splošne izobrazbe.

Tu bi še morali pripomniti, da se »vstalo telo« kot sestavni del bitja tako in tako ne more poistovetiti z navideznim telesom (mayavirupa) ezoterične literature, s katerim se lahko nekateri mojstri domnevno lahko naredijo vidni kot skozi obleko. Skupno je vsekakor, da se tu prikazuje oblast duha nad materijo.

V zvezi s tem lahko obravnavamo tudi nerazločno oblikovane nauke o »svetlobnem telesu«. Pri tem med ostalim gre za tisto, kar nastaja, ko se višje plasti človekovega bitja odražajo v fizičnem. S tem se ustvarja most, preko katerega se človek brez opuščanja telesa lahko potopi v realnosti nad fizično plastjo, ki se po hebrejsko imenuje tudi »merkabah«. Mnoge temelje takšnimi nauki je dal prof. J. J. Hurtak / ZDA: »Ključ enoha« in »Sinaptični evangeliji«.

Center za enotnost Schweibentalb, CH-3855 Brienz. Razvil je organizacijski neenotno gibanje, ki z »**delovanjem svetlobe**« v tem prehodnem času želi na različne načine pomagati duhovnim silam. Velika je skušnjava pomisliti, da bo ta ali ona tehnika vaj sama privedla do zelenih rezultatov - do „**vzpona**“. Dejstvo je, da v duhovni napredek vedno sodi celovit razvoj, npr. značajske zrelosti. Poglejte tudi naslednje poglavje.

Prikazi reinkarnacije, t.j. ponovnega utelešenja duše v novem telesu, ki ga pri različnih religijah lahko najdemo v tej ali oni obliki, bi bili globlja, nepopolna »oktava« novega vstajenja. Nauki o preeksistenci duše pred spočetjem in o ponovnem utelešenju so po Rufiniju bili razširjeni tudi v zgodnjem krščanstvu. Vsekakor je zanimivo, da se jim posledično ni pripisovala posebna teža. To ne moremo pripisati le okoliščini, da so se ljudje en čas bolj osredotočili na zemeljsko življenje, - kot to piše R. Steiner - ; in ne eventualnim prizadevanjem papežev željnih oblasti, da ljudje postanejo bolj odvisni skozi omejenost lastnega življenja, kot to domnevajo drugi duhovni avtorji. Tu lahko najdemo še nekatere izrazite pojave. Najpomembnejša je zasidranost motiva vstajenja v ljudeh. Tudi ko bi se v praksi pojavila kot glasba prihodnosti, bi reinkarnacija s tem ne prejela značaj procesa, ki je skozi Kristusa konec koncev zastaran. Vstali Kristus se ni moral ponovno utelesiti, da se ponovno prikaže ljudem. Ko mnoge – ne vse – krščanske skupine kritizirajo nauke o reinkarnaciji, je treba priznati, da predstavitev krutih »duhovno-mehanskih« zakonov o usodi, smrti in reinkarnaciji kot sama sebi smoter ne ustreza tistemu, kar je Kristus preživel. Toda to ne pomeni, da reinkarnacija nikoli ni obstajala ali da je ne bo. Ni treba zanemariti mnoga prejšnja in današnja tako imenovana »doživetja reinkarnacije« - čeprav vsa ne morajo temeljiti na dejanski reinkarnaciji, ampak pogosto na določenih drugih dejavnikih. Samo se v krščanstvu pojavljajo – tam, kjer se pojavljajo – kot posebni primeri npr. pri Janezu Krstniku. Namesto prevzemanja Elijeve funkcije – kot se je to večinoma tolmačilo – Jezus enostavno pravi »jaz sem«. To je sicer vloga bitja, poslanega za posebno pomoč ljudem, in ne prisilni krog ujetih v kolo rojstva. Na področju krščanske mistike se naprej poudarja večji pomen novih onstranskih tečajev tudi tam, kjer se reinkarnacije potrjuje kot dejstvo (npr. pri Lorberju). Med človeškim življenjem lahko danes naučimo zelo mnogo. Reinkarnacija v normalno poboljšanje/nadaljnji razvoj, morda z novimi nalogami z ozirom na okolje, v skladu z ustreznimi izkušnjami ne mora – tam, kjer se pojavlja - več imeti stari avtomatski značaj. Te stare predstavitve utegnejo biti povod, da nauki o reinkarnaciji s krščanskega vidika postanejo posebej sumljivi; poleg tega Bog in Jezus v naukih o reinkarnaciji drugačnega izvora sploh nista upoštevana. To ne pomeni, da se objektivno lahko dovoli vse fenomene, o katerih pričajo pretežno druge religije, vnaprej obravnava kot nepomembne za kristjane. Telesno-duhovno-duševna človekova narava je sprva povsod enaka, zaradi česar lahko vsi skozi primerjave nekaj naučijo – brez propadanja v uravntimerko.

O delovanju mehanskih predstavitev karme in reinkarnacije je že bilo pisano v poglavju „Križanje“.

Danes lahko pri izrazitih osebnostih velikokrat ugotovimo, da po odraščanju sploh niso podobne biološkim staršem. Včasih so videti kot da podobi svojega sedanjega telesa dajejo pečat drugih oziroma zgodnjih kultur, kot je to navada. To bi lahko bilo povezano z **večjim pomenom duhovno-duševnega bitja v nasprotju z odnosi prednikov in dedovanja**. R. Steiner misli na povezavo s Kristusovim delovanjem.

Kljub temu fenomenu ne obstaja povod za to, da v Kristusovem delovanju vidimo enostransko poudarjenost duhovno-duševnega, ampak dolgotrajnejši **impulz za izboljšanje in novo usklajevanje obeh področij. Duh, duša in telo se morajo medsebojno prežemati (kar danes ni povsod tako)**. Ravno pot do vstajenja ni treba razumeti le kot tako imenovano "breztelesno" duhovno delo in na tak način korakati po njej, kajti telesno bo postalo tudi duhovno in duhovno tudi telesno - pot se začne šele onstran vseh enostranskih intelektualnih razlag.. Prim. npr. *Luk. 24:36-43*. Ideologija brisanje množice narodov itd. v enotnem človeštvu je temu impulzu tuja kot tudi

ideologija večvredne rase, ki diskriminira vse ostale. Obstajajo deli in celota, kar morda zveni samoumevno. Toda danes nič ni samoumevno, vse se mora zavedno predelati.

Kristusovo geslo je »Glej, obnavljam vse reči«. Tudi ko se na koncu usmerja k jedru individualnosti, kjer človek „ni ne Jud ne Grk...“, ampak samo človek, ne meni pri tem na zgolj edinstveno človeško nadzavest, ampak na misel, ki jo Bog preišča oziroma uresničuje skozi posameznega človeka. Človek lahko iz individualnosti ustvarja nove skupnosti, ki ne izvirajo iz starih družinskih oziroma plemenskih itd. povezav. Pod novimi povezavami iz duha so to lahko tudi „stare“ zveze, ki so od starih nezavednih prisil naredile svobodno sklenjene zveze.

V zvezi s pripombami o delovanju človeštva skozi polja sil, ki so bile omenjene v poglavju o križanju, je tu treba pomisliti na to, da **so vsi koraki, ki jih je Kristus že prestal, skupaj in sočasno »tu«**. Tudi če v tem ni Kristusovih korakov, je „vživljanje v križanje“ po pojavu impulza vstajenja nekaj drugega. Ni samoumevno, da fizična smrt tudi pri najresnejšem vživljanju mora nastopiti pred začetkom delovanja »moči vstajenja«. Mistične izkušnje potrjujejo, da moč vstajenja lahko doživimo kot sodobno privlačno silo, ki se nahaja za vsemi najenostavnejšimi koraki. R. Steiner je na drugi podlagi menil, da vstajenje danes deluje kot celota; dodajali so se drugi izvidi, kot je npr. »eterizacija krvi«.

Danes veliko vlogo igra tudi tisto, kar so „nasledniki Jezusa Kristusa“ skupaj z njim razvili.

V tem kontekstu je zanimivo, da obstajajo nova prizadevanja, ki kot Kristus ne ločijo splošno predpostavko očitne, prisilne smrtnosti telesa.

Indijski filozof in jogi *Aurobindo* je po prehodu skozi izkušnjo nirvane deloval v sorodni smeri in poskušal »supramentalne, t.j. nadmentalne sile pripeljati v zemeljsko življenje«. Negova duhovna sopotnica, »mati« Mira Alfassa, je lahko s tem predrila v plasti fizičnega telesa (npr. celice) obremenjene s spomini, ki imajo opravka s starimi programi smrti. To je sočasno doživela kot »delo na telesu človeštva«.

Rudolf Steiner je na drugačen način govoril o novo ustvarjenih višjih delih bitja oz. »teles« v področjih izven razuma, ki omogočajo, da se starejše emocionalne, eterične življenjske sile in področja fizičnega bitja zaporedoma preoblikujejo. Naštevata višje dele bitja: »duh sam, življenjski duh, duhovni človek«. Pri njemu dobimo vtis, da se bo ta prerokba uresničila šele po daljšem časovnem obdobju. Toda primerjava s sodobnim razvojem kaže, da je to načeloma že zdaj relevantno.

V ezoteričnem budizmu so se ta višja »telesa« nakazovala vsaj kot možnost za Budino bistvo – »dharmakaya, sambhogyakaya, nirmanakaya“. Pri teh različnih usmeritvah ni sicer jasnih enotnih ciljev, metod ali rezultatov. Jasno je vendar, da se različni ljudje medsebojno neodvisno odzivajo na podobna delovna področja, ki jih zaradi tega bolj realno ocenjujemo.

Tu bomo dodali še eno izkušnjo iz našega stoletja: *Carl Welkisch*, »V duhovnem ognju Boga«. S podporo videnj je kot telesno neobičajno senzibilen mistik čutil, da Bog lahko zdaj skozi njega preobrazí telesno snov in da je on njegovo orodje. Ljudje z izrednimi »nalogami od zgoraj« pogosto zavračamo kot „zanesenjake“, ki kljub komplicirani Božji podelitvi nalog menijo, da so edini. Kdor je seznanjen z vrsto mističnih doživetij, lahko dojame, da ta doživetja kljub možnim subjektivnim potezom imajo realen pomen. To vsekakor velja tudi za Welkisch.

Nesmrtnost (ang. »immortality«) zlasti v ZDA pridigajo specialne nove duhovno-terapevtske skupine. S terapijo poskušajo odstraniti »predstavitve smrtnosti«, s tehnikami dihanja kot je npr. »rebirthing“ - za obravnavo travme pri rojstvu -, z zdravo prehrano in dr. pa želijo prispevati k podaljševanju življenja polnega življenjske energije. Čeprav se v teh krogih Kristus pojavlja šele spotoma, so tudi tam znani kristjani kot je npr. mormonka *Analee Sharin*, ki je pisala o lastnih izkušnjah v zvezi z dematerializacijo in materializacijo telesa v ozadju svoje povezanosti z Bogom.

Drugi na medicinskem področju raziskujejo hormonalne metode pomlajevanja. Ta razvoj vsebuje smotrne motive. Ne smemo jih pavšalno sumiti za megalomanijo.

Vsekakor je treba opozoriti na to, da tu v Kristusovem pomenu gre za celokupno človeško bitje in ne za neki kult telesnosti, ki fizično življenje obravnava kot največjo in izolirano vrednost. Ne spušča se v izolirano oživiljanje celic, ampak v združeno ozdravljenje telesa - vključno z organi, celicami itd. - ter duhovnih človekovih plasti. Kristus je prav tako pomembna svoboda življenja, ne pa prisila na življenje. Vse to ne bi smeli pavšalno podrediti takšnimi prizadevanji. Toda moramo jih omeniti kot možne vire nevarnosti pri tem težkem iskanju ravnotežja.

Zdi se, da moč vstajenja, oživljena s Kristusom, ki jo je vidno in popolnoma uresničil, predstavlja dejanski »ferment« harmoničnega razvoja v tej smeri. Veliko tega, kar nam je dal kot zarodek, zdaleč ni še odprto. Zato je smotrno če se v tem sklicujemo nanj.

»Vstajenje« medtem ni le duhovna izkušnja. Lahko obnovi vse, kar ostaja na življenju, za kar je manj znana skupina novega razodetja po imenu »Svetlobni center Betanija« v švicarskem Sigriswilu, v svojem časopisu »Lichtbote« skovala pojem »življenje v vstajenju«. **Po »ozkih vrat« križa prihaja obilica. Jezus je poudarjal, da njegova pot postaja razumljiva le skozi delovanje.** Napredek na osebni poti samih »Kristusovih naslednikov« lahko načeloma razjasni ta daljnosežni korak. Kot smo že videli, ta pot nima vedno enake oblike, se vedno ne vzpenja na enak način in ne konča z enim edinim vrhuncem, ampak se v nas prikazuje **kot Božja izdelava ogromne stavbe, pri kateri se vsak kamen navezuje na prejšnji. Kamni so sposobnosti v človekovem obstoju,** ki trajajo dlje kot njegova od zunaj zgrajena stavba. Jezus obljublja človeku, da bo, kot je po razodetjih različnih Svetih pisem prvi človek bil ustvarjen v vsej svoji popolnosti, tudi on po prehodu skozi svobodne igre oziroma drame sveta nepopolnosti počasi ponovno »postal popoln kot Oče na nebu«. To velja ne le za najenostavnejše korake na poti, ampak celo za korak vstajenja - Jezus ni postavil meja in za merilo določil zadevno človeško sposobnost dožemanja. On sam postavlja nova merila, prim. »Jaz sem...«-besede v evangelijih: »Jaz sem kruh življenja«, »Jaz sem luč sveta..."; „Jaz sem vrata“; „Jaz sem dobri pastir“ in tudi „Jaz sem vstajenje in življenje“, kdor verjame „bo (večno) živel tudi če umrje« t.j. ne šele po splošni „poslednji sodbi“, kot to trdijo določene krščanske usmeritve; „Jaz sem pot, resnica in življenje“; „Jaz sem resnična trta in moj Oče je vinogradnik...vi mladike...“; „...da sem jaz kralj. Jaz sem zato rojem in sem zato prišel na svet, da pričujem za resnico«. Kristus je dejanski JAZ SEM v človeku, ki ga moramo ločiti od egoističnega vsakdanjega jaza.

V judovski veri je obstajalo vstajenje ali prebujenje od mrtvih, vendar samo ob koncu sveta. V tradicionalni krščanski teologiji je vstajenje smatrano kot nova možnost preko vere v Kristusa, ne da bi pri tem obravnavali to, kar je sledilo preko zadnje večerje. V primerjavi s precej materialistično smerjo teologije, ki je enostavno hotela odpraviti vse, kar je težko predstavljivo, se v modernih razmišljanjih kritične teologije lahko smatra za napredek dejstvo, da se vstajenje spet obravnava kot »metafora« = v prenesenem, alegoričnem pomenu. (*Hans Kessler, Sammelband "Auferstehung der Toten"*). Nekateri verjetno potrebujejo takšen pristop k težko predstavljevemu, ne pa tisti, ki so zmožni neposredno verovati v vstajenje kot notranjo in zunanjo realnost. Ta vera enostavnih kristjanov v marsikaterem pogledu bolj odgovarja današnjemu stanju raziskovanj in poznavanja na številnih področjih, kot je obravnavano v našem študiju. Kdor vidi vse le »metaforično«, po naših raziskavah je v njem učinek samo v smislu duševnega povzdiga; zdravilni učinek, ki tudi danes lahko seže do fizičnega telesa, je tako odložen oz. zmanjšan.

Poleg tega se na nemški in angleški strani nahaja izpisek iz evangelija po Janezu 20 Dva prikazovanja obujenega.

Vprašanje:

Ali skušam z Bogom razumeti, kako moč vstajenja lahko danes postane plodna?

[Vrnitev na kazalo te strani.](#)

»Vnebohod«.

Uvodna pripomba: V angleškem jeziku sta pojma »vnebohod« in »vzetje« identična: ascension. »Vzpon«, kot to besedo uporabljajo sodobna duhovna stremljenja oz. »delavci luči«, vsekakor povezan s poglavjem o vstajenju; poglejte tam.

Če se Jezus Kristus neposredno pred začetkom svojega delovanja umakne v puščavo, se tudi njegova dejavnost na Zemlji konča 40 dni po veliki noči, med katerimi se je ljudem prikazal na različnih oddaljenih mestih.

Po zadnjem obedu in govoru »peljal jih je ven proti Betaniji. Povzdignil je roke in jih blagoslovil. Medtem ko jih je blagoslavljal, se je odmaknil od njih in se vzdignil v nebo« - *Luk. 24, Marko 16*. »...se je vzdignil pred njihovimi očmi in oblak ga je zastrl njihovim pogledom... Pri njih sta stala dva moža v belih oblačilih, ki sta rekla '...Ta Jezus, ki je bil vzet od vas v nebo, bo prišel prav tako, kakor ste ga videli iti v nebo.' „ (*Apostolska dela 1*). Apostoli so očitno zelo jasno ločili med tistimi 40 dni, ko se je Jezus nenadoma prikazal med njimi in ponovno izginjal ter časom po tem, ko so se čutili združeni v njegovem duhu brez njegove osebne navzočnosti.

Kristus je naznanil, da gre k Očetu. Šele po vnebohodu se pove, da sedi „desno od Očeta“, torej z Bogom na ravni izven človeško dosegljivega „onstranstva“. Tu se naznanja točka, **pri kateri Kristus deluje univerzalno z Bogom. Bog je:** »Jaz sem«; on je vsemogoč, sočasno pa daje svobodo; živo izhodišče vseh sil in bistva ter tudi zase; on je izven prostora in tudi vsepovsod pričujoč; on je večer in tudi v vsakem času skrita realnost. To ne pomeni, da se je Kristus razblinil v nič, on je nasprotno povsod. V življenju lahko izkusimo tudi to premostitev med človekom in Bogom skozi prilagoditev Kristusu – »Molite očetu v mojem imenu« (*Jn. 15, 16*). To je neodvisno od posameznih predstavitev o dogodkih pred 2000 leti realnost posebne vrste.

Dvanajsterica se je zavedala le svoje velikosti kot apostoli, ki na zemlji zastopajo Kristusa. **Kristus se torej močnejše pojavlja v njih in preko njih.** Bilo bi popolnoma nekorektno ocenjevati le zunanost tega stanja, kot da se brez učitelja ni nič več dogajalo, ter da so zadevo morali sami posredovati naprej. Če se vato vključi možna samostojna vloga vnebohoda, jo lahko opišemo kot univerzalnost Kristusovega delovanja. Podoba tega bi bil hologram, pr kateremu vsak delček spet vsebuje celotno podobo. Stranska pripomba: S to primerjavo ne želimo namigovati na tisti holografski svetovni nazor, po katerem je človek istoveten z Bogom ter si zato ne mora prizadevati, da mu postane istoveten – kar je dejansko podobno predstavitvi odrešenja, ki pozablja, da se za odrešenje lahko zavzemamo le skozi individualne odloke in nasledstvom, kakor se je tudi Kristus zvedno odločil za nas.

Poleg lastnih človeških odnosov vsebuje tudi odnose do Kristusa. Pravzaprav bi ravno z vnebohodom kot **impulzom za dvanajsterico in na koncu za vse moralo biti zapečateni, kar je bilo naznanjeno med Jezusovim življenjem kot možnost** – tako se je v poglavju o krstu na reki Jordan opozarjalo na možnost upodabljanja Kristusa v človeku. To pomeni, da tisto, kar je Kristus prisel oziroma oblikoval, ima razširjeni značaj v primerjavi z učinkom na človeštvo, ki je proizvod nekega človeka. Je utemeljeno v Bogu in ne le v »morfogenetičnem« polju – poglejte poglavje »Križanje«. Drugačen način izražanja takšnega zbliževanja bi bilo, da »Bog vleče s tem vse k sebi«.

Pavel je danes povsod znan. Njegova vizionarska doživetja so se lahko prepoznala kot resnična ne glede na to, da so v nekaterih enostranskih razlagah bila precenjena. Lahko je svoj način spoznal, da Kristusov pomen izhaja iz vloge za Judje, da so prav Judje bili izbrani, da postanejo izhodišče univerzalnega Kristusa za prispevanje za ljudi. Vse to prihaja do izraza tudi v evangeliju po Janezu itd. Razumljivo je, da je to bilo eno iz prvih sporov med dvanajsterico.

Cerkvene izjave so nagnjene k enačenju cerkve in »Kristusovega telesa« čeprav v to v širšem pomenu sodi tudi preostalo človeštvo. Antropozofske izjave obravnavajo človeštvo kot Kristusovo telo. Celotna teozofske usmeritve, ki niso rasle izključno na krščanskih temeljih, prav tako opazajo pomen Kristusa za celotno človeštvo tudi ko ga vidijo izključno v vlogi učitelja.

Sodobne krščanske skupine novega razodetja, zlasti »Univerzalno življenje«, vidijo danes vlogo Kristusa celo za nečloveška živa bitja – do posledice, da se nadaljnja usoda sveta odvzema vladavini ljudeh. Toda tisti, ki v prvi vrsti niso del problema, ampak del rešitve, bodo zagotovo imeli svojo vlogo, kakor je to omenjeno v govoru na gori.

Ko bi nekdo nekaj resnično delal „v Kristusu“, bi to naredil za Kristusa in potemtakem tudi za svet.

Kdor se pa resnično želi povezati s Kristusom in njegovo usmeritvijo, ki je ljudje ne morejo svojevoljno spremeniti, tega enostavno ne bi mogel zaradi množice teorij, načinov izražanja in dejanj, ki so v cerkvi bila običajna že stoletja. Kristusa se po pričevanju mistike **ne more zavestno ali nezavestno „pretočiti“ v njemu zoperstavljenja stremjenja.**

Cerkve lahko iz svoje lastne terminologije razmislijo, od kod so – večinoma v službi svetovnih sil – črpale moč za vojno, preganjanje in sovraštvo. Po splošno znanih izkušnjah duhovnih krogov lahko prav luč dvigne „sence“. Stremljenje, da postanemo orodje senc - kot se je to v preteklosti dostikrat dogajalo - se posmehuje krščanskim zahtevam in ne prispeva k delu na teh sencah.

V novih pričevanjih, npr. v *zaključnem dokumentu evropske ekumenske skupščine »Mir v pravičnosti za celo stvarstvo« 1989, lahko prepoznamo poskus dodelovanja. Prevod lahko dobite pri EKD Hannover.*

Celo »vnebohod« lahko dobi realen pomen v okvirju Kristusovega nasledstva.

Rosenkreuzerjevci so npr. v podobah in sanjah doživljali, da se na njih z neba spušča oblak. Enkratno ali pa tudi večkratno doživetje takšne vrste nikakor ne pomeni, da je ta človek takšen korak v življenju popolnoma uresničil, to enako kot pri drugih korakih pomeni, da je ta kakovost v njemu začela bolj delovati.

»Vnebohoda«, kateremu je predpostavljeno globlje vživljanje v duhovni razvoj, se ne sme mešati z »ugrabitvami s strani NLO-jev (neidentificiranih letečih objektov). Pri starejših tradicionalnih načinov »ugrabitve« svetopisemskih prerokov to ob upoštevanju drugih, duhovnih možnosti ni preveč verjetno (poglejte v poglavju »Vstajenje«). Z ozirom na obilico mednarodno pregledanih materialov o NLO-jih ne želimo zanikati, da »NLO-ji« obstajajo kot način pojavljanja deloma zunajzemeljskih astronautov*; in da temu ustrezno lahko izhaja iz tega, da se nekatere zgodbe iz preteklosti nanašajo na sorodne pozitivne ter tudi negativne pojave; in da bi v prihodnosti lahko imele določeno vlogo. Poskus določenih krogov, da vsako spiritualno risbo na stenah poenotijo z vesoljskimi ladjami je vendarle popolnoma pretiran in izhaja iz možnosti ponazarjanja, ki je enostransko usmerjena na našo tehnično-materialistično civilizacijo. Tudi če človeštvo rabi raznoliko božjo pomoč, mora reševalni predor na koncu opraviti samo. Ljudje na Zemlji lahko preživijo skozi napredovanje v življenju, delu in zavesti, poleg tega pa morajo najti in izpolniti svojo nalogo. **Nobenh, pa niti lastnih dosežkov ne more nadomestiti vraščanje v druga področja zavesti.** Tisto stremjenje, ki je npr. privedlo do vesoljskega plovila Challenger in njegove opozorilne nesreče, se deloma pojavlja kot zunanji, odklonilni odmev dejansko potrebnega.

* Pripomba: o tem se je s cerkvene strani večkrat izrazil npr. teolog monsinjor Corrado Balducci (Vatikan). Sicer so cerkve v tem večkrat videle samo fizični oz. sociološki fenomen. V uradnem vatikanskem časopisu »L'Osservatore Romano« je bilo maja 2008 objavljeno sledeče: »Vesolje je sestavljeno iz milijard galaksij, vsaka izmed njih vsebuje na stotine milijard zvezd. Kako lahko izključimo, da se je življenje razvilo tudi kje drugje? Ustvarjalni svobodi Boga ne moremo postavljati meja. Če kot sv. Frančišek Asiški tudi mi v zemeljskih bitjih vidimo brate in sestre, zakaj naj bi potem

ne govorili o zunajzemeljskem bratu? Verjetno druga pametna bitja živijo še vedno v popolni harmoniji s svojim stvariteljem.«

Pri tem seveda ne želimo preiti prek tega, da so nam potrebne **tudi** tehnične obravnave, morda za zamenjavo življenju neprijazne atomske energije, nekaterih drugih vrst elektromagnetnega sevanja, genske tehnike in drugih tehnologij. Toda to se lahko zgodi le preko drugačnega duha. Če se omenjeno vraščanje v zajetnejšo zavest dogaja v Kristusovem pomenu, bi to vsekakor morala biti organska rast in ne spet določena tehnična manipulacija. »Odrešenja" se ne more izsiliti z nobeno duhovno „tehniko". Različne vaje se na koncu opuščajo, ko izpolnijo svojo vlogo; na koncu šteje le tisto, kar se je že osamosvojilo. Boga je popolnoma nemogoče pasivno in deloma podzavestno „konzumirati" s pomočjo današnjih problematičnih elektronskih »možganov« - v resnici: z napravami za manipulacijo z možgani.

Kristus je v prvi vrsti izpričan v svoji posebni vlogi na zemlji; prav tako je treba zamisliti manifestacije na drugih ravneh in področjih vesolja: »*The Urantia Book*« / ZDA; tu vsekakor ne bomo raziskovali njeno nezamenljivo nalogo na zelo tesni fizični zemlji. *Poglejte tudi knjige »Analekta« 1 in 2.* »Analekta« lahko dobite iz zaloge pri: mag. Alois Thurner, Staudach 103, A-8230 Hartberg, Avstrija.

Teologi so v Jezusovem vnebohodu v »oblaku« videli povezavo z določenimi odlomki Stare Zaveze (2. Mojzesova knjiga 13:21 in 40:34). Veselje učencev, ki je temu sledilo, za nov, jasno doživet način Kristusove prisotnosti, so eni tolmačili kot nekaj nadvse realnega, drugi pa kot nekaj subjektivnega.

Poleg tega se na nemški in angleški strani nahaja izpisek iz evangelija po Mateju 24; s pripombami: Vnebohod.

Vprašanje:

Je zame sedanji ali bodoči pomen vnebohoda vprašanje, ki vpliva na moj odnos z Bogom?

[Vrnitev na kazalo te strani.](#)

Binkoštni dan.

Pred križanjem je Jezus napovedal, da bo z njegovim odhodom Sveti duh, »Tolažnik«, »Duh resnice« izhajal od Očeta – *Jn. 14,15,16.*

Približno deset dni po vnebohodu se je prva skupnost v Jeruzalemu zbrala na molitev. »Nenadoma je nastal z neba šum, kot bi se bližal silovit vihar, in napolnil vso hišo... Prikazali so se jim jeziki, podobni plamenom, ki so se razdelili, in nad vsakim je obstal po eden. Vsi so bili napolnjeni s Svetim Duhom in začeli so govoriti v tujih jezikih...« - *Apostolska dela 2.* S takšnimi besedami opisuje pisec običajno izpolnjenost po molitvi. Tu že lahko naletimo na odmeve v praksi binkoštnih skupnosti in kvekerjev. Prvi binkoštni dan se kot od zunaj opazen fenomen navezuje na tisto, kar je tu napisano v poglavju o vnebohodu - širjenje Kristusovega delovanja na Dvanajsterico in njihovo okolje. Na poti »**poslanstva**« **Duha resnice** se ponovno naznanja skupno delovanje Boga in Kristusa. Z ozirom na to lahko prve binkošti vidimo kot prvi **znak začete** »**Kristusove vrnitve**« ali vsaj približevanja. Celo s tega vidika lahko pričakujemo, da je v tej prerokbi vsebovana »Kristusova vrnitev« zamišljena drugače, kot drugo utelešenje v človekovi podobi.

Pripomba: »Tolažnik« oz. »Duh resnice« se v strogem pomenu ne sme enačiti s »Svetim Duhom«, pogledj: »Sofija«.

- »Duh resnice« se prikazuje kot del samega Kristusa, ki spominja na skupnost z njim in na svoje besede, ter Dvanajsterici omogoča nadaljevanje njegovega delovanja na Zemlji. Obravnava religijskih in filozofskih vprašanj z ozirom na zgodovino literarne recepcije in mentalnega sklepanja od takrat dejansko ni resna. O tem je bilo že veliko tega napisano. Tu se celo v ljudeh udeležujejo drugi dejavniki, ki jih v tem spisu poskušamo vsaj zaslutiti.

Nasledstvo Boga stvarnika, očeta v človeku, kolikor je »... rojen od Boga« - *ev. Jn. 1* – se v Jezusovem življenju zavestno pogloblja; od binokostih se Kristusovo nasledstvo utrjuje pri tistih, ki so ga sprejeli in ostali na zemlji.

- Sveti Duh se kot »ženska, materinska" duhovno-inteligentna božanska lastnost in energija se na različnih ravneh in v različnih pojavih lahko najde celo pred Jezusovim zemeljskim življenjem izven človeka, kot tudi v njegovem navdihnjenem delovanju na človeka.

Obstajajo celo sklicevanja na »nebeško mano« (*Izgon iz raja, Devterokanonične knjige, Številke, Psalmi, Nehemija, Jošua, Pismo Hebrejcem, Razodetje*).

Toda pojme »Duh resnice« in »Sveti Duh« ni popolnoma narobe poenotiti z ozirom na praktične izkušnje, kakor se to tudi dostikrat dogaja. Vse pogostejši pojav je, da Božje sile delujejo skupaj in na koncu kot celota; kako človek, ki je prvotno »ustvarjen po Božji podobi« in ki lahko doživi diferenciacijo zavesti ter potem integracije svojega bistva.

S tem se bo skupno življenje človeštva in zemlje resnično pojavilo na danes komaj ugotovljiv način, kot se to takoj vidi v zvezi z apokalipso po Janezu; ne da bi s tem menili, da prihodnost lahko nenehno prilagajamo današnjimi možnostmi ponazarjanja.

»Sveti Duh« ni enostavno duh ali dih življenja, življenjska sila. Smotrno je slediti njegovemu navidezno stopnjevitemu pojavu na Kristusovi poti. Omenja se v zvezi z Marijinim spočetjem, torej vsaj v pomenu sodelovanja, ki se tiče enega posameznega dogodka.

Lahko ga najdemo na tistem mestu, kjer osebno navzoč Kristus v vstalem telesu „dihne" v učence in pravi „Prejmite Svetega Duha" (*Jn. 20, 22*) - ki torej tu deluje skozi njega. Čiščenje njihove zaznavne sposobnosti oziroma v globljem pomenu njihove zavesti lahko obravnavamo kot predpogoj odgovornosti, ki se jim prenaša oz. oznanja: »odpuščati grehe ali nič ne delati«. Ta vest, ki jo tudi mistiki kot je J. Lorber obravnavajo kot delovanje Svetega Duha, ni tista mešanica biografsko zaznamovanih strahov, ki jih pogosto mešamo z vestjo in za katero se včasih skriva košček prave vesti. Vest v najožjem pomenu je zavestno notranje vodenje posameznega človeka.

Prvih binokostnih dneh Sveti Duh ne deluje več osebno, neposredno »kozmično«, ampak na večkratni način ustrezno različnim možnostim preobrazbe tistih, ki se z njim prežeti ali ustrezno različnim predpogojem poklicanih oz. sveta – natančno ugotavljanje Ahilovih pet, njihova odpravljanje s pomočjo brezpogojnega spoznavanja in vse boljše prepoznavanje bistvenih razlik in resnic so značilnosti zavesti, s katero se srečuje Sveti Duh. Kjer gre manj za odpravljanje zmede, se ista sila kaže kot kreativna, kot tista, ki ustvarja skupnost in izpopolnjuje - torej vodi do Boga.

Tudi 19. stoletje lahko s svojimi različnimi gibanji prebujanja in novega razodetja prav tako kot 20. stoletje ob natančnejšem opazovanju prepozna nove odrive Svetega Duha in njegovega posledičnega delovanja. Pravzaprav se naznanja, da krščanski impulzi in Sveti Duh od daleč lahko ustvarijo prehode na tisto področje, s katerim se ukvarja razodetje po Janezu, ki se večinoma obrača k razvoju.

V teh odstavkih Apostolskih del so z učenci »v molitvi in rotnju« vedno združene Marija in druge ženske oz. učenke. Tu je vloga ženske – bodisi govoreče ali kot pri Pavlu »molčeče« -

iz različnih razlogov ni mogla zamenjati. Bile so npr. čustveno dovzetnejše za precizne vplive, in so jih lahko verbalno ali neverbalno prav gotovo prinašali od ust do ust. Tudi danes se na zborovanjih vsakršne, torej tudi duhovne vrsta lahko opazi razlika, ko se jih udeležujejo ne samo moški, ampak tudi ženske. Kjer ne gre za moško imponiranje, lahko predstava ob predpostavki sodelovanja pri dogodku poteka z večjim navdihom in vnemo. V antropozofskih in rosenkreuzerjevskih krogi se Marijo, mater Jezusovo, obravnava kot dejanski izvor, skozi katerega je Sveti Duh lahko deloval na učence.

Tu se srečujemo tudi s tajnostjo „sofije“, „modrosti“ Stare zaveze, ženske oblike izražanja Božje moči. Na področju vzhodnih pravoslavniških cerkva Marijo pogosto identificirajo s sofijo. Sofiolog in vizionar *Solovjev* jo – kot se to domneva o Kristusu – doživlja kot bitnost, ki se v svoji kozmični velikosti naznanja šele v naše čase (kot se to predpostavlja celo za Kristusa, npr. Steinerjev »ponovni Kristusov prihod« okoli leta 1901, in pd.). Prav tako kot Jezus in Marija v malem se „kozmični Kristus“ in Sofija kot nebeška mati lahko mistično doživijo v velikem. *Poglejte tudi Hildegunde Wöller »Sen o Kristusu«*. Kontekst lahko izrazimo tudi tako-le: »materinska« lastnost Boga prispeva k rasti stvaritve proti Stvarniku prav tako kot se Bog približuje svojim stvaritvami.

Feministične teologinje so nakazovale na to, da se je Sveti Duh v takratnem jeziku dejansko imenoval »Sveti ženski duh«. Marijo oz. Sofijo bi lahko natančneje obravnavali kot obliko izražanja, v katero steka Sveti Duh in se upodablja kot v simbolu globa.

Toda tudi v različnih stremljenih feminističnih gibanjih na zahodu in vzhodu lahko najdemo »podobnosti s Sofijo«, prim. *dr. Susanne Schaup v zapisniku evangeličanske akademije Bad Boll o srečanju »New Age 3: Sofija«*. Celu »podobnosti s Kristusom« najdemo ne le v novih svetovnih krščanskih prizadevanjih s vzorčnimi projekti kot je „Univerzalno življenje“ ali v prizadevanjih za obnovitev cerkve in v drugih, tudi svetovnih gibanjih. Komentar Nove zaveze: Veter veje, koder hoče, njegov glas slišiš, pa ne veš, od kod prihaja in kam gre. Tako je z vsakim, ki je rojen iz Duha“ (*Jn.3*).

Prihajajoče ima vsekakor moško-ženski značaj, ni več ne patriarhalno ne matriarhalno.

Dokler se nekaj od Kristusovega delovanja nahaja v vsakem človeku, kot je to razjasnjeno v predhodnih poglavjih, se lahko znova okrepi s pomočjo zunanjega Kristusa in Svetega Duha ter skozi njegove besede, toda ne le skozi nje.

Viteštvo svetega grala je na drugačen način izhajalo iz tega, da je od Kristusovega delovanja pred 2000 leti na zemlji ostalo nekaj, kar ljudje lahko poiščejo in najdejo, »sveti gral«. Ta legenda poroča, da je nekaj od Jezusove krvi, ki je s križa kapljala na zemljo, padlo v eno skodelico. Jožef iz Arimateje in njegovi prijatelji so to skodelico odnesli v Francijo ali Anglijo ter so se za molitev in prejemanje navdihov zbirali okoli tega „čudežnega grala“. Prim. npr. *de Boron »Zgodba o svetemu gralu«*, zapisano okoli leta 1200. Čeprav se legenda lahko temelji na zunanji realnosti, bode v oči, da zlata skodelica grala s svojim kelihom zgoraj, svojo odebelitvijo v sredini, in razširitvijo oz. odprtino navzdol simbolizira človeka*; človeka, ki se iz svoje sredine oz. svojega srca navzgor odpira za Svetega Duha, navzdol pa na odrešenje zemlje; »odrešenega človeka«, na katerega »čaka stvaritev« (*Pismo Rimljanom 8:18-28*). Splošno jo lahko obravnavamo tudi kot simbol zemlje, ki je odprta Bogu. Okoli tega toka so se zbirali deloma odljudeni katarji, beri: krivoverci, in albigenzerji, minnesängerji, trubadurji. Papeštvo je več milijonov takšnih ezoteričnih kristjanov iztrebilo kot domnevne heretike (krivoverce). Globlji pomen grala ni torej še izčrpan v tisti drugi legendi, po kateri so gral bili domnevni telesni Jezusovi nasledniki v kraljevskih družinah.

Jn. 4: »...Veruj mi, žena, da pride ura, ko ne boste častili Očeta ne na tej gori ne v Jeruzalemu... Pride pa ura in je že zdaj, ko bodo pravi častilci častili Očeta v duhu in resnici.

Prav takih častilcev si namreč želi Oče. Bog je duh, in kateri ga častijo, ga morajo častiti v duhu in resnici. «Institucije bi lahko bile kos temu samozavestno, svobodno opredeljenost usmeritev duhovnega krščanstva samo, ko bi imele pogum za svojo obnovitev na temelju svobodnih krščanskih ljudi. Ker so takšne usmeritve duhovnega krščanstva bile zdesetkane tako, da se celo njihovo vsebino da zelo težko rekonstruirati, si je cerkev na koncu odkopala celo tisto substanco lastne duhovne tradicije, ki jo danes počasi spoznava kot vakuum. Potem ko so ta vakuum poskušale izpolniti mnoge, deloma popolnoma dvomljive ponudbe iz drugih kultur, si cerkve prizadevajo poiskati izginulo krščansko duhovno prakso.

Slavni opat *Joachim di Fiore* (okrog 1100) je govoril o času Očeta – času religije postave Stare zaveze - , ter tudi o času Sina s cerkvenim posredovanjem, in napovedal tretji »čas Svetega Duha« - naslov knjige založba Turmverlag - , kjer se v samemu človeku razvija njegova individualna povezanost z Bogom. Elementi te prerokbe, katere pomembnost bomo vse bolj prepoznavali, so neposredno ali posredno stekli v najrazličnejša stremjenja, od Lutra preko Marxa - do Hitlerja, kjer so jih narobe razumeli oziroma zlorabili. Tudi te zvitosti imajo smiselni vzor.

Menimo, da je potrebna pripomba o ločevanju med spiritualnostjo Svetega duha in spiritistične prakse. »Zavzetost s Svetim Duhom«, v idealnem primeru zavedno sprejemanje Svetega Duha, gre preko notranjega človekovega bistva. Pri tem ne prihaja do hipnoze oz. ekstatičnih stanj transa in »obsedenosti« z onstranskimi »duhovi« umrlih, prav gotovo pa ne do njihovega »zaklinjanja«. Ta izkušnja v nasprotju s spiritistično seanso ne odvzema moči ne zadevnim ljudem ne drugim v krogu. Zavest se ne utesnjuje, ampak širi. Zato so menda možna popolnoma neobičajna zaznavanja v okolju, in sicer zavedna ter brez izgube spomina.

Način delovanja Svetega Duha bi se lahko združil kako z meditativno tišino – česar v zahodnih cerkvah skoraj vedno manjka – kot tudi s poskusi, da isto v nasprotju dosežemo z boljšo komunikacijo, kot je to bilo razvito posebej na Zahodu oziroma v Ameriki. **Ko bi tišina in komunikacija oziroma vsebine bili povezani – priložnost predvsem mentalitete sredi Evrope - , bi lahko naravnost spoznali, kar želita Kristus oziroma Sveti Duh. Pogosto uteleša tretjo možnost onstran vzhodnih ali zahodnih ekstremov; vsekakor vedno takrat, ko to stremljenje ni egoistično, t.j. neetično. Kristusa lahko predstavimo le s pravilno spoznano skromnostjo, etiko in smislom, ki ga je svetu dal v pomenu odrešenja.**

Svetega Duha ne moremo popolnoma obravnavati ločeno od Kristusa oziroma njegovih želja. Kristus je Svetemu Duhu pripisoval lastnost, da bo učence »spomnil na vse, kar sem vam jaz povedal«. Poleg tega je povedal: »Še veliko vam imam povedati, a zdaj ne morete nositi. Ko pa pride on, Duh resnice, vas bo uvedel v vso resnico.«

Vse, kar prečistimo v smeri resnice, se lahko združi s Svetim Duhom v celovitosti tistih sil, ki želijo rešiti zemljo.

V Kristusovih naukih obstaja človek s svojo subjektivnostjo, - toda ne tista brezmejna relativizacija, ki po mnogih sodobnih filozofskih predstavvah ne d»pušča nobene objektivne resnice.

* Poleg tega se na nemški in angleški strani nahaja simbolična skica svetega grala.

Vprašanje:

Kaj mi je Bog že pomagal razviti v moji notranjosti in kaj lahko še pričakujem od Boga danes?

[Vrnitev na kazalo te strani.](#)

Jezusova podoba.

Če si želite razločnejše predstaviti Jezusov videz, preberite opis pri koncu evangelij, ki je najbolj natančen - čeprav splošno sprejeta podoba ne obstaja: tako imenovano edino resnično »podobo našega Odrešenika«, ki jo lahko dobite pri založbi Lorber-Verlag. Po izročilu je na ukaz cesarja Tiberija z ene podobe preslikana na smaragd, ki ga je iz carigradske zakladnice turški sultan predal papežu Inocencu VIII. za odkup svojega brata. S tem je povezan opis Jezusove podobe, ki ga je za senat in rimski narod naredil Publij Lentulij, takrat namestnik v Judeji:

»Te dni se je pojavil zelo kreposten človek po imenu Jezus Kristus, ki še vedno živi med nami in ki ga pogani vidijo kot preroka resnice, njegovi učenci pa ga imenujejo Sin Božji. Zbuja iz smrti in zdravi vse vrste bolezni. Postaven srednje velik mož zelo častivrednega videza, tako da ga tisti, ki ga vidijo, morajo sočasno ljubiti in se ga bati. Njegove lasje imajo barvo popolno dozorelega lešnika, do ušes so skoraj gladke, od tja naprej nekoliko kodraste in mu padajo prek ramen. Bolj orientalskega tipa, po običaju nazarencem v sredi s prečo. Čelo je odprto in gladko, njegov obraz brez madežev in gub, lep, ugodno rdeč. Nos in usta sta oblikovani tako, da jih ni treba grajati. Brada je močnejša, z barvo ustreza lasem, ni predolga. Njegove oči so temnomodre, bistre in živahne. Njegovo telo je dobro oblikovano in zravnano, njegove roke so proporcionirane. V grajanju je strahoten, v opominjanju prijazen in prikupen, v govoru umirjen, moder in skromen, z določeno mešanico dostojanstva. Nihče se ne more spomniti, da ga je videl nasmejanega, toda mnogi so ga videli jokati. Mož, ki z značilno lepoto prekaša ostale ljudi.»

Podoba je dodana v nemškem besedilu – z dovoljenjem založbe iz leta 1992.

O odtisu Jezusovega trupla na mrtvaškem prtu iz Turina pogledajte med ostalim *naše poglavje »Križanje in polaganje v grob«*. Že od leta 1979 raziskujeta p. prof. dr. Heinrich Pfeiffer in sestra Blandina Paschalis Schlömer "mrliški prt iz Manopella" na znanstveni plati. Za razliko od mrliškega prta iz Turina se tam nahaja le obraz, sicer z odprtimi očmi: <http://voltosanto.com>. Tudi pri tem prtu se lahko razlog nastanka znanstveno težko razloži ali pa se ga sploh ne more razložiti: morske svile se npr. ne more barvati. Dimenzije obraza se prekrivajo pri obeh prtih. Prim. *Jn. 20:5-7*. Te podobi sta v prvih stoletjih odločilno sooblikovali umetniške prikaze Jezusa. Na razvitem prtu je opaziti spredaj ovalen obraz z lasmi; obstajajo celo podobnosti z zgoraj omenjeno podobo, ki prikazuje živega Jezusa s profila.

[Vrnitev na kazalo te strani.](#)

Del 2: Koraki Janezovega razodetja

Janezovo razodetje.

V evangeliju po Janezu lahko pri intenzivnejšem meditativnem tolmačenju zaslutimo, da njegovo postavljanje težišča izvira iz evangelistovega pogleda na tisto, kar je sam v življenju doživel.

Pri Razodetju po Janezu je toda očitno, da izvira od vizij. Tu ne delujejo miselna opisovanja zunanjih življenjskih izkušenj v prihodnosti. Oblika teh vizij kaže tudi – ob upoštevanju izkušenj v boju za razpoznavno moč pri nekaterih notranjih slikah itd. - , da izvirajo iz višjih ravneh, kot so tiste, kjer se zunanja pričakovanja lahko preoblikujejo v imaginativne slike; mešanje z osebnim torej ni prepoznavno. Vir je tudi jasno omenjen čeprav to samo po sebi pri takšnih doživetjih ni jamstvo: »Razodetje Jezusa Kristusa, ki mu ga je dal Bog, da bi

pokazal svojim služabnikom, kar se mora vsak čas zgoditi. Sporočil ga je tako, da je poslal svojega angela svojemu služabniku Janezu...".

Sodobna evangeličanska teologija se večinoma posebej ne zanima za ta apokaliptični spis. S svojimi zunanji metodami ga lahko razvozla le v delih ali pa sploh ne, ker iz lastnih izkušnjah ne mora ustvariti »metodo« njegovega nastanka in s tem povezano simboliko. V katoliški cerkvi obstajajo določene predstavitve o apokalipsi, toda ljudje jih tam skoraj niti ne berejo; preveč so oddaljene od samozadovoljstva mnogih ljudi in cerkva današnjega časa. Svobodne evangeličanske cerkvene skupnosti in sekte se nasprotno sklicujejo neposredno na apokalipso*. Iz preroškega videnja pogosto intelektualno - torej s pomočjo edine neustrezne metode - razbirajo edino zunanje obdobje katastrof; vsekakor menijo, da so izbrane ali pa najneposrednejše izbrane. *Apokalipsa izvira iz grščine in pomeni razkrivanje, razodetje, ne pa katastrofo.

V poglavju o binokostih se smo že sklicevali na prehode individualnega Jezusovega delovanja v njegovem okolju na razvoje v velikem.

Ko se po evangelijih tudi razodetje po Janezu obravnava na celovit način, kot se to spodbuja v »Uvodu...«, se prikaže nekaj nepričakovanega, česar v literaturi ni mogoče najti:

Razodetje kaže zaporedje, podobno zaporedju v Jezusovem življenju. Tu se pa jasno govori o razvoju človeštva oziroma Zemlje in vesolja; celo ena še vedno notranja, mistična obravnava potrjuje, da to niso gole podobe za podporo razvoja ali »posvetitve« posameznega človeka čeprav spričo omenjenih vzporednic z evangeliji lahko posameznikom tudi na takšen način pomagajo. **Dejanska stopnja apokaliptike je prej zavest, ki vzorno dogajanje okoli Jezusa Kristusa pred 2000 leti razširja na prav tako z vzornimi koraki prežetemu razvoju človeštva in Zemlje pred kozmičnim ozadjem. Tu je vključen tudi univerzalni vidik Kristusa nasproti njegovemu delovanju v vlogi Sina človeškega ob prelomu časov.** S tega gledišča so ponovno možni sklepi o dogodku v malem pred 2000 leti.

Razodetje vsekakor ima nedosegljivo večjo kompleksnost kot opis v evangelijih. Ni torej gola projekcija tistega, kar je Janez doživel v Jezusovem življenju na svetovne dogodke.

Razodetje v svojem dejanskem »elementu« opisuje dogodek v več dimenzijah oz. ravneh biti. Le posredno lahko v korakih najdemo tudi časovna zaporedja. Že tu je jasno, da mnoga tolmačenja zgodovinskih dogodkov v najboljšem primeru lahko deloma veljajo kot odmevi videnege, deloma pa morajo biti izrecno zavajajoča.

Z drugega, prav tako dopustnega gledišča vidi R. Steiner zazreta bodoča stanja zavesti človeštva kot nekaj, kar so nekateri sodobni duhovniki že predvideli. *R. Steiner, za prebrati v: »Janezova apokalipsa«, cikel predavanj 1908.*

V smislu *Otta Hanisha*, utemeljitelja zaratustrično usmerjenega "Mazdaznan" gibanja za reformo življenja, je Oberdörffer našel ustreznosti s psihološkimi razvoji npr. živčnih poteh v človeku. »*Die Apokalypse*«, *Dt. Mazdaznan Bewegung, Gablonzer Str. 7, D-76185 Karlsruhe (Nemčija).*

Ezoterično tolmačenje je po poglavjih poskusil npr. *Artur Schult*: »*Janezov evangelij kot razodetje kozmičnega Kristusa*« in »*Stvaritev svetov in Janezova apokalipsa*«. To so seveda spoznavni poskusi približevanja, poleg katerih bi lahko še veliko tega omenili.

Sledi še ena opomba o starejšemu preroštvu: Mešanje tolmačenja Janezove apokalipse s preroštvom Stare zaveze zelo malo pomaga. Tudi ko se na nekaterih mestih uporabljajo sorodne podobe, bi izjave starih prerokov morali najprej primerjati z zgodovinskimi dogodki

predkrščanske dobe in z ustreznimi časovnimi preglednicami. Šele takrat lahko vidimo, da so ti preroki skoraj brez izjeme govorilo o tedanjih bližajočih se dogodkih v predkrščanski dobi in v dobi Jezusa Kristusa, npr. o babilonskem ujetništvu in tedanji vrnitvi Judov ter o poznejših vojnah v državi, tedanji zmagi Judov, itd.; ter prav tako o prihodu Maziljenca oz. Kristusa (*o Maziljencu prim. stran o Stari zavezi*). Le na zelo malo mestih se nakazuje nekaj, kar bi lahko kazalo na naš čas oz. na opise v Janezovem razodetju (*npr. Jozue 24; 25; 27; 66:15; Daniel 7:9-28*).

*Janezovo razodetje 5:6*so v tradicionalni (krščanski) teologiji tolmačili kot temeljno vizijo: jagnje, ki je bilo darovano, in vseeno stoji pokončno pred božjim prestolom. Iz cerkvenega vidika je bila Cerkev smatrana kot prvo mesto, v katerem se uresničuje novo. Sicer so teologi obravnavali Janezovo razodetje v povezavi z eshatološkim zaupanjem v prihajajoče božje »kraljestvo«, še posebej v zvezi z določenimi govori iz Jezusovih učnih let. Kar je Bog začel z Jezusom, in je ostalo nedokončano, se bo razvilo do popolnosti; primerjaj *Pismo Filipijanom 1:6*. Pri tem pa je začetek »novega neba in nove zemlje« (*Janezovo razodetje 21*) bil predpostavljen že z Jezusovim križanjem in vstajenjem, predpostavljen je bil torej nepretrgan razvoj. Janezovo razodetje pa poroča o preobratu, ki tudi v najbolj simboličnem tolmačenju da slutiti dimenzijo, ki ni obstajala nikdar prej. Navidezno protislovje med nečim, kar pravzaprav že obstaja, in neko kasnejšo uresničitvijo je premostljivo samo, če z meditacijo podoživimo tisto zavest, ki jo pokaže Jezus, ko večkrat smiselno reče: »Pride pa ura in je že zdaj...« (*Evangelij po Janezu 4 in 5*): to pomeni, da nekaj, kar je že realno dano na duhovnem nivoju, bo kasneje prišlo do izraza na vidnem nivoju.

O »mali apokalipsi« v Matejevem evangeliju (samo na naši [nemški](#) ali [angleški](#) spletni strani).

[Nazaj na kazalo te strani](#)

O postopanju s prerokbami.

Tu so morda ustrezne še nekatere splošne misli o ravnanju s prerokbam ne le Janezove apokalipse, ampak tudi drugih, večinoma krajših »apokalips« iz apokrifne literature prvih stoletij, ali sodobnih apokaliptičnih videnjih sodobnih jasnovidcev, ki večinoma imajo »mešani« značaj; poleg tega tudi drugih, individualnih »napovedih« različne narave. Vzornim korakom Janezovega razodetja se ne moremo izogniti prav tako kot niti različnim stadijem razvoja enega embria oziroma živega bitja, ali določenim korakom v razvoju nekega mistika itd. Ljudje v svojih rokah držijo način ravnanja s temi koraki ne glede na to, ali se bo ob najmanjši priložnosti veliko tega naučilo in na takšen način izognilo premnogim krutostim v zunanem svetu, oziroma ali se morajo zgoditi velike katastrofe. Kdor neodvisno od prerokov raziskuje zunanje dogodke na svetu, lahko prepozna iste zakonitosti ne glede na to, ali se obravnava usoda posameznega človeka ali večjih soodvisnosti.

Nevzorne in zato manj temeljite posameznosti v videnjih prihodnosti so duhovni programi, ki na temelju minulega do določenega obdobja toliko napredujejo, da iz njih v prihodnosti izhajajo določeni dogodki, ki se vse več omejujejo po naravi, prostoru in času. Toda če se skozi človeška prizadevanja v posamezniku ali v človeških skupinah spreminjajo posledični duhovni programi, se v prihodnosti spreminjajo tudi posameznosti če presegajo nujnosti prvotnih vzorov. Zato se sčasoma spreminjajo tudi videnja. To velja zlasti za videnja ljudi, ki gledajo s tiste daljnosežne ravni kot Janez; njihova videnja lahko pod določenimi okoliščinami v kratkem času zastarajo. Spričo človeške lenobe je seveda omejena tudi svoboda delovanja človeštva.

Jasnovidci lahko zaznajo nedoločene impulze, ki so tedaj pod določenimi okoliščinami najpravilnejši; ali pa že vidijo jasnejše možnosti v simbolični obliki, ali pa celo eksaktne fizične dogodke, katerih posameznostim včasih – ker so določeni v manjši meri – pomaga podzavest ne glede na druge, pogosto varljive zaznave ali popolnoma napačna tolmačenja.

Druga protislovja v takšnih »zaznavah prihodnosti« očitno odražajo ustaljene, medsebojno deloma zoperstavljene scenarije prihodnosti (*poglejte tudi navodilo na koncu poglavja o "7 zadnjih zal" na spletni strani). To so na psihični ravni človeštva »realne, toda še nejasno določene možnosti«, h katerim so prispevale različne človeške predstavitve. Vsak človek zavestno ali nezavestno sodeluje v takšnem naprednem odločanju o prihodnosti.

Zemlja je z ene strani zavesten, svoboden organizem, kateremu nihče ne bo povedal, kako naj si Bog polasti ta del njegovega bitja oz. njegove stvaritve. Z druge strani se celo človek lahko svobodno odloča za vse boljše vzorce rešitev prav tako kot bi njegovim celicam lahko pripisali značilno širino različic njegovega obnašanja; - ne diktirajo se neposredno iz človeške zavesti, ki se na njih lahko odziva s pozitivnimi milimi itd.

Z utelešenimi mislimi in molitvami, z ljubeznijo in zaupanjem do Boga, z reševalnimi dejanji in milostjo se lahko vpliva in se je vplivalo na veliko tega, kot bi to sicer sugerirale fatalistične opredelitve.

Jasnovidci in poduhovljeni ljudje niso v večini primerov mogli pravilno predvideti čas dogodkov (z ozirom na današnji čas).

Pravilne so tudi zaznave nekaterih mistikov, po katerih že vse obstaja na višjih ravneh onstran prostora in časa, zemeljske ravni zaznavanja boja za pravilne odloke itd. pa so medsebojno neodvisne. Njihovo medsebojno filozofski ocenjeno tekmovanje ne ustreza popolnoma različnemu značaju teh ravneh in daje napačen rezultat mišljenja.

[»Privatna razodetja« \(Navdih\)](#)

[Nazaj na kazalo te strani](#)

O vsebinah Janezove apokalipse: sedem cerkva.

V 1. poglavju *Razodetja* opisuje Janez prvo videnje Kristusa po vnebohodu. »Obrnil sem se«, ali razločnejše v 4. poglavju »Stopi sem gor...«, »v hipu me je navdal Duh« pomenijo, da se tu Kristus ne »spušča« k Janezu, ampak da se Janez lahko začasno zavestno »povzpne« na raven, s katere je nagovorjen. To je zelo pomembno in nima simboličnega značaja. Govori mu Kristus združen z Bogom, »Prvi in Zadnji in Živi«, ki »je bil mrtev«, »...in ima ključne smrti in podzemlja«. S tem imenuje tudi **splošno, večkrat spremenjeno temo, ki apokalipso prežema kot rdeča nit: prežemanje različnih zaostalih oz. »temnih« ravneh življenja – ne s katerokoli svetlobo, ampak z »resnično lučjo« v pomenu Janezovega evangelija, s Kristusom. Vse se na začetku postavlja v kontekst ponovljene prerokbe o ponovnem Kristusovem prihodu »v oblakih«.**

Kristus se v svoji lastnosti nazorno prikazuje kot sončni center "sedmih skupnostih v Aziji". »Oblečen je bil v haljo do tal« - t.j. njegov duh prežema vse, tudi voljo, ki prihaja do izraza v nogah-; »prevezan čez prsi z zlatim pasom« - ljubezen srca je povezana tudi z modrostjo - . »Glava in lasje so mu bili beli...« - skozi to povezavo z ljubeznijo je glava spet žareča - ; »oči so mu bile kakor ognjen plamen" - njegove oči 'osvetlujejo' svet - ; "noge je imel kakor v peči razbeljen bron" - njegovi koraki imajo tudi čistilno delovanje navzven - ; »glas pa kakor bučanje mnogih voda« - tudi v njegovem glasu zveni Duh - . »V desnici je držal sedem zvezd« - z desnico vleče, ki simbolizira prihodnost, vleče vse sile, vse značaje k sebi, ga sledijo -; "in iz ust mu je segal oster dvorezen meč" - prinaša dejansko moč razločevanja in diferenciacijo.

To videnje se pojavlja kot analogija tistemu videnju Janeza Krstnika na začetku evangelija po

Janezu, z golobom resničnega Duha; sedem skupnosti ustreza pozivu apostolov – npr. Jn. 1, Mt. 4, 18-22.

»Sedem skupnosti« - sedem cerkva; Raz. 2-3 - dejansko obstaja. Uteležale so različne kulturne probleme, kakovosti in možnosti, o katerih Kristus brez prizanašanja piše »angelom« teh skupnosti. Zdi se, da se »angeli« tu nanašajo na zemeljske voditelje teh skupnosti, pisma torej niso čisto nadnaravna zadeva. Poleg tega se je zagotovo izhajajo iz tega, da za te cerkve dejansko skrbi angel. Pojem angela lahko dodatno nakazuje na to, da krščanske skupnosti v sedmih mestih nagovarja kot zastopnike tistih sil, ki jih uteležajo, in ki do izraza prihajajo tudi drugje.

Zato nekaj resničnosti lahko najdemo tudi ko tokovi rosenkreuzerjevske, teozofske, antropozofske narave brez veliko obrazložitev izhajajo iz tega, da te skupnosti predstavljajo kulture. Opisujejo se ena za drugo. Današnja sprememba zahodnjaške kulture v prijaznejšo kulturo, ki se pojavlja na obzorju, se enači s prehodom s 5. na 6. skupnost ali s prehodom s 6. na 7. skupnost. Včasih se poskuša ustvariti povezava s predstavitvami o prihajajočem "obdobju vodnarja«, ki se po različnih astroloških in New Age usmeritvah začne med letom 1961 in 2000 ali celo leta 2242, oz. ki bo po R. Steinerju dejansko začelo delovati šele okoli leta 3500. Pri tem se še deloma sprejemajo vmesna obdobja od 300-400 let. Tudi če ti kozmični cikli temeljijo na resničnosti, se tu vendar nekaj pozablja.

Apokalipsa po svojem značaju ni usmerjena na ciklično dogajanje »večnega ponovnega prihoda podobnih dvanajstih kakovostih živalskega kroga«. Boljša bi bila slika spirale, kjer se vse razvija na vedno višjih ravneh. Zelo načelne »kvantne skoke« razvoja človeštva in sveta ne moremo v apokalipsi obravnavati le na temelju kontinuiranega krožnega gibanja, preciznosti zemeljske osi in spremljajočih okoliščinah. V sodobni zgodovini prihaja npr. do vedno hitrejšega razvoja. Tu lahko zaslutimo posredovanje nečesa nadrejenega. Z ozirom na cikle bi si za apokaliptične spremembe morali predstaviti dodatni, večji cikel. To so lahko tudi tisti vplivi, o katerih govori apokalipsa.

Če po H. J. Andersenu in dr. pomislimo na manj resna raziskovanja o kozmičnih spremembah v najstarejšem zgodovinskem času, kot so npr. koledar, arheološki izvidi, pisni zapiski, sage, bomo opazili, da nebeška mehanika in zatorej tudi ritmi časovnih obdobj niso več nespremenljivi. S pomočjo revolucionarnih vplivov jih lahko razveljavimo oz. spremenimo. Časovni cikli bi tedaj imeli bolj omejen pomen kot pri prvih petih »skupnostih« - prav tu se v teozofskem področju itd. vidijo kulture Indije, Perzije, Egipta in Kaldeje, Grčije in Rima ter dosedanja zahodnjaška kultura.

Dodatek: »Odklepanje apokalipse« (iz »Spisa nadangela Rafaela« avtorice Helene Möller – 1884-1969 - , založba Radona-Verlag, Am Buchstein 14/15, D-61250 Usingen) povezuje "7 skupnosti" z obdobji v razvoju cerkve - torej neodvisno od kozmičnih ciklov:

1.33-333 po Kr.: boji za pravilno sledenje Jezusovih navodil... .

2.333-633 po Kr.: problemi in zvestoba zgodnje cerkve... .

3.633-933 po Kr.: razsvetljenje skozi pismo... .

4.933-1233 po Kr.: nevarnosti zaradi »nečimrnosti, zaljubljenosti v blišč, grabežljivosti, čutnosti" v cerkvi.

(Pripomba: med tem obdobjem prihaja tudi do vojnih in inkvizicijskih zapletov v cerkvi.)

5. 1233- 1533 po Kr.: »nečistost in sebičnost v cerkvi«, ki ju sledi množičen »odpad od cerkve«.

(Katoliška in evangeličanska cerkev se v nadaljevanju zadevne knjige obravnavata kot »dve priči« po Janezovem razodetju 11, oz. kot skupna partnerja.)

6. 1533- 1833 po Kr.: Povnanjenje krščanstva.

(Pripomba: v tem obdobju je nastal tudi racionalizem in starejše, mehanistično naravoslovje.)

7. 1833- 2000 po Kr.: ravnodušnost mnogih glede cerkva in Boga.

(Potem v omenjeni knjigi prihaja do velike spreobrnitve s skorajšnjim ponovnim Kristusovim prihodom, ki se opisuje v ostalih delih Janezovega razodetja.) To so tolmačili kot kozmični

dogodek, razsvetljen z veliko straneh. Pri tem sicer prevladujete tisti stari scenarij z velikimi vojnami ljudeh odtujenih od Boga; toda njemu se zoperstavlja misel, da ga "molitev narodov Bogu" lahko spremeni; in predvsem, da se resni verniki "priključujejo" Bogu in njegovi inspiraciji, in da se tako dvigujejo v njegovo bližino.

V razmerju do naslednjih korakov Razodetja predstavljajo »skupnosti« vsekakor raven, ki se je lahko polastimo s silami zavesti zunanega življenja.

»7 skupnosti« in današnje cerkve – (na nemški in angleški strani z drugimi izpiski iz Janezovega razodetja 1 – 3).

a.) 7. zgodnjih cerkva v Mali Aziji.

Tabela

Zgodnja cerkev	Kristus govori kot:	Priznanje	Opomin	Cilj za tiste, ki premagajo
v Efezu	»ki drži v svoji desnici sedem zvezd in ki stopa med sedmimi zlatimi svečniki«	dela, trud, stanovitnost, nezmožnost prenašanja hudobnih, »sovražiš početje nikolajevcev, saj ga tudi sam sovražim«****, prepoznal lažne apostole, stanovitnost, marsikaj prestal zaradi Kristusa, se ni utrudil.	opustil je svojo prvotno ljubezen, se mora spreobrniti in opravljati prvotna dela; v nasprotnem primeru bo svečnik odstranjen z njegovega mesta	"...Zmagovalcu bom dal jesti z drevesa življenja, ki raste v božjem rajju.«
v Smirni	»Prvi in Zadnji, ki je bil mrtev, a je oživel«	stiska, uboštvo – »vendar si bogat«, »obrekovanje tistih, ki se razglašajo za Jude, pa to niso, marveč so satanova shodnica.«	»Nič se ne boj tega, kar ti je pretpeti! Glej, hudič bo nekatere izmed vas vrgel v ječo, da bi vas preskusil: deset dni boste v stiski.«	»Bodi zvest vse do smrti in dal ti bom venec življenja. Kdor zmaga, ga druga smrt gotovo ne bo prizadela.«
v Pergamonu	»ki ima ostri, dvorezni meč«	»držiš se mojega imena in nisi zatajil vere vame niti v dneh, ko je Antipa, moj zvesti pričevalec, umorjen tam pri vas«	med ostalim privrženci nauka, ki ga zastopa Bileam: Balakovo poveličanje malikov z nečistovanjem (v templju); nekateri nikolajevci. »Spreobrne se torej! Če se pa ne boš, bom prišel prav kmalu k tebi in se bojeval proti njim z mečem svojih ust.«	»Zmagovalcu bom dal od skrite mane. Dal mu bom tudi bel kamenček in na kamenčku bo napisano novo ime: tega ne pozna nihče, razen tistega, kdor ga prejme.«

v Tiatiri	»Božji Sin, ki ima oči kakor ognjen plamen in noge, podobne razbeljenemu bronu«	Vem za tvoja dela, za tvojo ljubezen, za tvojo vero, za tvoje služenje in za tvojo stanovitnost. Tudi vem, da so tvoja poslednja dela številnejša od prejšnjih.	trpi lažno prerokinjo Jezabelo: darovi malikom z nečistovanjem. Grožnja: velika stiska, njeni otroci mrtvi; vsakemu bo povrnil po njegovih delih. Drugim: ne bo nalagal drugega bremena. »Obdržite pa to, kar imate, dokler ne pridem.«	»Kdor zmaga..., temu bom dal oblast nad pogani (/narodi), pasel jih bo z železno palico in jih drobil kakor lončeno posodo«, »...in dal bom mu tudi zvezdo danico«.
v Sardah	»ki ima sedem božjih duhov in sedem zvezd«	»Vem za tvoja dela«. Nekaj oseb, ki niso umazale svojih oblačil.	»Imajo te za živega, a si mrtev. Zbudi se in okrepi, kar je še ostalo je na tem, da umre«; dela nepopolna. Držati se prejetega in slišane, spreobrnitev. V nasprotnem primeru »pridem kakor tat...«.	»Kdor zmaga, bo tako oblečen v bela oblačila. Njegovega imena ne bom izbrisal iz knjige življenja, ampak ga bom priznal pred svojim Očetom in pred njegovimi angeli.«
v Filadelfiji	»Sveti, Resnični, on, ki ima Davidov ključ, če odpre, ne bo nihče zaprl, če pa zapre, ne bo nihče odprl«	Dela; ima majhno moč, je vendar ohranil njegovo besedo in ni zatajil njegovega imena. »Ker si potrpežljivo ohranil mojo besedo, bom tudi jaz obvaroval tebe v uri preizkušnje, ki ima priti nad vesoljni svet...«	»iz satanove shodnice ti podarjam nekatere, ki se razglašajo za Jude, pa niso...«, "poskrbel bom, da pridejo in padejo pred tvoje noge ter spoznajo, da sem te vzljubil."... »Trdno drži, kar imaš, da ti nihče ne odvzame venca!«	"...ga bom naredil za steber v svetišču svojega Boga in nikoli več ne pojde iz njega. Nanj bom napisal ime svojega Boga in ime mesta svojega Boga, novega Jeruzalema, ki prihaja z neba od mojega Boga, ter svoje novo ime.«
v Laodikeji	»Amen, zvesta in zanesljiva priča, začetek božjega stvarjenja«	(»Vem za tvoja dela«, tu vendar ni jasne pozitivne potditve)	"...Ker pa nisi ne vroč ne mrzel ampak mlačen ****, sem na tem, da te izplijem iz svojih ust.« »...Ne zavedaš se, da si siromak in bednež, ubog, slep in nag. Svetujem ti, da kupiš od mene zlata, v ognju prečiščenega...«, »in belih oblačil...«, »ter mazila...«. »Jaz karam in pokorim vse, ki jih ljubim: bodi torej goreč in se spreobrne!«	»Če kdo sliši moj glas in odpre vrata, bom stopil k njemu in večerjal z njim, on pa z menoj. Kdor zmaga, mu bom dal, da sede z menoj na moj prestol, kakor sem tudi sam zmagal in sedel s svojim Očetom na njegov prestol.«

**** običajnejši prevod »sovraži« & »sovražim« (Kristus nobenega ne sovraži!); poglejte tudi Pavlovo pismo Efežanom 4-6;

***** »mlačen« tu ne pomeni jasno določeno stališče ampak nenavzočnost jasne opredelitve. Že samo Kristusovo večkratno nagovarjanje cerkva v drugačni lastnosti napoveduje, da cerkve morajo različne reči naučiti tudi v pozitivnem.

b.) današnje cerkve.

Sedem zgodnjih skupnosti /cerkva je dejansko obstajalo. V glavnem besedilu strani Christuswege.net se opozarja na splošen pomen za različne skupine ljudi/kulture. **Mogoče je celo raziskati ali se podobne lastnosti kot pri "sedmih skupnostih" lahko najdejo tudi pri današnjih cerkva oziroma usmeritvah v Cerkvi in krščanskih gibanjih. Takšnih spoznanj tu ne bomo navajali, ker ne želimo prispevati k prehitremu poistovetenju in shematiziranju; v naslednjem delu bomo ločeno skicirali različne strani današnjih cerkva tako, da vsak lahko pride do lastnih sklepov. Še enkrat poudarjamo, da se tu ne obsoja nobeno cerkev - to bi lahko delal le Kristus sam. Na takšen način se nasprotno lahko opazi skriti pomen ekumenske "enotnosti v množici", pri čemer lahko zaslutimo ustreznik z osnovnimi univerzalnimi vzorci kot je "sedem zvokov" itd.**

Tabela

Današnje cerkve*/usmeritve	Moči	v kaj morajo zainteresirani tam najprej privoliti
<p>sirsko-pravoslavna cerkev & nekateri privrženci starega keltskega krščanstva; armenska cerkev; egipčansko-koptska in etiopska cerkev;</p> <p>grške, ruske, srbske pravoslavne cerkve;</p> <p>(& iztrebljene panoge Arijeveg krščanstva)</p> <p>»Tomaževa cerkev« v Indiji; Nepalska cerkev;...</p>	<p>Pogosto globoka vera, delom duhovno stremljenje pri menihih itd., vztrajnost, konsekvenca.</p> <p>Dih nepopačenosti. Deloma kripta pod cerkvijo kot ostanek starih krščansko-ezoteričnih tradicijah. Nauk o modrosti (Marija – Sofija). ...</p>	<p>Večinoma lep toda strog tradicionalen ritual – npr. 3 ure stanja – (razen npr. pri Tomaževi cerkvi). Neznatna prilagodljivost mnogovrstnemu iskanju sodobnih oz. mladih ljudi, prav v zgodnjem ateističnem okolju – ki se zato velikokrat nahajajo na robu cerkve in razmišljajo svetovno. Pri nekaterih cerkvah so prisile komunističnega sistema ali nacionalne naklonjenosti privedle v omejitev delovanja, ali spodbujale sovražnost do drugih cerkvah ali narodov. ...</p>

<p>Svobodne evangeličanske cerkvene skupnosti, evangeljske, tudi binkoštna cerkva, kvekerji</p> <p>Ostale skupnosti, ki so jih včasih z dvomljivimi razlagami označevali kot »sekte«^{**}: Adventisti, Nova apostolska cerkev, mormoni in dr.</p>	<p>Enostavnost in brezkompromisnost v skladu z lasnim dojetjem vere in moralo. Ta nezapleteni odnos do Jezusa Kristusa daje posebno pripravljenim neposreden pristop do njegove moči: močne verske izkušnje kot nenavadno uslišanje molitev itd.; intenzivno preučevanje Svetega pisma brez izpuščanja težko razumljivih mest; močna medosebna podpora pripadnikov skupnosti - ne obstaja le nedeljsko ali božično krščanstvo...</p>	<p>Razen raznovrstne krepitve v veri ni neposrednih metod za pripravljane za duhovne oz. verske izkušnje. Torej večinoma premalo tišine ali na njej temelječih se metod kot je krščanska meditacija (ki manjka tudi pri drugih cerkvah.)</p> <p>Dobro zamišljena moralna strogost v medčloveških zadevah pogosto sestoji iz prepovedih in jo redko spremljajo zadostna navodila, kot npr. kako danes dejansko sklepati prijateljstva. Deloma omejena volja do razumevanja množice krščanskih izkušenj, zastopanih v tem spektru. Pogosto mnenje, da kar zadošča za enega, zadošča tudi za poslanstvo vseh drugih. Deloma premočen občutek izbranosti v odnosu do lastne cerkve (posebej Nova apostolska cerkev itd.). Včasih politično pollaščenje v nasprotju z lastno samopredstavitvijo. ...</p>
<p>Večina v protestantskih/evangeličanskih cerkvah</p> <p>& in progresivne Odprte cerkve itd.</p>	<p>Npr. Lutrovo močnejše poseganje po Svetemu pismu kot izvoru vere. Veliko socialnih storitev. Deloma odprtost do resnega jemanja vere tudi pri nekaterih političnih odlokih, razmišljanje in opozarjanje - tudi izven "moralnih tem". Odprtost za medsebojni odnos cerkva. ...</p>	<p>Zgodovinsko-kritični študij teologije danes žal jemlje vero v množico, na pridigarskem seminarju pa se uči, kako to prenesti župljanom. Nekateri iščejo pota do duhovne poglobitve vere, jih pa redko nudijo. Plitvost in preveč prilagajanja družbi sta se močno razširila tudi v cerkvene predstavitve. Cerkve so včasih bile eden od vzrokov problematičnih razvojnih tekmovalnih družbe (pri kalvinizmu). ...</p>
<p>Levo usmerjeni katolicizem, Feministična teologija, teologije osvoboditve v 3. svetu</p>	<p>Velika bližina življenju ljudi, močna, krščansko motivirana prizadevanja za socialne in človeške pravice itd. V povezavi s tem tudi budnost v Cerkvi. Prizadevanja, da se tudi za ženske najde primerna duhovna in človeška vloga. Že nekaj časa tudi najmanjša mera odprtosti do mističnih izkustvenih poteh. ...</p>	<p>Pri nekaterih plitvejša vera. Deloma omejitev na merila globinsko-psihološke ali socialne narave (ki veljajo za vse, celo za humaniste.) Znotraj feministične teologije včasih vera navdušena s starimi kulturi, pri katerih se še vedno ne preverja koliko so združljivi s krščanstvom. ...</p>

<p>Katoliška cerkvena tradicija</p> <p>& strožja katoliška prizadevanja npr. za marijansko preroštvo, in mistika</p>	<p>Vzdrževanje tistega, kar sta v tej cerkvi utrdili vera in ritual. Znotraj čaščenja Marije in drugih tradicij tudi elementi, ki manjkajo pri nekaterih drugih cerkvah.</p> <p>Veliko karitativnega dela in socialne svetovne budnosti. Npr. zavora splošnega etičnega propada družbe. Vedno novi poskusi posredovanja metod (eksercitije, enostavni načini meditacije) za malo število župljanov.</p> <p>Pri mistikih – ki se v tej cerkvi pogostejše pojavljajo – deloma sledenje skrivnostim v povezavi z Jezusovim križanjem. (Celo znani teolog Rahner je prepoznal, da cerkev prihodnosti mora negovati mistiko). ...</p>	<p>Veliko se je stavilo na dogme in zunanjo sposobnost uveljavljanja cerkvenega vodstva tudi znotraj cerkve namesto na vživiljanje in razumljivo poučevanje današnjih samostojnih ljudeh. Z moralnega vidika večinoma ukazi in prepovedi. Malo prizadevanja za jezike, ki jih cerkve v današnjem času morajo najti, da bi živo vero lahko posredovale različnim ljudem. Moralna zavorna funkcija ne zadošča za resnično spreobrnitev in obnovo.</p> <p>Začeta obnova je težka zaradi prejšnje inkvizicijske in vojne prakse ter nekdanjega sodelovanja z določenimi svetovnimi oblastniki. Nauk, da je le lastna cerkev popolnoma dobra. Mistike so v najboljšem primeru pogosto prenašali namesto da priznajo njihovo usmerjevalno funkcijo. ...</p>
<p>krščanska skupnost in kristologija Rudolfa Steinerja; in krščanski rosenkreuzerjevci;</p> <p>posebne skupnosti kot so gibanja novega razodetja****;</p> <p>ostale usmeritve, npr. na temelju naukov prof. J. Hurtaka.</p>	<p>Takšni pristopi k Kristusu so povezani z zanemarjenimi, deloma zaradi preganjanja iztrebljenih zasnovah spoznavnega krščanstva***, npr. na temelju Janezovega evangelija – kar ni istovetno z »gnosticizmom« -. (Njihovo pomanjkanje je privedlo do pojavov današnjih cerkva, vrednih izboljšanja.)</p> <p>Različne izobraževalni poti za odprtost na poti do Boga. V primeru Hurtaka med ostalim delo z bibličnim »Božjim imenom«.</p>	<p>Npr. v antropozofiji pogosto le »delo v Kristusovem pomenu«, namesto da ga direktno vključimo v molitev itd. (Krščanska skupnost, navdušena s stališči R. Steinerja, ne spada neposredno v antropozofijo.) (Krščanski odnos ni enako opazen pri vseh sodobnih rosenkreuzerjevskih skupinah.)</p> <p>Skupine novega razodetja, kot so tiste utemeljene na spisih mistika Jakoba Lorberja, se poleg Svetega pisma pretežno nanašajo na oblike »preroštva«. Kdor si želi ustvariti mnenje o njihovem pomenu in problemih, bi za to moral najti ustrezna razlikovalna merila.****</p>

<p>Nekateri iz organizacijsko komaj dojemljivih krogov na robu krščanstva, npr. približani New Age skupinam</p>	<p>Deloma prizadevanja za novi čas onstran nepopolnosti današnjih materialističnih družb, v tej meri sorodna z napovedovanjem razodetja. Obravnava lastnih značajev in izkušenj namesto obdolževanja drugih. Prizadevanja za dialog med različnimi usmeritvami. ...</p>	<p>Ne vedno jasno ločevanje med Kristusom in navideznimi Kristusi, ter »zavedanja o Kristusu« nekaterih usmeritvah. Ker vsestranske skupnosti med religijami obstajajo le v etičnih vprašanjih, toda manj v sami veri, se razlike deloma odstranjujejo z umetnimi posegi. Včasih se ne razume, da so na zemlji potrebni etični odloki med konstruktivnimi in destruktivnimi silami, ker se Bok nahaja nad vsem. Zato tudi delna toleranca do problematičnih pojavov in pomanjkanje tistega etičnega prenašanja težav, ki je oblikovalo organizirano krščanstvo. Kot gibanja zelo malo družbenega angažmaja. ...</p>
---	---	---

* Možno je raziskovanje sorodstva zadevnih cerkvah s konkretnimi prvotnimi apostoli. Različni ljudje imajo v različnih cerkvah tisto, kar jim pomaga na nadaljnji poti.

** Ko se zanimate za določeno skupino, ta pa: a.) vam dopušča lastno osebno svobodo in stike z družino in prijatelji; b.) vas ne vodi do neetičnih aktivnosti; c) si ne prizadeva odvzeti vam, kar je vašega (razen cerkvenega prispevka oz. cerkvenega davka in prostovoljnih prispevkov); b) se sklicuje na Sveto pismo ali Novo zavezo oz. Jezusa Kristusa; e.) priznava, da ni edina resnična krščanska skupnost, - tedaj je vsaj večinoma razvrednoten pojem sekta neustrezen ne glede na videz njenih teoloških tolmačenj in na oceno njenih dodatnih tradicijah, ki jih lahko najdemo pri skoraj vseh cerkvah - razen svobodnih evangeličanskih cerkvenih skupnostih.

*** npr. Janez sam, Clemens Aleksandrijski, Origenes, pavlini, Joachim de Fiore, mojster Eckehart, Tauler, Seuse, Nicolaus von Kues (Cusanus), Jakom Boehme, Angelus Silesius, Paracelsus, Novalis itd. Takšni krogi morda imajo svoje omejitve prav tako kot vse cerkve svoje. Toda oni so tudi sestavni del celotnega krščanstva. S tem so deloma bili sorodni Bogomili in katarji, čeprav so se enostransko oddaljevali od sveta.

**** Poglejte tudi poglavje »O ravnanju s prerokbami" - tudi splošno o "preroških besedah" in podobnem - v glavnem besedilu Christuswege.net. Vseh skupin novega razodetja se ne obravnava kot konkurenco cerkvam, zardi česar se jih niti ne poziva na izhod iz cerkve oz. prehod vanjo (npr. Lorber). Ostale skupine so pa spet zelo kritične do cerkve, ker velike cerkve še danes dojemajo kot svoje preganjalce.

c.) Poskusi razreševanja konfliktov med cerkvami v ekumeni.

Polne možnosti krščanstva so vidne šele ko opazujemo ekumensko množico cerkva. Kdor celo najmanjši skupni imenovalec znanih naukov zadevnih velikih cerkvah priznava za krščanski, krati ljudem in cerkvam ravno tiste spodbude, ki so jim potrebne za napredovanje v nujni obnovi plitvega krščanstva v smislu zgodnje cerkve. Potrebno je, da kristjani učijo en od drugega. Pri tem vsi seveda ohranjajo svojo identiteto. Močnejše zavedanje občutka pripadnosti znotraj množice cerkva ne pomeni, da moramo poskusiti doseči enotno krščanstvo. Tega celo sam Kristus ni omenil v poslanicah sedmim cerkvam v Aziji; vedel je, da obstajajo različni ljudje. Celo pri napovedi časa, v kateremu bo obstajal en pastir in ena čreda, ni rečeno, da ta čreda ne bo več imela notranje raznolikosti. Največji »pastir« je končno Kristus. On je edini, ki bi lahko na pravilen način napravil direktno združevanje

cerkva. Koga bi se pa sicer ubogalo? Lahko sicer naredimo korake v tej smeri. Zdaj se bomo ukvarjali s točkami, ki jih vodstva velikih cerkvah trenutno obravnavajo kot glavne ovire v tej diskusiji. (Večina ljudi v cerkvah se ne zanima za ohranjanje »ovir«.)

0. Pomembna osnova za določeno sožitje cerkva je daljnosežno skupno dojetje krsta kot zakramenta.

Na 3. vatikanskem koncilu leta 1962 je prišlo do določene odprtosti za ekumeno: katoliška cerkev je priznala, da elementi kot so Božja beseda, živa milost, upanje, in darovi Svetega Duha – nevidni in vidni elementi – obstajajo tudi izven katoliške cerkve; in da je tako tudi tam možno »ozdravljenje« in odrešenje. Katoliška cerkev je še naprej bila označevana kot edina popolna cerkev.

1. Katoliška cerkev odreja protestantom neprekinjeno **»apostolsko sukcesijo«** (nasledstvo) s polaganjem rok že od prvotnih apostolov in s tem povezano posvetitev škofov in svečnikov. Zato niso polne sestrskeske cerkve. Nekatere evangeličanske cerkve so sicer nastale skozi delno konvertiranje s pomočjo določenih deželnih knezov, pri čemer so v protestantizmu morali prestopiti tudi nekateri posvečeni katoliški duhovniki. Le-ti so potem sodelovali v uvajanju drugih župljanov v določena bogoslužna dejanja. Polaganje rok za različne namene (ozdravljenje, blagoslov ...) je povsem utemeljeno na Svetem pismu. Ko bi se to na katoliški način razložilo tako – česar Sveto pismo izrecno ne predpisuje -, da to do današnjega dne mora biti neprekinjena veriga, bi še vedno obstajala možnost, da evangeličanske cerkve ponovno vpeljejo to polaganje rok – zaradi česar jim ne bi padla krona z glave; in poleg tega v lastnih vrstah ali izven njih najdejo nekoga, kdor je del te »neprekinjene verige« - s čimer bi se vse več spodkopavala samozavest evangeličanskih cerkvah.

Obstajala bi tudi možnost medsebojnega priznavanja, da se povezava s Kristusovim Svetim duhom, ki se sicer posreduje s polaganjem rok, lahko tudi direktno izprosi. (To bi lahko delal vsak vernik. Zaradi tega obstajajo ljudje, ki so očitno posebej sposobni za krščanska ozdravljanja s polaganjem rok ne da bi prejeli cerkveno posvetitev; so celo sposobnejši od večine posvečenih.) Iz tega sledi, da bi pastor lahko na klasičen način s polaganjem rok podeljeval dar Svetega Duha. Tod ata različica je tuja samozavesti katoliške cerkve. (Niti evangeličanske cerkve je ne prakticirajo, tako da nihče ni v prednosti. V strožjem pomenu bi to Katoliška cerkev lahko priznala kot možnost in brez omejitev povedala, da se s pomočjo navadnih sredstev ne more preverjati ali Sveti Duh tako deluje na isti veljaven način. Povrh tega bi vedno imela pri roki ljudje, ki bi ji lahko povedali ali je rezultat pravilen ali ne (npr. ljudje kot je oče Pio itd.). Treba je še dodati, da omejitev verjetno obstaja celo za dosedanje katoliško posvečenje. Kaj se dogaja s takšnim posvečencem, ki je z drastičnimi prekrški verjetno spodkopal pretok Svetega Duha? Ali je še sposoben posredovati Svetega Duha? Tudi to so vprašanja, na katera se brez raziskovanj oziroma brez ljudi kot je oče Pio ne more zanesljivo odgovoriti.

2. Vprašanje o vlogi Petrove službe, torej **papeža** za druge cerkve se za katoliško cerkev nahaja v zvezi z njenim konceptom vidne, polne enotnosti cerkva pod njegovim vodstvom. Jezus je Petru naročil, naj »pase« njegova "jagnjeta" in "ovce" (Jn. 21). Jezus s tem nikakor ni Petru podredil ostalih apostolov in njihovih dijaških krogov, ampak obstoječe kristjane v njihovi širini: npr. »7 starih cerkva v Aziji« (gl. gor) je nadzoroval Janez in ne Peter; za mnoge skupnosti se je skrbel Pavel itd. Vprašanje je torej, kaj v današnjih pogojih pomeni tista »paša«, za katero skrbi Petrov naslednik. Zastopniki pravoslavnih cerkv so pred nekaj letih oznanili, da bi se lahko strinjali s »časnim primatom« papeža brez neposrednega obnašanja oblasti nad drugih cerkvah prav tako kot so v zgodnjih cerkvah rimskega škofa splošno priznavali za prvega med enakimi. O tem so razmišljale celo nekatere protestantske cerkve. Vatikan se takrat s tem ni ukvarjal. Papež je zase pozneje sicer izjavil, da druge cerkve z ozirom na enotnost cerkva morajo razmisliti, kakšno vlogo naj bi po njihovem mnenju imel pontifikat. Razmisleki namreč ne škodijo nikomer. Da so cerkve združene, bi gotovo izbrale skupnega vodjo.

3. Protestantske cerkve pogrešajo v katoliški cerkvi odobritev **mašniškega posvečenja žensk kot svečenic**. Toda pravoslavne in deli anglikanskih ter protestantskih cerkv imajo v mnogih državah težave s tem vprašanjem. Z druge strani obstaja tudi znotraj katoliške cerkve »cerkveni referendum 'Mi smo cerkev'«, ki med ostalim postavlja takšno zahtevo. Ne glede na pomembnost tega vprašanja se ne more uvideti, zaradi česar bi se ga moralo rešiti posebej v tem kontekstu poti do enotnosti cerkva. To je pravzaprav zahteva, ki jo morajo rešiti posamezne cerkve same tako, kot to ustreza določeni zavesti. Vatikan ne bi v tem primeru evangeličanskim cerkvam smel oporekati, da s posvečenjem žensk lahko naprej postopajo na dosedanji način tudi če zblizevanje napreduje. Drugačna praksa je v posameznih cerkvah lahko le pozitiven izziv za delo na tem.

S svetopisemskega vidika je Pavel najprej opazil deloma različno tradicionalno funkcijo moških in žensk v skupnosti. Takrat se ni razpravljalo ali bi ženske na splošno morale imeti manj pravic, ker je skupina apostolov še vedela in spoznala, kako pomembna je bila vloga Marije oziroma samih žensk ob binkoštnem času. »Ženska molči v skupnosti« je gotovo imelo drugačen pomen od tistega, ki so ga pozneje interpretirali, in z omenjenimi današnjimi vprašanji ima zelo malo skupnega. Pri tem ostaja le argument neprimernosti tega vprašanja kot prelomne točke v prizadevanjih za cerkveno enotnost, ker je dvomljivo ali bodo ga enoglasno razumeli. Kdor meni, da lahko s prepletanjem tega vprašanja z diskusijo o enotnosti pospeši posvečenje žensk, se bo počutil enako razočarano. Dve temi je bolj obravnavati kot dve temi. Ko se bo enotnost cerkva bližala, se bo pokazalo koliko daleč je katera cerkev napredovala.

4. **Čaščenje Marije** v katoliški oz. pravoslavni cerkvi ne obstaja v takšni obliki v protestantskih cerkvah; toda to se očitno ne vidi kot osrednja sporna točka na poti do večje enotnosti. 2. vatikanski koncil je tudi priznal, da v liturgiji lahko obstajajo razlike v skladu z duhovno naravo vernikov, celo tudi takšne, ki lahko obogatijo obe strani. Iz evangeličanskih cerkvah so nam znani posamezni poskusi uvajanja čaščenja Marije v primerni obliki iz 50-ih/60-ih letih prejšnjega stoletja.

5. Po eni strani je razumljivo, da je **cerkveno pravo (CIC)**, katerega različne oblike so bile povod za rane zlorabe, občutljiva zadeva. Svetopisemsko neobvezujoča vloga tradicionalnega cerkvenega prava v katoliški cerkvi ne bi smela biti vprašanje, ki blokira prizadevanje cerkva za močnejšo enotnost, kot se to meni pri EKD. To najpoprej zadeva vsako posamezno cerkev. Vsaka cerkev lahko ima lastna pravila in s tem na poljubni način oblikovana cerkveno pravo, mora ga imeti v določeni meri dokler obstaja kot razvrščena enota ali podenota. Sprememba teh norm v Cerkvi je prav tako stvar posameznih cerkva dokler nihče ne zahteva, da se njegova pravila prevzamejo brez premislekov. Celo ko bi nekdo želel razpravljati o takšnem prevzemu, bi tudi katoliški cerkvi bilo jasno, da to predpostavlja nov skupni koncil, ki ustvarja ali podpira novo skupno cerkveno pravo – prav tako kot ga je sama leta 1983 prilagodila novi teologiji Božjega naroda svojega 2. vatikanskega koncila iz leta 1962. Torej ni umestno to temo predstavljati kot zavoro enotnosti.

6. Lahko rečemo, da je druga sporna točka - vprašanje **opravičenja človeka pred Bogom** skozi njegova dejanja ali odrešenje v Jezusu Kristusu - dovolj pojasnjena na temelju medtem obstoječe skupne opredeljenosti evangeličanske in katoliške cerkve.

Zaradi tega je povsem možno, da se bodo cerkve še naprej medsebojno približevale v pomenu ekumene namesto da Kristusa mučijo s svojimi medsebojnimi razmejitvami. To približevanje bi se moralo dejansko dogajati »s senzibilnostjo in medsebojno obzirnostjo, v potrpežljivosti in sočasno s pogumom v spoštovanju resnice«, kot je povedal papež Janez Pavel II. Tisto, kar lahko neodvisno od tega lahko doživimo že danes, je »splošna cerkev« v duhu Jezusa Kristusa, katere pripadniki so vsi, ki na svoj način sledijo Jezusu Kristusu in se trudijo »izpolnjevati Očetovo voljo« - ne glede na to, v katerih cerkvah se nahajajo; celo tudi ko se tam nahajajo tudi tisti, ki niso pripadniki nobene cerkve ali cerkvene skupnosti ali ki s seboj ne prinašajo pojma krščanstva. V povezavi s temo cerkev se gradi spletna stran "Poti Jezusa Kristusa". Prizadevanja za vidno enotnost obstajajo kot naloga kljub tej izkušnji, torej niso nasprotje. Potrebno jih je resnično želeli iz duše; do njih se ne pride z zunanjim podpisom.

*) pogledajte tudi *opombo poglavja "Jezusov krst na reki Jordan" v 1. delu*

Cerkve, kot je npr. katoliška, bi lahko stimulirala Kristusova sporočila pravoslavne kristjanke Vassula Ryden, »Resnično življenje v Bogu«, zvezek 1. Katoliška cerkev obravnava takšne spise kot »privatna razodetja« (Navdihi). Vsebina pogosto izhaja iz takšnih navdihov, ki so bili značilni le za osebno življenje zadevnih oseb. (Viri se na tej spletni strani dajejo le kot dodatna navodila, naša spoznanja pa so neodvisna od njih.)

[Nazaj na kazalo te strani.](#)

Navdihi in cerkve.

Nova zaveza opisuje neposreden navdih posameznih vernikov in ostale darove Svetega Duha kot nekaj pomembnega, kar splošno pripada Kristusovemu bistvu (*prim. npr. 1. Kor 14,26; Mk. 16, 17*). Poti do tam so očitno bile otežene. Za Svetega Duha lahko pa molimo.

Katoliška cerkev poleg binškoštnih cerkva sicer priznava to možnost posebnih sporočil. Toda dela razliko med "splošnim razodetjem" za vse skozi sveto pismo, tradicijo in cerkveno učenje po eni strani – in mistična "privatna razodetja" po drugi strani. Slednja, če v sebi vsebujejo smiselnost za življenje omenjenih ali njihove neposredne okolice, mogoče veljajo kot razodetje Svetega Duha, vendar niso obvezujoča in posebej se jih ne podpira. Iz te cerkve je najprej do kritične reakcije prišlo posebej takrat, ko so bila posredovana preroška*) sporočila, ki se po svoji vsebini preko privatnega usmerjajo na cerkev ali človeštvo; npr. v Marijinih in Kristusovih sporočilih. Že od papeža Pavla VI. se tiskanja takšnih spisov pri cerkvenih založbah uradno ne zavira. Takšna pričevanja so se vendarle deloma zadrževala, npr. več desetletij 3. sporočilo iz Fatime. Cerkev si v takšnih primerih pridržuje pravico do poznejše dokončne sodbe. Vse, tudi verske kongregacije, se obvezujejo da bodo pri eventualnemu podrobnejšemu preverjanju upoštevale pravico do zaslišanja oz. pravične obravnave v *Can. 844 čl. 3. Can. 220* prepoveduje neupravičena škodovanja slovesu katere koli osebe (do katerih lahko pride zaradi prehitrega javnega obsojanja).

V mnogih drugih cerkvah to področje nima velike vloge, oz. pri njih ni razvita posebna praksa obravnave teh pojavov. Po drugi plati obstaja veliko takšnih pojavov tudi izven cerkva. Na splošno nastaja vtis, da bog na tej poti ljudi vedno želi znova spodbujati, pravilno učiti in tudi opozarjati. To je vendar vseživljenjski težak učni proces; širjenje takšnih poslanstev dejansko predpostavlja poseben poziv ter posebno povezanost z Bogom in ustrezno pripravo.

Prvi apostoli – ljudje, ki so zaradi svojih posebnih darov lahko zastopali Jezusa Kristusa - so v skladu z *1. Kor. 14,26* učili o neposrednih razodetjih in njihovo tolmačenje kot sestavni del srečanj. *1. Kor. 12, 4-7*: "Vsakomur se daje razkritje Duha v korist vseh". Po *1. Kor. 12, 28* lahko vlogo "prerokov" *) obravnavamo kot podrejeno apostolom, na tretjem mestu so pa učitelji. V *1. Kor. 14* se loči govorjenje z darom jezika za lastno sestavo preroških govorov za izgradnjo skupnosti; ljudje z darom preroštva se posebej cenijo, ker drugi apostoli te naloge niso mogli samodejno izpolniti (*npr. Mat. 10, 41*).

Razpoznavni znaki:

Tu ne gre toliko za vprašanje, ali sploh obstajajo navdih, ki jih ne moremo pripisati avtosugestiji oz. masovni sugestiji, shizofreniji** ali drugim psihičnim pojavom. Kdor takšne fenomene v krščanstvu študira brez predsodkov, bo hitro opazil, da takšni utesnjeni poskusi pojasnitve v večini primerov ne zadoščajo. Prav zanimiva vprašanja se začno šele po tem spoznanju.

- Smiselno je iskati spoznanje, kaj prihaja iz Duha resnice in kaj ne; prim. *1. Jan. 4, 1*. To pa se mora dogajati z vso potrebno previdnostjo in pozornostjo. Tudi s stališča samega svetega pisma niso duhovniki mogli s pomočjo teoretičnih teoloških ocen vedno odločiti o razkritjih duha. Nekaj njih jih je lahko neposredno spoznalo, od katerega duha prihaja sporočilo; zato je v skladu z *Mat. 7, 15-20* darove preroštva treba ocenjevati predvsem po njihovih "sadovih". T.j. tam, kjer privedejo do Kristusa - npr. do tako imenovanih "doživetij spreobrnitve" s sledečo pozitivno spremembo v življenju; ali tudi do duševnega oz. telesnega ozdravljenja i.p.d., bi bilo skrajne neprimerno odpraviti jih kot nepristne ali pa kot "prihajajoče od hudiča", kajti dogajajo se skozi milost – *Jan. 15, 5*: "Kajti brez mene ne morete storiti ničesar".

Pozitiven znak je, če zaradi tega npr. nastane večja ljubezen do Kristusa in soljudi. Prim. tudi opozorilo pred sojenjem v *Mat. 7, 1; Mat. 12, 24-30* in *Apostolskih delih 5, 38-39*. Tudi po moralno-teoloških in svetovnih pravnih temeljih je narobe v dvomu obsojajoče ukrepati.

- Drugi razpoznavni znak je lahko skromnost pojavljanja takšnih ljudi; kajti človek lahko božjega duha sliši le tam, kjer je "tih". Znanje teologije tu sploh ni razpoznavni znak; pogosto se izbirajo prav enostavni ljudje ("laiška karizma"). Izobraženi to znajo le, če niso domišljivi oz. zastali, in tako po *Mat. 5,3* kljub temu sodijo k "duhovno revnimi". (Npr. saduceji - racionalisti in materialisti - in farizeji - kolikor so večinoma otrdeli v regijskem intelektualnem znanju - niso sodili k "revnimi v duhu".)

- "Da svoje življenje živite dostojanstveno kot ljudi in opravljate svoje vsakodnevne obveze in da tudi bogu vsemogočnemu očetu dajete ustrezno mesto v svojem življenju" (iz Marijinih sporočil jasnovidkam iz Garabandala in druge).

- Ljubeče obnašanje v smislu Jezusove etike – *gl. Mat. 7, 12* – je tudi takšna značilnost. Človek preko svoje osebnosti, povezane s Kristusom, dobi več stika s dušo – ki se nahaja nad razumom. To se lahko zgodi toliko jasnejše, kolikor on več pride v sklad z božjimi lastnostmi kot je ljubezen. Etika tukaj vendar avtomatično ne pomeni ustvarjanje lastne podobe obstoječih tradicionalnih predstavitev o pobožnih osebah, denimo z ozirom na oblačila, obisk službe božje itd.

- Npr. če bi kdo agresivno se sklicujoč na inspiracije Kristusa širil nabrane običajne, klevetniške ocene o sokristjanih in s tem povzročal spore, bi bilo zelo verjetno, da ne gre ne za upravičeno aktivnost niti za dejansko poslanstvo Kristusa ali svetega duha.

- Poleg tega je kot značilnost pomembna osvobojenost od zunanjega duševnega zatiranja. Sveti duh je prost človeških razdelitev in za svoje uspevanje rabi svobodo. Človek ima lastno vest, ki ni istovetna s tistim, kar je sprejeto navzven. *Apostolska dela 5, 29*: "Bogu se je treba pokoravati bolj kot ljudem". S tem vendarle ne želimo oporekati, da duhovno spremstvo na poti nima več svojega smisla. Vsaka generacija ne mora začeti popolnoma znova.

- Sicer so se pogosto raziskovali kriteriji, kot je "nadnaravnost": npr. spremljevalni pojavi v nekaterih primerih tako imenovane "ekstaze" (brez mežikanja, s spremenjeno frekvenco utripa, upočasnjenim pulzom, višjim krvnim tlakom – in brez opozoril na manipulacije ali mamila); ali da oseba ni mogla nič vedeti o sporočilu itd. To toda ni odločilno, ker se duh lahko poslužuje tudi z "naravnimi" lastnostmi človeka.

Obstaja veliko oblik, preko katerih se lahko izrazi sporočilo iz duha. Npr. "notranja beseda iz srca" ob polni zavesti - torej to ne smemo zamešati s shizofreničnimi ali hipnotičnimi pojavi. Pri določeni praksi postane tudi očitno, da ima drugačno značilnost od telepatskih pojavov. (prim. "O notranji besedi", izbor iz del Johannesa Tennhardta in dr., Lorber-Verlag). V poštevedko pride stanje podobno transu, kjer človek v veliki meri stopa v ozadje, toda tudi takrat bi glede na okoliščine (npr. vrsta uglasitve oz. povezanost z bogom) lahko ločili, da ne gre za normalni trans, t.j. čisto zoževanje zavesti – pri kateremu lahko pride do zelo problematičnih inspiracij v smislu spiritizma, zaradi katerih udeleženci slabijo. Poleg tega se lahko zgodi, da nekdo nekaj navznoter doživi kot vizijo, svetlobo ali idejo in da to pozneje lahko spremeni v besede in zapiše. Pojavlja se tudi direktno zapisovanje, toda pri zavesti, kar moramo ločiti od avtomatskega zapisovanja pri spiritizmu, ki se dogaja v transu. Da je v sporočilu deloval "Sveti duh", velja ne samo pri direktnem nagovoru iz duhovnega vira (:"..."). Temveč tudi misel, pogovor izmed ljudi ali sestavek oz. knjiga lahko v celoti ali deloma izvirajo iz tega inspiracijskega vira, ker le-ta lahko človeško kreativnost spodbudi tako, kot želi. O Svetemu duhu na splošno prim. *Jan. 3, 8; Jan. 14, 26* in *glavno besedilo strani Christuswege.net, del 1, med ostalim poglavje "Prvi binkoštni dan"*

O prerokbah v ožjem smislu videnja prihodnosti poglejte ustrezno poglavje v *glavnem besedilu strani Christuswege.net, del 2, npr. poglavje "O ravnanju s prerokbami"*.

*) Preroštvo – iz grščine – pomeni najprej napotke iz nadnaravnega področja, v krščanskem smislu boga oz. Svetega Duha. Inspiracije, bolj "napovedi prihodnosti", ki jih pogosto pod tem razumemo, so torej le posebni primer. Tu želimo opozoriti še na nekatera mesta v stari zavezi o značaju preroštva – s pridržkom, da so se predpogoji od takrat spremenili (stari način preroštva je v Jezusovih časih praktično zamrl in je zbuje novi): *Joel 3, 1-2; Amos 3, 7-8*.

**) V mnogih primerih lahko tudi ljudi z dejanskimi inspirativnimi sposobnostmi začasno pridejo v stanja, ki so podobna poznanim psihičnim motnjam - denimo s prisilnim nadaljevanjem toka notranjih dialogov in trajajočo nesposobnostjo za ukvarjanje z zemeljskimi potrebami. Da se takšnim izpadom izognemo, je potrebno poleg zgornjih vidikov paziti tudi na naslednje zunanje predpogoje: zadostno spanje, zadostno prehrane, bogate z vitamini skupine B - tj. previdnost pri postu itd. V povezavi s tem, če glede tega nimamo zadostno izkušenj, je potrebno obdržati jasen odnos do zelenega vira, tj. do Kristusa, ni treba imeti predolge seje, ki ponujajo priložnost za oddaljevanje in za "preutrujenost"; zadostno prizadevanje za ponovno prispetje v zemeljsko sedanost izven intenzivnejših notranjih doživetij; samozavedna obdelava slišane. Pomočniki, duhovni spremljevalci, terapevti ipd. se lahko

v takšnih primerih obnašajo smotrno le takrat, ko imajo specifične izkušnje / spoznanja, ki obsegajo resno jemanje ne samo trenutno moteno stanje ampak tudi nemoten osnovni fenomen.

[Nazaj na kazalo te strani.](#)

Zakaj rabim cerkev ali skupnost?

Po eni strani lahko najdemo popolnoma individualno, notranjo povezavo z Jezusom Kristusom in Bogom. To je bistvo. Bog lahko nekoga, kdor pazi na preciznejše namige, lahko direktno privede celo do potrebnih zunanjih spodbud.

Toda obstaja druga raven te povezave, ki se razvija šele v skupnosti z drugimi: »Kjer sta namreč dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med njimi« (Matej 18:20). To je najpoprej tisto, kar se dobesedno pove. To bi dejansko bilo nekoliko manj mogoče doživeti tudi iz daljave, ko se ljudje npr. dogovarjajo za določeni rok. Mistik bi takšno povezanost lahko doživel tudi brez dogovora. Za večino bi pa to bila prevelika zahteva. Človek večinoma ni rojen za puščavnika.

Ta oblika molitvene skupnosti lahko npr. vodi v redni hišni krog. Poleg tega lahko zaživi v cerkveni skupnosti ali v drugi individualno ustrezni verski skupnosti. Celo ko bi ta ali ona cerkev pri tem preveč poudarjala svojo tradicionalno vlogo za vernike, se v pomenu stvari ne bi nič bistvenega spremenilo.

[Nazaj na kazalo te strani](#)

Sedem pečatov.

Naslednje videnje najprej opisuje kako »24 starešin«, sedem božjih duhov« in »štiri živa bitja« slavijo Boga – s čimer se izražajo različne prvotne kakovosti in stvaritev. Potem se prikazuje, da je le »jagnje« - z atributi Kristusa – lahko odprlo knjigo s sedmimi pečati – *Raz. 4-8, 1*. To videnje se dogaja v »nebu« - v tem kontekstu božje območje. Vsebine pečatov se najpoprej opisujejo na ravni, katere sile so označeni s simboli – s štirimi raznobarvnimi konji oz. jezdec. Iz sprememb na tej ravni, ki jih lahko primerjamo s slikovito sanjsko ravno, le neposredno izhajajo vplivi na dogajanja na Zemlji.

Kljub značaju teh odstavkov, ki je primarno usmerjen proti splošnemu razvoju omenjenih psihičnih ravneh, se na začetku pove »pokazal ti bom, kar se mora zgoditi poslej«, t.j. po sedmih skupnostih. V skladu s tem sta R. Steiner in Arthur Schult poskusila nakazati drugih sedem "kultur pečata" na Zemlji, ki so povezane s čiščenjem zadevne ravni zavesti. »Knjiga resničnega življenja«, ki je nastala v Mehiki iz navdušenja s Kristusom, polaga v 7 pečatov celotno zgodovino od časov »Kajna in Abela" do prihajajočega časa spolnitve.

To besedilo vsekakor omogoča jasno poenotenje s fizično zemljo današnjega časa. Da se je v stilu mnogih svobodnih cerkvenih skupnostih razmišljalo v tej smeri, bi lahko zaslužili odmeve prvih štirih pečatov v obe svetovni vojni, ravnovesje straha med Vzhodom in Zahodom ter lakoto in boleznimi; tu lahko dodamo religijska preganjanja in katastrofe kozmičnega izvora: meteorje, potrese, morda spremembo polov/preskok polov; pogledajte tudi poglavje »Poslednjih sedem šib«.

Že scena v *Janezovem evangeliju 2* – svatba v Kani in Jezusov pregon trgovcev in menjalcev iz templja – *poglejte ustrezno poglavje* – s svojim skupnostnim oz. bojevitim značajem spominja na te odstavke.

Čeprav je Jezus v 5. poglavju *Janezovega evangelija* napovedal ločevanje dobrih od zlih duhov, prehaja opis izmed 6. in 7. pečata v duhovno »pečatenje izbrancev iz dvanajstih rodov« in »triumfa izbrancev v nebu«.

[Nazaj na kazalo te strani](#)

Sedem trobent.

Tudi videnje angelov s sedmimi trobentami se dogaja na »nebu« - *Raz. 8:2-11, 19.* »Molitve svetih«, ki se vzdignejo pred Boga, in na zemljo vržen "ogenj z oltarja" enako kot trobente same v obliki glasbil uporabljenih v zgornjem delu odražajo višjo duhovno raven prav tako, kot bi se to s podobnimi simboli zgodilo v sanjah. Tu je ta raven izhodišče sprememb, ki lahko deloma segajo do zemeljskega, kjer se vrtničijo vsakovrstne sence.

Kljub temu primarno duhovnemu, nefizičnemu značaju se jih je poskušalo po pečatih časovno razvrstiti npr. kot zemeljske "kulture trobent". Težko je naleteti celo na odmeve v sodobni zgodovini: Opazovanje odmiranja gozdov in strupov v povezavi s kakovostjo 1./2. trobente ni izključeno. Pri 3. trobenti je večkrat opazno, da se tista bakla, ki je padla na 1/3 voda, imenuje pelin = Černobil. 4. trobenta bi lahko poudarila konstelacijo nebesnih teles, ki je npr. sredi avgusta 1987 obstajala v kozmičnem trikotniku vseh planet. Deli New Age-krogov so tedaj brez sklicevanja na apokalipso toda z opozarjanjem na apokaliptično številko 144000 ljudi - indianskih "mavričnih bojnikov" - meditirali o domnevnem začetku oz. postaji na poti v Novi vek. Peta trobenta – dim iz žrela brezna, železne kobilice, pet mesecev trpljenja...- bi lahko pustila vtis, da je Zalivska vojna (1991) vsaj zunanja podoba moči te trobente in njenega nadaljevanja v šesti trobenti. Sedma trobenta vodi v »božje svetišče« ponovno ob spremstvu bliskov in hrumov in gromov itd., kar lahko ima tudi notranji, mistični pomen.

Pri sedmi trobenti so prisotni tudi glasovi, po katerih je v tem stadiju "nad svetom zakraljeval naš Gospod in njegov Maziljenec"; vsaj na duhovni ravni je določeno nekaj, kar se na zemlji ni še popolnoma oblikovalo. Moč »trobent« lahko primerjamo z močjo »spremenitve« (*Mat. 17, in naše ustrezno poglavje*) in z nauki v njenem okolju ter z močjo govora na gori (*Mat. 5-7*) itd.

[Nazaj na kazalo te strani](#)

»Sedem gromov« in dve priči.

Po šesti trobenti »je spregovorilo sedem gromov«, katerih vsebino je Janez moral »vtisniti v spomin« in ne jo zapisati. Potem se »meri božje svetišče«. Dve priči sta ubiti in prebujeni od mrtvih. *Raz. 10 – Raz. 11, 14.* Tu lahko ustanovimo sorodnost z Lazarjevim vstajenjem v evangeliju – *naše poglavje in Jn. 11.*

[Nazaj na kazalo te strani](#)

Žena in zmaj.

V vseh fazah dogodka sodelujejo duhovne in njimi na različni način zoperstavljenosti moči. V besedilu se enkrat širše razlaga ena stran, drugi krat pa druga. Znamenje na nebu, »žena, ogrnjena s soncem, in luna pod njenimi nogami, na njeni glavi pa venec dvanajstih zvezd« - *Razodetje 12* - nedvomno prikazuje »Sofijo«, nebesno oz. svetovno mater, manj pa vidik zemeljske matere; - *poglejte v poglavju »Prve binkošti« v tem spisu*. Njena deloma sprejeta povezanost z Marijo je že bila omenjena. Marija je v starosti simbolično živela v votlini, v kateri je prej bila čaščena boginja mati Kybele za prinašanje novega. Njen »otrok« v razodetju – Otrok nebesnega bitja je najpoprej treba videti kot nebesno bitje - , ki naj bi pozneje ljudi vodil z "železnim žezlom«, t.j. med ostalim s stalnim opominom do njihovega iskrenega, individualnega jedra, se bo nanašal na določeni način delovanja kozmičnega Kristusa; lahko ga prevedemo tudi kot "železna palica", kar na takšen način ni le kraljevski simbol ampak tudi simbol »Maziljenca« in ima nekaj skupnega z »nebesno trumo«. Več o tem v poglavju »Poslednjih 7 šib (čaše božjega srda)«.

Tu lahko deloma prepoznamo odnos do značaja umivanja nog in predhodnega maziljenja s strani Marije iz Betanije – *poglejte poglavje »Kristus in umivanje nog« ter Jn. ev. 12, 13*. To vsebuje tudi ponovni začetek motiva novega rojstva na vse višjih ravneh razvoja.

»Zmaj« s svojimi negativnimi angeli je druga plat. »Mihael in njegovi angeli« jih premagajo v vesolju in vržejo na zemljo. Nebo in zemlja zdaj varujejo ženo pred njimi.

[Nazaj na kazalo te strani](#)

Sedmeroglava zver iz morja.

V tem videnju se pojavljata drugi dve negativni sili; usmerjeni najpoprej na želje in lahkomišelnost – *Raz. 13, 1-10; prim. naše poglavje "Skušnjave" in Jn. 13, 1-10 ter Mt. 4, 5-11*. Sedem glav se pozneje v Razodetju razlaga kot »sedem gora, na katerih sedi ženska«, gore pa kot »sedem kraljev«. Deset rogov se pozneje v Razodetju razlaga kot »deset kraljev«, ki so enotnega mnenja in svojo oblasti dajejo tej zveri.

Zaradi »sedem gora«, ki med ostalim spominjajo na mesto na sedem bregov Rim, obstajajo svobodne evangeličanske cerkvene skupnosti, ki v »babilonski vlačugi" vidijo papeštvo. To je sicer videti nekoliko pretirano in klub zgodovinski problematiki katoliške cerkve ni pokrito z ostalo simboliko. V Razod. 18:11-23 se jasno poudarja povezava z globalno svetovno trgovino. (*Gl. poglavje "Zadnjih sedem nadlog in padec Babilona..."*.) "Slika" živali v skladu s sledečim poglavjem Razod. 14 bi lahko bila povezana z napačnimi slikami (predstavami) Jezusa. Lahko je povezano tudi z odvisnostjo od multimedijskih naprav, ki se včasih spremenijo v pravo odvisnost in kult.

Temeljne zapeljive moči te »zveri« bi se lahko spremenile zlasti z močjo, ki je opisana v našem poglavju »Bičanje« - *Jn. 19,1*.

[Nazaj na kazalo te strani](#)

Zver z dvema rogovoma iz zemlje.

Tu imamo tisto negativno moč, ki je usmerjena na materialistične sile stvari – *Raz. 13, 11-18; prim. naše poglavje »Skušnjave« in Mt. 4, 1-4*.

Povezanost označevanja ljudi na čelu in roki, ter števila 666 v teh poglavjih se kot predpogoj zmožnosti kupovanja in prodajanja že posebej razločno odraža tudi v svetovnih dogodkih. Razvoj možnosti vzpostavljanja računalniškega omrežja, bančnih kartic, črtnih kod s tremi dvojnimi črtami kot omejitvijo = 666 v tej kodi, v Kanadi že razviti oz. v Maleziji v velikem poskusu testirane naprave za označevanj oseb na čelu in roki, oznaka "La bête" – zver, žival za staro EU-obračunsko centralo v Bruslju, mednarodni bančni kod 666, itd. prikazujejo tendenco nezavestnega ali zavestnega ter eventualno šaljivega nastajanja določenih oznak. Biblična »zver iz zemlje« je istovetna tudi z »malikom Mamonom«.

Druga, ne popolnoma pretrpljena tendenca je, da se z vedno bolj dramatičnimi problemi okolja najprej spopadamo z neučinkovito tehnično kozmetiko in poleg tega tudi z varljivo, tehnokratsko ekološko diktaturo namesto da dovolimo, da do izraza pridejo učinkoviti demokratični oziroma od prebivalstva spodbujeni masivni impulzi sprememb. Izginjanje možnih mehanizmov manipulacije se bo približalo z jasnim spoznavanjem njihovega značaja. Ta proces je povezan z močjo, ki je omenjena v zvezi s kronanjem s trnovim vencem – naše poglavje in Jn. 2 – 3.

Eventualni odmevi v pojavih sedanjega časa celo v poglavjih o zmaju in obeh zvereh niso še celotna vsebina. Vse, kot je že omenjeno, se ne dogaja le na fizični zemlji. V naslednjem ponovljenem videnju 144000 ljudi (Raz. 14) se znova zaporedoma pojavlja več bitij oz. angelov, ki "žanjejo" dve različni skupini ljudi na zemlji. Zavezniki zveri se mečejo v »stiskalnico božjega srda«, t.j. prepuščajo delovanju zakonov narave. Želimo še pripomniti, da razodetje dejansko ne pozna »večnega pogubljenja«, ampak da lahko vse končno najde svojo pod do Boga; in da je vse v višjem pomenu obdano z njim. *Prim. Raz. 22 in zadevno poglavje o »Novi zemlji« v tem spisu.*

[Nazaj na kazalo te strani](#)

»Poslednjih sedem šib« in konec »Babilona«; Vrnitev Kristusa.

Tisti, ki so ostali trdni proti živali in njegovi podobi, se v naslednjem videnju pojavljajo na ravni, ki se opisuje kot "stekleno morje, pomešano z ognjem". Iz "svetišča na nebu" ponovno prihaja sedem angelov s "poslednjimi sedmerimi šibami", ki jih iz "čaš srda" izlivajo na zemljo, na "morje", v "vode«, na sonce, na »prestol zveri«, v »Evfrat« in po »ozračju« (Raz. 15,5 - Raz. 21).

Po eni strani tu vidimo na delu še višjo raven zavesti; po drugi pa lahko le-ta deluje na še globljo in bolj eksistencialno razburkanost vseh elementov zemlje in vidnega dela obdajajočega vesolja: turi, strupi, trpljenje, ogenj, tema, negativni »duhovi« in svetovna katastrofa s premikanjem celin, pogrezanja ali poplavljanja, padci meteorjev vključno s trojno delitvijo oz. uničenjem materialistične civilizacije »Babilona« - Raz. 17 – 18,24. Možnost oz. »časovno okno« za dogodek v tej smeri se je pokazal že pri šestemu pečatu.

Tudi tu je možno končno določiti večja časovna obdobja. Toda Jezusovi poslovilni govori (npr. Marko 13) in mnoge prerokbe, ki so nastale neposredno po Janezovi apokalipsi, enotno nakazujejo na osrednjo spreobrnitev v letih okoli 2000, ki vse znova usmerja. (Poglejte gor: O postopanju s prerokbami). Znanstveni, v svojem pomenu ne še popolno prepoznani izvidi kažejo v isto smer. Masivno zmanjšanje zemeljskega magnetnega polja in medtem neobičajno povečanje potresov in vulkanske aktivnosti, "svetlejša" sonca neodvisno od klasičnih ciklov sončne aktivnosti ter potek vrhunca sončnih aktivnosti leta 2000/2001 kažejo budnim ljudem, da se bliža nekaj nenavadnega.

Če se magnetna pola nenadoma čutno premestita ali če magnetno polje celo vpade vase in se potem ponovno oblikuje v obratni smeri, kot se je to v zgodovini Zemlje večkrat dogajalo, bi prišlo do geološkega obrata. Ta preobrat ne bi za človeštvo vpeljal le nove situacije, ampak tudi novo obdobje v zgodovini Zemlje. Če bi magnetni »Van Allenov pas« v okrožju zemlje sčasoma npr. izgubil svojo funkcijo zaščite pred delci in "kozmičnemu prahu", bi celo preroško najavljeni padci meteorjev lahko postali resničnost.

Lastna spoznanja sicer med ostalim nakazujejo na to, da vsestranskega uničenja, ki se ga bojijo mnogi avtorji, ne bo v obliki tretje jedrske svetovne vojne niti v obliki vsestranske ekološke katastrofe, niti v pomenu teorije skoka polov rotacijske osi ali njene spremembe v kozmičnem ozadju. V temeljih takšnih videnj se je veliko spremenilo.

Ker apokaliptični procesi po eni strani dejansko napredujejo v božji smeri, po drugi pa preostali egoistični deli človeštva in njegove »elite« manipulirajo s številnimi naravnimi procesi, bi razen sprememb v človeštvu in njegovi zavesti lahko omejene spremembe na zemlji z astronomskimi "novimi nastavitvami" postale neizogibne.

Pogosto so bila napovedovana »protikrščanska« diktatorska stremljenja tistih, ki želijo obdržati svojo oblast, kot tudi skrajšanje oziroma zaključek starega časa skozi preobrat vse do tri dni teme. Zato te spremembe ne moremo enostavno zavreči kot neumnost.

V tem kontekstu se **iz marijanskega videnja v Garabandalu napoveduje »Veliko opozorilo«**, ki vsem ljudem po vsem svetu brez prizanašanja prikazuje, kar v sebi morajo premagati - prim. *Jn. 16:8; Raz. 14:6-20* - , če želijo ustvariti prehod do luči (*prim. Raz. 16:13*). **To je povezano z vidnim pojavom na nebu. Eno leto pozneje se bo zgodil »Velik čudež ozdravljenja«**, in v Garabandalu bo ostalo eno znamenje. **Če se človeštvo niti po tem ne spreobrne, bo pozneje skozi »ogenj z neba« prišlo do pogosto napovedovanega »kazenskega sodišča«** - »poslednjih 7 šib« = »čaš božjega srda« (poglejte razen tega *Mt. 24:28*). (Franz Speckbacher, »Garabandal« - nemčija - str. 120... Komentariji s čisto katoliškega vidika, ki jih pogosto najdemo v literaturi o marijanskih razodetjih, ne bi smeli zavajati, da so preroške napovedi mišljene za celotno človeštvo.) Možna priprava bi lahko bila, - poleg razčiščevanja lastnega življenja – že zdaj moliti za močnejše delovanje Svetega Duha.

V novejših »sporočilih« itd. se govori o »ničelni coni«, po kateri tisti, ki za to imajo zrelost, stopajo v kozmično-duhovno polje sil – pogosto ne povsem točno z imenom "fotonski prstan" - in v fizičnem stanju lahko vodijo življenje s sposobnostmi "svetlobnih teles" višjih dimenzij (poglejte poglavje »Vstajenje« in »Kraljestvo miru«).

Napovedujejo se celo pomožne akcije kot so občasna »oddaljevanja« ljudi, ki sta jih pripravili Kristus ali angeli, ali začasne evakuacije in druge vrste pomoči pozitivnih vesoljcev. Vsak mora na temelju religije ali svetovnega nazora vedeti, od kod lahko pričakuje pomoč. Ker tudi v vesolju obstajajo svetloba in sence, je zaradi verjetne zapletenosti dogodkov dobro v vsem zaprositi za Kristusovo vodstvo in **uporabiti lastne sposobnosti diferenciacije, - kajti le-ta je specifično zemeljska pot v smeri enotnosti, v povezavi z novimi močmi, ki prihajajo od zgoraj.**

V tem prehodu gre v jedru za zadnje priložnosti, da vsi posamezni ljudi v svoji duši odločijo, ali še naprej želijo sodelovati pri razvoju do "kraljestva miru", kakor ga Bog predvideva za Zemljo. **Ob zaključku tega dogodka spet prihaja do ponovnega Kristusovega prihoda (Kristusove vrnitve, Janezovo razodetje 19: prim. Jan. raz. 12; Mat. 24:30; Apostolska dela 1:6-8):** Kristus se ne vrača le kot zemeljski človek, ampak kot jedro obširnega dogodka približevanja božjih "nebes" (in "onstranstva") in Zemlje ter duha (in duše) in telesa Vendarle je ponovni приход Kristusa opisan kot realno bistvo, torej ne le skozi njega dosežena

sprememba v človeštvu, kakor to dojemajo nekatere sodobne skupine. Ta dogodek je neposredno ali posredno od pomena za vse ljudi, ne pa le za kristjane. Ponovni prihod Jezusa kot priče o svojcih pri božjem sodišču se priznava tudi v Koranu. Poleg tega lahko iz prerokb drugih religij sklenemo, da bodo njihovi preroki znova bili pomembni in svojim privržencem pomagali na noge.

Razmišljanje o kaznovanju ni ustrezno celo za ta korak razodetja. Pojavlja se zlasti kot del enega v sebi logičnega koncepta, ki je usmerjen proti nadaljnji evolucijski stopnji življenja na zemlji. Izziv je doživeti ga kot skupni prehod do višje ravni, pri čemer bodo konec koncev vsi našli pravilno mesto oziroma raven za lastni razvoj. **Kdor z dobrimi nameni prevzame in spremeni potrebne prenovitvene moči, lahko v tem doživi pozitivno ob sočustvovanju s trpljenjem sveta. Kdor novega temu nasproti ne želi spustiti vase, ga doživlja kot nekaj, kar pada od zunaj. To je dejanski značaj »sodišča« oz. »poslednje sodbe« v pomenu apokalipse. Človek ima veliko svobodo odločanja, toda se, kot sicer v življenju, mora do določenega trenutka odločiti, ker je v nasprotnem primeru noben odlok tudi odlok - "mlačni" v kontekstu razodetja niso posebej ugledni (poglejte v "7 cerkva" z dodatkom). Ločevanje duhov spada celo na poti do končne enotnosti v jedro dogodka apokalipse.**

»Sedem šib« - sedma se konča z glasom s prestola »Končano« - ustreza križanju in tam izjavljenemu »Dopolnjeno je«, *prim. med ostalim Jn. 19 in naše poglavje.*

Mistično/z vživljanjem lahko danes spoznamo, kako zemlja trpi in kliče na pomoč, kako se pripravlja za tisto »težko rojstvo«. Križanje oz. »grob« kot prehod do vstajenja se tu nanaša na celo zemljo in v učinku sega nad njo. Tudi tu lahko zaslutimo, kot je že omenjeno pri korakih evangelijev, da prehod od križanja preko stanja onstran življenja in smrti do vstajenja danes deluje kot celota, tako da, gledano s tega vidika, koraki "poslednjih šib" lahko potekajo brez katastrof v obliki »konca sveta«.

Ker razodetje ne opozarja na mehansko potekajoč film, ampak na večplasten razvoj (*gl. uvodno poglavje "Janezovo razodetje"*), se lahko zgodi, da je dejanski zunanji dogodek napredoval bolj, kot se to zdi mnogimi, ki strmijo le na eno ali drugo posameznost, ki se (še) ni zgodila. Na drugih področjih že obstaja marsikatera nadloga, ki v tej zelo obsežni obliki v razodetju še ni zasnovana.

Dodatek: Celo nove knjige Vladimirja Megreja o sibirski modri ženski Anastaziji (založba Wega-Verlag, Neufelderstr. 1, D-67468 Frankeneck) vsebujejo notranje spoznanje, da so stari programi svetovne katastrofe spremenljivi; cilj je vse optimizirati s pomočjo ljudi in v skladu z Bogom. To vendar ne pomeni, da se vse lahko dogaja kot prej.

Takšne prispevke bi lahko jemali kot spodbudo namesto da negujemo predsodke. Spoznanja »Poteh Jezusa Kristusa« so toda neodvisna od tega.

Vprašanje:

Želim, da se Jezus Kristus kot prerokovano spet jasno pojavi in spremeni človeško življenje ter svet?

*Scenariji (le v nemškem ali angleškem jeziku).

[Nazaj na kazalo te strani](#)

(Resnično) »1000-letno kraljestvo miru«.

Po prehodu skozi obdobje »sedem šib« sledi kozmično videnje Kristusa – »imenovanega Zvesti in Resnični« - , ki z nebes ponovno prihaja s svojo "vojsko", oblečeno v belo. S tem seveda niso mišljeni današnji človeški lažni Kristusi. »Lažni prerok« (z lažnimi/enostranskimi predstavitvami o Jezusu, ali o tem, kar je krščansko...) je ugnan. Začeto »1000-letno kraljestvo« - *Raz. 20, 1-6* – ni pravzaprav imperij. Preganjajo se prav družbeni »Veliki stroj«, zunanje negativne moči in njihove manifestacije.

Tu najdemo tudi duhovno sodišče. Tu moramo popraviti razširjen zavajajoč prevod: *Razod. 20:4*: "Videl sem duše tistih, ki so bili obglavljeni zaradi Jezusovega pričevanja in zaradi Božje besede. Videli sem vse tiste, ki niso molili zveri in njene podobe in si niso vtisnili na čelo in na roko njenega žiga. Oživel so in kraljevali s Kristusom tisoč let."

Tu se dejansko dobesedno reče "živeli so" namesto "oživel so" (prim. npr. opombe v Elberfelderjevi Bibliji). To lahko sicer - v primeru "duš..." - pomeni oživetje, toda pri takšnih "ki niso molili zveri..." tudi nadaljevanje življenja na Zemlji. To pomeni, da od slednjih nikakor ne morajo najprej vsi umreti.

Ta stadij je podoben Kristusovemu vstajenju (*Jn. 20-21; in naše zadevno poglavje*). Celo v samem besedilu se imenuje »prvo vstajenje«.

Negativne moči se vendarle ne razblinjajo brez ostankov; še naprej moramo obravnavati nepopolnost posameznih ljudi, kar je zdaj vsekakor lažje.

Po »tisočletju« se kopičijo ostanki negativnih moči, da bi se pozneje popolnoma razblinile (*Raz. 20, 7-10*). Poglejte tudi naslednje poglavje.

[Nazaj na kazalo te strani](#)

»Novo nebo, nova zemlja" in "novi Jeruzalem".

Po »1000-letnem kraljestvu« se »odpirajo knjige« za poslednjo sodbo, ki so nadzemski zapisi o vsem, kar se je zgodilo v življenju, - in »druga knjiga ... knjiga življenja«, ki je dejansko merodajna za temelj ocenjevanja življenja oz. razvojnega stadija.

Šele po požirajočem ognju na znova zapeljano vojsko in metanje »hudiča v jezero z ognjem in žveplom« - po *Raz. 19:19 – Raz. 20:3 sedaj v Raz. 20:11-15* – se približujeta novo nebo in nova zemlja – *Raz. 21-22*. Ostaja odprto, katera obdobja so tu mišljena.

Kristusovo geslo je »Glej, obnavljam vse reči« - brez izjeme – *Raz. 21, 5* – Tudi ta »nova stvaritev« je podobna tistemu, kar se je že prej razvilo pri posameznikih in v velikem v pomenu neminljivih vrednosti. Zato je današnje dejanje pomembno tudi za tiste, ki danes pričakujejo bližanje apokaliptičnih dogodkov.

Na novem nebu – v besedilu navedenem pred zemljo in novim Jeruzalemom – je naznačeno nekaj kot kozmični vnebohod. (Prim. vnebohod v evangelijih, *Luk. 24, Mk. 16, in naše poglavje*). Če se je težišče opisa doslej nahajalo na zemlji, prihaja zdaj v ospredje pomen dogodka za vidno in nevidno »nebo«. Tu se ne misli na večno božje nebo onstran prostora in časa – to nebo ostaja nespremenljivo – ampak na ustvarjene svetove. Lahko bi ugotovili, da majhen planet Zemlja ni v kozmičnih merilih le »država v razvoju«, ampak da v reševanju svoje problematike ima daljnosežno, zelo specifično nalogo. Problematike zaradi velike človeške svobode in velikih zapletov v materialnem en bi po Lorberju in drugih izjavah v nobenem primeru mogli najti v vseh eventualno "naseljenih" svetovih; celo niti negativnih moči, ki so po Janezovih videnjih bile "vržene na zemljo" in v njeno "ognjeno jezero". Ustrezen prehod celotnega človeštva oziroma zemlje z Jezusom bi gotovo imel obnovljen, razširjen učinek, podoben Jezusovemu vplivu na človeštvo.

Obnovljena »nova zemlja« in z njo povezano spuščanje "novega nebeškega Jeruzalema" na to zemljo lahko, seveda v kozmičnem merilu, primerjamo s prvimi binkošti (*Apostolska dela*). To ni geografski Jeruzalem. Zemlja se na različnih mestih nahaja v izmenjavi z obdajajočim vesoljem.

»Nobenega prekletstva ne bo več – drugi prevodi: nobene smrti/nobenega mraka itd. - , ...v njem bo prestol Boga in Jagnjeta« (*Raz. 22.3*). To dosledno pomeni, **da se tu odrešene celo negativne oz. smrtonosne sile, razcepljenost sveta je ukinjena. Svet se šele tu pojavlja kot zavestna celota**, v videnjih itd. 'v bližini boga' sicer zaznavno, toda neopisljivo stanje. Slaba podoba tega stanja bi bila, ko **bi s katere koli točke v notranjem življenju bilo mogoče oživeti vse ostale točke, gre torej za izkušnjo, ki se lahko pojavi na poti; "vse v vsem". V Bogu je že prisotna višja enotnost vsega.**

Božji vzorec stvaritve – A – in nova stvaritev s ponovno zavestno z vsem v Bogu združenim bitjem - O - se prekrivata, vendar pa obstajata oba. »Konec« je torej več kot začetek, čeprav začetek že vse vsebuje. Ta usmeritev dogajanja je že prepoznavna kot tendenca usklajevanja v malih delnih področjih človeka, ki prežema vse.

Želimo še omeniti, da se npr. v videnju R. Steinerja dogodek »nove zemlje« nanaša na eno od treh »inkarnacij zemlje«, ki se vzporedno dogajajo v ogromnih časovnih obdobjih. Ne da bi tu o tem želeli zavzemati stališče, je o značaju "nove zemlje" potrebno omeniti, da, kot je opisano, izhaja iz - v primerjavi z ritmom utelešenja - drugačnega procesa, ki je v hindujski kozmologiji izračunan za planete in celo vesolje. Če ga resno vzamemo, se preko do zdaj poznanih oziroma domnevnih načinov postanka in minevanja prihaja do vedno višjih "oktav" oz. "spiral".

V nasprotju z danes možnimi izkušnjami obledi celo tisto mnenje nekaterih teologov, ki apokalipso jemljejo le kot opozorilne prilike brez realnega značaja.

Jezusove prilike v evangelijih so bile vzete iz življenja ljudi zaradi nazornega prikazovanja stališč. Pozneje, še med svojim zemeljskim življenjem, je Jezus učencem poudarjal, da jim ne govori več v prilikah, ampak odprto do njih. Razodetje ne izvira iz človeškega življenja; povsod, kje so v samem besedilu dana tolmačenja, gre za neposredne »ustreznosti«; t.j. na zadevni ravni zavesti je videno nekaj »resnično obstoječe« prav tako kot v današnjemu duhovnemu raziskovanju R. Steinerja. **Apokalipsa vsekakor opozarja npr. tudi na prehod s teologija na »teo-prakso«; na opazovanje tistega, kar se ima zgoditi in "na pojavljanje Boga v konkretni sedanjosti«. Bog deluje tudi skozi človeka** - kar sicer nima nič skupnega s samovoljnimi človeškimi dejanji: človek se ne bi smel igrati Boga ali apokalipse. Človeški razvoj je lahko vse bolj povezan z Božjim načrtom (program ustvarjanja).

[Nazaj na kazalo te strani](#)

Zaključno poglavje: Krščanskost.

Dejanska krščanska lastnost je sam Jezus Kristus in s tem samostojno iskanje zvez z današnjim Kristusom v duši – »Iščite, in boste našli« -. Resno jemanje pogovora z njim in ustvarjanje impulzov iz njega se lahko pokaže kot najneposrednejša pot za njegovo dojetje. Naj pričujoči članek vzbudi zainteresirane.

Druga pot, ki jo sicer lahko združimo z že omenjeno »neposredno« potjo, je tipanje in prevzemanje v lastno življenje tistih specifičnih kakovostih, ki jih je prinesel Jezus Kristus. Temu lahko pomagajo znova obdelani, krepko natisnjeni odstavki tega članka.

Te raznovrstne, za širjenje sposobne značilnosti imajo skupno, da se Kristus očitno nahaja onstran nasprotnih parov (dihotomij) tega sveta. Ne meša enostavno obeh straneh, njegovi nazori so »tretja pot«, ki ob spreminjanju vsega otrdelega lahko z druge ravni na vseh straneh vključi rodovitno, neposlabšano. *Poglejte tudi tabelo na koncu.*

Iz posamezno obravnavanih značilnostih izhajajo torej posledice za današnji družbeni spori starejših in novejših stremljenjih. Mnoge od teh skupinah vsaj v eni točki in v enem vidiku izražajo nekaj nujnega, na kar druge skupine npr. zaradi zapletenosti v stara levo-desna nasprotja niso pozorne. Spori med starim in novim – vsaj za določeni čas – ne bodo izginili; na mesto otrdelih front z navideznimi nasprotji bo stopil dialog; in tedaj bodo zoperstavljene linije prišle na pravilne položaje; npr. nekdo lahko služi bogu ali pa obožuje denar. Lažje se bodo zbirali tisti ustrezni ljudje, ki lahko skupaj ustvarijo nove projekte, - ki ne bodo vnovič končali v enostranskosti. Neustreznosti se bodo znova razvrstile.

Tudi vsa ostala opažanja tega členska lahko preko preučevanja ustrezno individualni intenziteti in razvoju dobijo praktičen značaj; tudi če so mnoga prehodna stališča do tega razsuta in se ne ponavljajo v vsakem poglavju.

Takšen način raziskovanja vodi torej preko navade mnogih teoloških in drugih usmeritvah, da Jezusa vedno »uporabljajo« za svoja dobronamerne, toda enostranske vidike; poleg tega poudarjajo tista mesta, ki ustrezajo njihovi vsakdanji podobi, ostalo pa zavračajo ali preinterpretirajo ali ignorirajo. Celotni avtorji evangelijev v prvih stoletjih so vsaj v odmevih prepoznali, da Jezusovo vsestranskost lahko bolj prikažejo če uporabijo več virov. Niso bili tako neumni, da v tem ne opazijo razliko v nazorih. Nekateri sodobni teologi so v nasprotju s tem videli kot zelo veliko odkritje, da v evangelijih, ohranjenih z izročilom, lahko najdejo različne vire z različnimi pogledi, npr. »vir Q«; to je prav tako povezano s prehitrim odgovorom na vprašanje, kateri od avtorjev je dejansko imel »prav«. Opazno je torej, da so morda skoraj vsi na svoj način imeli »prav«, seveda ob odvzemu njihovih enostranskosti. To bi »ekumeni« dalo nove impulze.

Ljudje, ki se sklicujejo na drugačno religijsko oz. svetovnonazorsko ozadje, in ne stojijo nasproti ne cerkveno otrdelega ne plitvega krščanskega načina približevanja, ali pa v njemu lahko prepoznajo nekaj smiselnega, lahko iz tega gotovo nekaj naučijo prav tako kot se je avtor tega poglavja seznanil z različnimi pravicami in jih je naučil ceniti. Mnogi zastopniki drugih religij danes bolj kot mnoge zgodovinsko-kritične krščanske teologije priznavajo tiste Jezusove plati, ki jih je z materialnega stališča težko mogoče razložiti. Tu bi torej morali biti previdni.

»Krščanske« religijske skupnosti razen tega ne morejo Kristusa vzeti v zakup. Njegov način približevanja lahko ljudem da moč za enotnost v raznolikosti: ljubezen in globoko razumevanje, usklajevalno moč. Ta moč ne izravnava vseh razlik, ampak združljivo z ljubeznijo ohranja eno poleg drugega in odkriva dejansko nezdružljivo. Kristjani so sveto velikokrat krajšali to Kristusovo moč, ki prispeva h konvergenci/k približevanju različnih tokov. Čas je, da se kristjani v interesu reševanja Zemlje načeloma spomnijo svojih dejanskih nalog – ob predpostavki, da resnično želijo veljati za kristjane.

[Nazaj na kazalo te strani.](#)

**Poglejte tabelo na koncu zaključnega poglavja glavnega besedila:
Krščanska opredeljenost – »V svetu, toda ne od sveta«, »Tretja pot«*
(gl. npr. Jan. 17)**

Kdor – z Jezusom kot **merilom** in pomočjo - išče napredek od nekaterih nepopolnosti do obetavnejših lastnostih (prim. strani "...zdravljenje" in "...etika"), lahko

- se najprej resničneje ukvarja s seboj namesto da vse projicira na druge (prim. Mat. 5,3; "Krščanska pot do obravnave življenjskih dogodkov");

- podpira vzbujanje vesti namesto da je odriva (prim. Mat. 5,5 in 5,9...);

- opazi, da je z duhom tu tudi za druge in ne le za lastni materialni blagor (prim. Mat. 5,7);

- neguje živahno iskanje božjega duha namesto da se strdi v zunanjih oblikah (prim. Mat. 6,5-8... in Jan. 4,21-24);

- si prizadeva biti več kot je videti (prim. Mat. 5,8);

- si upa živeti po novih spoznanjih tudi če le-ta v tem svetu ne veljajo več (prim. Mat. 5,15);

- se kljub novimi spoznanji vidi v skromni, laični vlogi namesto da postane umišljen (prim. Mat. 5,19 in Luk. 9,48)...

Kdor s takšno bolj ljubečo in modrejšo usmeritvijo ni samemu sebi v napoto, bo odkril, da krščanstvo ni le ena vrsta življenja, ampak resnična spiritualna pot. Na tej poti lahko Jezusa doživi kot **kompas**, ki omogoča odkrivanje novega ravnovesja onstran enostranskih krivih poteh:

Tabela

*Ne zlivati se v zunanosti ampak biti od zunaj aktiven	- niti lebdeči v notranjosti - in od znotraj utemeljen
Namesto golega mišljenja Vsebine, probleme, nejasnosti opazovati	- ali gole meditativne praznine - v zavestni meditativni tišini
Zaslutiti "zunanjega Boga v nebesih"	- in mu v notranjosti dovoliti, da prevzame svojo obliko
Sledova nespremenljivega ustvarjalca	- videti v spreminjajočem se (svobodnem) življenju
Študirati zakonitosti v zunanjem svetu	- in odkrivati ureditev ustvarjanja, ki se krije za njimi
Ne dati do konca duška gonilnim silam ampak integrirati gonilne sile	- niti jih spodrivati, - in spreminjati jih
Izkoriščati čas, prostor, okoliščine, iskati sklad	- kljub osebni osvobojenosti
Navzven delati	- in navznoter moliti (<i>benediktinsko pravilo: "ora et labora"</i>)
Hoteti razumeti aktivne prispevke drugih (aktivna toleranca)	- in se razvijati iz lastne verske osnove
Resno jemati racionalno-analitično	- in "mitično"-sintetično možgansko polovico oz. most med možganskimi polovicami

Poznati subjektivno zaznavanje	- in za subjektivnimi načini obravnave iskati diferencirano resnico
Učiti od (konstruktivnih) tradicij	- in se v sebi zbuditi za lastno duhovno življenje
Opravljati pripravljalne vaje	- in sprejemati milost (<i>krščanska mistika, eksercitije, ...</i>)
Boga nagovoriti osebno	- in v njegovi moči
Ljubiti bližnjega	- kakor samega sebe
Obdržati razum	- in več razmišljati
Ne razlivati se v vesolju ampak v celoti	- niti otrdeti egoizem - biti kot zavestna celica
Telo, materijo ceniti kot inštrument	- in duševno-duhovno rasti
Sprejeti polnost, odgovornost	- v skladu z "ozkimi vrati"
Krčevito si prizadevati za pravilne odločitve v zemeljski zavesti	- in na drugi ravni zaslutiti/otipati božji načrt
Posredovanje spoznanj	- in se prilagoditi primernemu
V okrožju / družbi spreminjati	- kar se je izboljšalo v notranjosti
Sočustvovati s trpljenjem sveta	- in se veseliti božjega vodstva
Ceniti duhovne skupnosti	- in kot posameznik/posameznica stremeti k bogu
Ceniti raznolikost narodov	- in pustiti, da v vseh uspe splošno človeško jedro

...tako se pot Jezusa Kristusa kaže kot Tretja pot onstran navideznih nasprotnosti sveta – pot, ki vodi do polnega življenja in dejanske duhovne svobode v Bogu. O tem poglejte tudi krepko odtisnjene odstavke glavnega besedila in npr. *Jan. 17* ter "*Apokrifne evangelije iz Naq Hammadija*": *Evangelij po Tomažu 22*. Kdor premaga tvegano hojo življenja, lahko se z več dobička poglobi v nadaljnje Jezusove korake v evangelijih, oz. v pasijon in Apostolska dela (binkošti). Le-ti so na tak način tako izhodišče kot tudi cilj te težke hoje. (*Poglejte naše glavno besedilo, del 1*).

Obstaja zveza med sestavljenim v evangelijih, in tistim, kar se v večji meri izraža v Janezovem razodetju, *poglejte naše glavno besedilo, del 2*.

[Nazaj na kazalo te strani](#)

Del 3: 14 poglavij o različnih temah in življenjskih vprašanjih.

Molitev za mir, življenje in zemljo.

Zgrajena je tako, da se v prvem delu brez veliko razlaganja daje opredelitev, potrebna za učinkovito molitev. Lahko jo spreminjamo v skladu z lastnimi občutki. Namesto tretjega odstavka lahko Bogu predamo tudi druge zadeve. Priporočamo, da molite počasi in z darom domišljije:

Bog, moj vzor, moja pomoč in moje upanje!
Združen z Jezusom Kristusom ti zahvaljujem za vse, kar prihaja od tebe;
odpusti mi, kar me je oddaljilo od tebe;
dovoli mi, da v tej tišini postanem kreativen skozi tvoj duh.

Vodi me, tako da drugim ne škodujem na njihovi poti do tebe; vodi me, da drugim pomagam
v tvojem duhu; varuj me na moji poti*.

Navdihni ljudi, da odločitve o življenju in smrti pustijo v tvojih rokah **;
Pomagaj tistimi, ki delajo za tvojo stvaritev;
Pelji ta svet k predoru do tvoje obljubljene nove dobe.***

*) Tu lahko vključimo tudi druge osebe.

**) *Tu lahko vključimo tudi posameznosti ali jih poleg tega obdelamo v meditativnem opazovanju, kot npr. 'prekiniti rast nasilja in reakcije na nasilje', 'odvzeti nasilju temelj z reševanjem problemov', 'sprejeti le takšne varnostne ukrepe, ki miroljubnim meščanom puščajo njihove človeške pravice', 'voditi miroljuben dialog izmed dobronamernih pripadnikov različnih religij', prim. Mt. 5:9 in 26:52. Poglejte tudi cerkvene izjave (v angleškem jeziku).*

***) Izmučena narava kliče na pomoč. Skrajni čas je že, da Boga oz. Kristusa zaprosimo za zaščito pred prebujenimi naravnimi silami. To vendar ni nadomestek za potrebno spremembo človeškega vedenja do stvaritve.

****) Luka 11:2; 21:31. Razodetje 11:16; ... pogledajte tudi očenaš, Matej 6, 7-15.

Sveta pisma različnih religij so prvotno poudarjala boj človeka z njegovimi lastnimi senčnimi stranmi - kako Sveto pismo tako tudi Koran, Zend Avesta ali Bhagavadgita, ... in ne zunanje vojne. To se je pozneje velikokrat spregledalo ali narobe interpretiralo. Danes obstajajo prizadevanja, da iz tega ustvarjene etične skupnosti religij zoperstavijo propadanju vrednosti te egoistične civilizacije. Religije pri tem ohranjajo svoje razlike.

Gl. tudi Marko 12:30 » ... ljubi Gospoda, svojega Boga, iz vsega srca, iz vse duše, z vsem mišljenjem in z vso močjo«, prim. 5. Mojzes 6,4.5). Molitev zajema tudi globoko čustvujočo vero v božje udejanjenje in ustrezno zahvalo. Janez 16:23 »Če boste kaj prosili Očeta v mojem imenu, vam bo dal« ... je prvotno vseboval tudi »... naj vas odgovor ogrne« (prim. Neil Douglas-Klotz: Prayers of the Cosmos. Meditations on the Arameic Words of Jesus.) Molitev in življenje ter ukrepanje v istem duhu sodijo skupaj, oboje se medsebojno podpira. (Tukaj navedene deloma nove sugestije niso v nikakršnem nasprotju z raznoliko prakso molitve po cerkvah itd.) Bog lahko razdeli ljubezen, ki mu jo podariti, v kateri koli cerkvi.

[Nazaj na kazalo te strani](#)

Temelji etičnih vrednosti.

Jezusu Kristusu je bilo pomembno, da merilo za etično, moralno vedenje živi v posameznem človeku namesto da deluje le na temelju pritiska zunanje zakonske norme ali navade. Ta poduhovljenost prav tako ne nastaja z »zabijanjem« od zunaj, ampak skozi življenje, v katerem se lahko razvija »ljubezen do Boga do bližnjega kakor samega sebe«. »Ljubite drug drugega« (Jn. 13, 34) je moč, ki omogoča delovanje v skladu z resnično vestjo. Ljubezen do Boga daje zaslutiti njene višje cilje. Razlika bo opazna tam, kjer posamezniki, pari, skupine itd. vključujejo to univerzalno ljubezen. Koliko bolj bo ta ljubezen živela v vseh, toliko bodo zunanji, detajlni predpisi bili nepomembni.

S tem vsebine, dane npr. v »10 zapovedih«, niso zastarane ampak potrjene. Kulturni spremembi niso podvrženi v temeljih, ampak v detajlih. To potrjuje že poročilo samega Mojzesa, ki mu je najprej bila posredovana višja oblika etike. Za to navidezno nezrelemu prebivalstvu pa je prinesel enostavnejšo različico. Ti etični temelji so isti v krščanstvu,

judaizmu in islamu, nekaj podobnega pa lahko najdemo skoraj v vseh drugih religijah, kot se je to pokazalo v „Deklaraciji Parlamenta svetovnih religij o svetovnem etosu« (poglejte našo stran s povezavami: naše [nemške](#) / [angleške](#) strani). Tudi etika, ki se ima za »nereligiozno« ali humanistično, kaže povezave z vrednotami religioznih kultur. Etika v svojem bistvu poskuša z drugimi ravnati tako človeško, kot bi nekdo želel, da se z njim ravna; torej ne škodovati, ampak pomagati. To je bistveno za usodo, kajti »kar bo človek sejal, bo tudi žet« (Gal. 6,7; 2. Kor. 9, 6). To je konec koncev tudi glavni kriterij za sodelovanje v tistem novem času, o katerem se v molitvi »Oče naš« pravi: »Pridi tvoje kraljestvo!« (Matej 6), v govoru na gori pa »Blagor krotkim, ker bodo deželo podedovali«.

Iz tega v širšem pomenu izhajajo stališča, ki so življenjsko pomembna za najrazličnejše ravni človeške eksistence. Etiko govora na gori nekateri krščanski krogi tudi danes napačno označujejo kot posredno uporabno „etiko prepričanja“. Dejansko sicer ne daje avtomatsko navodilo za delovanje npr. za vse težke politične odloke. Končno bi pa lahko bila merilna letev tudi za njih. Kjer tako imenovana človeško pretehtana »etika odgovornosti« v družbi vodi do nasprotujočih si odlokov, kot bi jih tista „etika prepričanja“ pričakovala od posameznika v njegovem privatnem življenju, ne smemo takoj avtomatsko pričakovati, da bo tudi Jezus odločal na enak način.

Posameznik je odgovoren za svoje sodelovanje pri dogodku in ga ne more kompenzirati niti s prestopki drugih. Takšno enostransko pripisovanje krivde, kot je to pogosto običajno pri pravnih sporih, ni vedno pravilno. Skupine so soodgovorne celo zaradi prisil, ki jih izvajajo, oziroma zaradi pozitivnega ali negativnega »izobraževalnega polja«, ki ga predstavljajo. Potemtakem bi vsi rabili tudi etični kodeks (kot ga npr. že imajo nekateri stanovi). Razen individualne etike je torej potrebna »strukturalna etika« družbe oziroma njegovih delov. Tega zakoni s svojo samovoljo ne morejo sami nadomestiti.

Tabela

<u>Mojzesove zapovedi (2. Mojzesova knjiga – Eksodus 20)</u>	<u>Etika v Koranu</u>	<u>»Svetovni etos«</u>
1. Jaz sem Gospod, tvoj Bog. ...Ne imej drugih bogov poleg mene! (Ne delaj si rezane podobe...)	Tvoj Gospod je predpisal, da ne obožujete nobenega razen njega ... (sura 17,22*)	(Informiranje o »svetovnem etosu« se ni nanašalo na pojem Boga v različnih religijah. Zaradi budistov je vsem bilo skupno, da priznavajo »Poslednjo resničnost« - t.j. nekaj onstran materialne resničnosti.)
2. Ne izgovarjaj po nemarnem imena Gospoda, svojega Boga (kajti Gospod ne bo pustil brez kazni tistega, ki po nemarnem izgovarja njegovo ime).		
3. Spominjaj se sobotnega dne...	...Ko se vas ob petkih pokliče na molitev, pohitite poklicati Allaha... (sura 62,9*)	
4. Spoštuj očeta in mater (, da se podaljšajo tvoji dnevi na zemlji, ki ti jo daje Gospod, tvoj Bog.)	Bodi dober do staršev..., bodi spoštljiv do njih ..., in daj bližjim sorodnikom, kar jim pripada ... (sura 17,23-26*).	
5. Ne ubijaj	Ne ubij človeka, ki ga vam je Allah prepovedal ubiti... (sure 17,33 in 5,32*).	Izbira kulture nenasilnosti in spoštovanje vsega življenja...
6. Ne prešuštvuj! **	Izogibajte se prešuštvanju! (sura 17,32)	Izbira kulture enakopravnosti in partnerstva moža in žene (proti destruktivnemu ravnanju s seksualnostjo...)

<p>7. Ne kradi!</p> <p>9. Ne želi hiše svojega bližnjega.</p> <p>10. Ne želi žene svojega bližnjega ne njegovega hlapca in dekle, ne njegovega vola in osla, ne česar koli, kar pripada tvojemu bližnjemu</p>	<p>Odrežite roko roparju ... Allah se bo zagotovo vrnil tistemu, ki se vrne k njemu ... in se popravi ... (sura 5,38-41*)</p>	<p>Izbira kulture solidarnosti in pravičnega gospodarskega reda...</p>
<p>8. Ne pričaj po krivem proti svojemu bližnjemu/ ne laži</p>	<p>Vedno bodite priče ... za pravičnost, tudi na svojo lastno škodo ali na škodo svojih staršev in svojih bližnjih sorodnikov... sura 4,135* (v zvezi s prevaro gl. suro 2,188*)</p>	<p>Izbira kulture tolerance in življenje v resničnosti...</p>

*) Tu se pri različnih religijah navezuje veliko različnih detajlov. Tu bi se lahko prebudilo razumevanje za to, da vse posameznosti ne morajo biti pravilne za vse. Tudi prej se za današnje namene ni dovolj ločevalo med verskimi načeli in detajlnejšimi svetovnimi zakoni, kar sicer ne pomeni, da so zaželeno vedno večja vsebinska nasprotja med vero in zakonom.

Že po potopu - torej pred zgoraj navedenih 10 zapovedih - so v skladu z biblijsko predajo so obstajale nekatere temeljne etične zahteve zaradi ohranitve celotnega novega človeštva, torej ne samo pri poznejših Izraelcih: - ceniti življenje oz. ne moriti ("zakaj po svoji podobi je Bog naredil človeka": Gen. 9:6) in ne jesti mesa še živih živali. V rabinskem judaizmu je pozneje bilo izpeljano 7 "**Noetovih zapovedi**" za nejudje, pri čemer so obstajali različni načini branja:

- prepoved ubijanja;
- prepoved okrutnosti do živali;
- prepoved ropanja;
- prepoved zakonolomstva oz. nečistovanja;
- prepoved čaščenja malikov (tj. nejudje niso po tej predstavi sicer morali častiti Boga kot Judje, niso pa smeli častiti niti konkurenčnih božanstev);
- prepoved bogokletja;
- zapoved pravnega reda s sodišči.

Zapisovanje lastnih ugotovljenih nepopolnosti in pozitivnih lastnosti v preglednico in zavestno spremljanje napredka bi tu lahko pomagalo. Za delo na tem obstaja več možnosti:

1. Neposredno delo na lastnih problematičnih lastnostih s pomočjo dogodkov v življenju. Dobi nameni itd. To ostaja pomembno tudi pri Jezusu: »najprej bruno v svojem očesu...«. Celo v Koranu valja delo na samemu sebi za »Veliki Džihad«, »Veliko sveto vojno«, t.j. za nekaj odločilnejše od vseh zunanjih razprav.
2. Neposredna poprava škode in 3. neposredno medsebojno odpuščanje, če je še možno. V nasprotnem primeru težave predati v molitvi Bogu za nadaljnje reševanje in odpustiti v duši. Za Jezusa je celo to pomembno – tudi on govori o obdelavi »do krajcarja« (Luk. 12,59, glej tudi 5.)
4. Kjer ni možno drugače, obstaja možnost ustreznih dobrih del za druge, katerim se škoduje. Bog posredno prečiščuje veliko tega, ko npr. nekdo prevzame za skupnost koristne naloge. (Tu obstaja tudi tekoči prehod s čiste obdelave dosedanjega v svobodna, koristna dela, pri čemer postaja relativno 'en seje, drugi žanje', prim. npr. Jn. 4, 37). Poleg tega velja po Mt. 7, 20-21: »...po njihovih sadovih jih boste torej spoznali. Ne pojde v nebeško kraljestvo vsak, ki mi pravi: 'Gospod, Gospod', ampak kdor spolnjuje voljo mojega Očeta v nebesih« (kdor je celo v svojih dejanjih v sorodu z njim.)
5. »Molite Boga v mojem imenu«, tu za njegovo odpuščanje in milost v nadaljnjem razvoju življenja. To je bistvena pomoč, ki je čisto humanistična etika ne more dati. Usoda potem ne

mora več mehanično potekati, ampak človek se doživlja kot voden od Boga, vse se obnavlja in razvija v tem smislu, kot je iz njegove višje modrosti najboljše za posameznika in njegovo okolje.

[Nazaj na kazalo te strani](#)

Dodatek: kratek popravek sodobnih »zgodb, ki odkrivajo vse o Jezusu«.

V besedilu spletne strani so s pomočjo novih spoznanj in metod neposredno ali posredno že popravljene nekatere iz hudih enostranskostih nekaterih teoloških usmeritvah. Tu se bomo ukvarjali z zapletenim razcvetom sodobnih »senzacionalnih pisateljev«. Ne podpiramo dodatno publicitete teh uspešnic. Naslednji prispevek je namenjen tistimi, ki so seznanjeni s to literaturo, ki jih zato jezi.

1. Z ozirom na svitke iz Qumrana so ti pisatelji poskušali prikazati, da so mnogi opisi Jezusa v Novi zavezi neustrezni. Jezus in učenci itd. so dejansko bili militantni uporniki zoper rimsko oblast. *

Zaradi večje verodostojnosti se to tolmačenje ogrinja z eno vrsto teorije zarote: Leta 1947-1956 odkriti svitki skupnosti iz Qumrana so do 75% bili prikrivani, pri čemer so kontrolo nad njimi imeli predvsem učenjaki katoliške cerkve. Že to je enostavno narobe – kar se ugotavlja tudi tu, čeprav ta spletna stran ne mora opravičevati nobene cerkve, posebej pa ne sprejemati prikrievanja krščanskih spisov. Ekipa znanstvenikov je nasprotno bila sestavljena iz katoliških, protestantskih, anglikanskih, judovskih in celo ateističnih znanstvenikov. Zaradi raznolikosti mnenj o mnogih malih poškodovanih koščkih je do objave poteklo zares veliko časa. Ko je originalna angleška izdaja zadevne literature o »zaupnem gradivu« izšla iz tiska, je bilo objavljeno 80% besedil iz Qumrana. Leta 1992, 12 mesecev po objavi zadevne senzacionalne žepne knjige, ki v besedilu na zadnjih straneh kot prej omenja 75% neobjavljenih besedil, so bila objavljena tudi preostala dešifrirana besedila.

Za tolmačenje vsebine so avtorji morali postaviti celo vrsto vratolomnih teorij, da bi pri njihovem nizanju prišli do zgoraj omenjenega rezultata. Ti svitki po trditvah iz omenjene literature niso predkrščanski, ampak iz Jezusovega časa.***) Toda ti svitki očitno izvirajo iz različnih časov in v svojih izjavah niso enotni. Skupnost iz Qumrana je obstajala dlje časa. Ne moremo je poistovetiti ne z Eseni ne z militantnimi Zeloti, ki so pozneje na precejšnji oddaljenosti imeli trdnjavo Massada. Qumran bi lahko primerjali z današnjo duhovno ekološko vasjo. Povsod so morali imeti stike; od Esenov so verjetno imeli nekatere šege v spremenjeni obliki, pismouki iz jeruzalemskega svetišča so jim zaupali zapiske o zakladu - kar priča o tem, da so jih ocenili kot varnejše mesto, ki ni bilo izpostavljeno neposrednim spopadom z Rimljani - ; lahko so pa tudi obstajali stiki s posameznimi Zeloti.

Avtorji so tudi trdili, da Eseni niso bili asketski redovniki ampak militantni člani odporniškega gibanja. Vse, kar vemo o Esenih, nakazuje na pacifističen, vegetarijanski, strogi židovsko- ezoterični red, ki je zaradi svojih skoraj zaratustrovskih predpisov o čistoči k izolaciji od ostanka sveta stremel bolj kot današnji redovniki. V omenjeni oceni, da so Eseni bili militantni, se le-ti dajejo v isti lonec z Zeloti brez kakršne koli zadovoljive razlage.

Janez Krstnik, Jezus in Jakob, Jezusov (pol)brat, so imeli iste militantne motive »kot Eseni«. Celotno te – od prejšnjih predpostavkah odvisne – ocene, prikazane kot dejstvo, se s pomočjo svitkov iz Qumrana ne more dokazati. Jezusa, Jakoba in Janeza tam skoraj nikjer ne moremo identificirati na takšen način. »Učitelj pravičnosti«, očitno vodilna oseba te skupnosti, se je npr. morala identificirati z Jakobom, kar je spet nedokazljiva teorija. Ni

dokazano niti ni verjetno, da je ta „učitelj pravičnosti“ bil radikalen Zelot; skupnost ga je vendarle morala priznavati kot višjo - duhovno - avtoriteto nasproti svečenikom iz Svetišča, ki so propadali. Celotno, kar je o samem Jakobu shranjeno z izročilom, ne ustreza tej militantni podobi. Jakob – ne apostol Jakob ampak omenjeni Jezusov brat, ki je po njegovem križanju vodil prvo krščansko skupnost v Jeruzalemu - je domnevno imel izrecno tolerančen, izenačevalen značaj. Moral se je tako rekoč postaviti izmed Petra in Pavla, oz. posredovati izmed skreganih apostolov, da ohrani skupnost.

Da bi se lahko naprej trdilo, da je Pavel bil rimski agent, ki je vse ponaredil, bi se morala podati druga umetna konstrukcija, ki se je zopet ne more z ničimer dokazati, namreč da so Rimljani njegovo prijetje uprizorili kot prevaro. (V našem besedilu »Poti Jezusa Kristusa...« se bolj obširno ukvarjamo s Pavlom, med ostalim – ne glede na to, kakšno stališče bi lahko nekdo zavzel do takšne tradicije, npr. do njegove opredeljenosti do žensk – in s tem, da se njegova vizionarska doživetja in spoznanja lahko prepoznajo kot avtentična; seveda le če se potrudimo temeljito in praktično ukvarjati z mističnimi doživetji, kar senzacionalistični avtorji očitno niso storili.)

Svitki iz Qumrana so enostavno nekateri iz mnogih drugih spisov tedanjega časa, ki nam kamenček za kamenčkom v mozaiku lahko dajo informacije o nekaterih tedanjih običajih. Nekateri drugi spisi iz tega tisočletja so že dlje časa bili znani kot apokrifi, drugi pa so bili odkriti šele v novejši čas (npr. izvidi iz Naq Hammadija, ki govorijo o veri zgodnjih kristjanov v Egiptu). Gotovo je, da so ljudje v Qumranu verjeli v Boga in da so v mnogih stališčih in običajih bili v sorodu z Jezusovimi nauki – s tistimi, ki se nahajajo v Svetemu pismu, in ne z domnevno militantnimi Jezusovimi nauki senzacionalističnih avtorjev. Razen tega je povsem možno, da je Janez Krstnik izviral iz teh verskih povezav Esenov oz. skupnosti iz Qumrana ali da je tam vsekakor bil splošno priznan gost. Lahko tudi predpostavimo, da je tudi Jezus srečal te ljudi. (Na naši spletni strani »Poti Jezusa Kristusa“ razlagamo tudi, da se je srečeval z mnogimi krogi in da ni avtomatsko izviral iz posamezne šole, privrženca katere je srečal.)

2. Ostali avtorji so se priključili omenjenim spekulacijam o Jezusu z mnogimi podrobnostmi o judovski zgodovini, ne da bi razrešili omenjene spore. Medtem ko je v enem delu te literature tudi Jezusovo vstajenje bilo reducirano na zgodovinsko otipljiv zunanji ritual vstajenja poznejših Egipčanov in morebitno Esenov ter na njih temelječih se tradicij, se v njemu bralcem zamolči pravkar obnovitveno, kar je Jezus v tem kontekstu prinesel. Pri tem za tam prikazane povezave med zgodovinskimi skupinami kot so Eseni in vitezi templjarji ne bi bila nobena izguba, ko se bi odpovedali tej dogmi proti vstajenju. Le mistično razumljiv del tistega, kar je Jezus naredil, je že v zgodnji krščanski dobi presegal razumevanje nekaterih judovsko-krščanskih in gnostičnih skupnosti, zaradi česar je nesmiselno z njihovim doživetjem dokazovati, da je tisto, kar so razumeli, že bilo prej. Drugi so razumeli druge dele resnice, kar kažejo tako mnogi zgodnji kristjani, ki so verovali v obširnejši pomen vstajenja, kot tudi tisti, ki so uporabljali zadevni polemični spis Filipovega evangelija. Pavel, ki je bil izvrstno primeren za Buhmanna, ni v nobenem primeru bil edini vir tistih tradicij, ki so se opirale na duhovno kot tudi materialno spreminjajoče se vstajenje. Ljudje, ki v zgodovini Cerkve še vedno upoštevajo široko sprejeto predajo, se lahko bolj približajo resnici kot tisti, ki preveč zlahka zanikajo vse, kar jim ne ustreza v njihovo zasnovo. Tam, kjer se takšne aktivnosti izrodijo v nenehno blatenje Jezusa Kristusa, se lahko pojavijo tudi duhovne posledice, ki presegajo čisto človeško zadevo.

3. Špekuliralo se je tudi o več domnevnih "grobov z Jezusovim okostjem", več njih v Izraelu in drugje. V bližnjevzhodnem okrožju, kjer so udeleženi roparji grobov - je npr. ena iz najdenih posod s kostmi iz enega takšnega groba "izginila" -; kje pa je tisoče takšnih posod skladiščeno v muzeje in kje so morebitne kosti odstranjene in vrnjene za ponovni pogreb itd., je skoraj nemogoče dobiti zanesljiva spoznanja o osebah. Tu celo vgravirana pogosta imena ničesar ne dokazujejo. Tudi verjetnostni račun ne more izključiti podobnosti med imeni v različnih družinah.

Celovita zgodovinska raziskava ne izhaja iz predpostavke, da vstajenje v tradicionalnem

smislu ne more obstajati. V skladu z danes možnim stanjem spoznanja je tudi, prerokbo, ki se lahko nanaša na Jezusa, razumeti ne le kot vir subjektivnih Jezusovih upanj pred 2000 leti; ampak upoštevati, da lahko opozarja na nekaj povsem resničnega, kar je sicer deloma še treba ugotoviti, dokler se ne zgodi.

Dodatne informacije o temu (v angleščini): <http://dukereligion.blogspot.com/2008/01/talpiot-tomb-controversy-revisited.html>

* 4. Obstaja še cela vrsta takšnih špekulacij o Jezusu, ki so privedle do različnih rezultatov. Na primer teza, po kateri naj bi Jezus bil pripadnik starogrške kinične šole... Poleg tega so drugi Jezusa želeli poenotiti celo z Mojzesom ali z egipčanskim faraonom ali z Julijem Cezarjem ali z militantnim bizantinskim cesarjem.

** Pozornost zbuja tudi, da se v takšnih knjigah ne omenja dejstva, da so v Qumranu odkriti posebej stara evangelijska besedila iz 1. stoletja, katerih primerjava z današnjimi besedili kaže, da je posredovanje bilo verno originalu.

[Nazaj na kazalo te strani](#)

Naravoslovje in verovanje v Boga.

O upravičenosti naravoslovnih prispevkov.

Jezus v primeru Tomaža, ki ga med apostoli lahko obravnavamo kot „naravoslovca“ in je s tem vzor mnogim prav v našem času, priznava, da obstajajo ljudje, ki jim je za to potrebna možnost zunanjega opazovanja, preštevanja, merjenja, tehtanja. Ko je dobil izrecno priložnost, da od zunaj preveri ali pred njim dejansko stoji Jezus Kristus, Jezus pravi: »ne bodi neveren, marveč veren«. Novo doživetje izkušnje mora Tomaž z resničnim in globokim razmišljanjem spremeniti tako, da izginejo korenine njegovega dvoma, da mu nekaj „postane prepričljivo“. - da to Jezus mora na koncu sploh povedati pomeni tudi, da Tomaž ni bil skeptik »pretrujen« z zunanjo realnostjo in verjetno zaradi strahu pred kaznijo „prisiljen na vero«; ampak da je celo potem ohranil svojo sposobnost prihajanja do novih prepričanj iz lastne duše. Kljub temu bi moral zaslutiti, da razen zunanjega opažanja obstajajo tudi druge možnosti samoprepričanja. Jezus je vedel, kar je bilo primerno za Tomaža. Ni želel nobenega siliti - kar bi dejansko bil značaj sodišča; prav tako se ne more najti namena, da se pri kateremu koli, kdor ni dozorel za takšen odlok, izzove zavrnitev.

Znanost, ki empirijo = zbrane izkušnje izključuje vedno takrat ko nekaj ni ustrezalo staremu videzu, ni vredna svojega imena. Resnični geniji kot Einstein se niso ukvarjali s takšnim upravljanjem z znanjem, ampak so v svojih raziskovanjih začenjali prav tam, kjer so obstajale nejasnosti. Tudi takšno iskanje je lahko ena od mnogih poteh do Boga – dokler so motivi častni, znanost pa ni skorumpirana z gospodarskimi in drugimi problematičnimi interesi.

Zunanje naravoslovno delo – z opazovanji, postavljanjem hipotez in teorij ter njihovo verifikacijo – v humanističnih in verskih vprašanjih večinoma ne zadošča. Ne obstaja vedno bitje, ki višjo dejanskost pred nami prikazuje na nedvomen in po možnosti reprodukcijski način (kot pri Jezusovih učencih) ali nam odpira spoznanje na to (kot je omenjeni pri Janez 1, 51). Vendarle obstaja veliko znakov, da obstajajo plati npr. v človeškem bitju in nad njim, ki ne izvirajo iz znanega fizičnega spektra moči in snovi, ampak se pokažejo le v njihovih učinkih: življenjske moči, duševne spodbude, razmišljanje, zavest... (nekateri iz primerov se nahajajo na najrazličnejših mestih glavnega besedila strani Christuswege.net). Kot starejša oblika izkušnje in znanstvenosti večkratno se razkrivajo stare „predznanstvene“ tradicije raznih kultur. Celó danes se za takšna področja lahko razvijejo posebej prilagojeni postopki zaznavanja in ocenjevanja, kot to prikazuje primer Goethejevih naravoslovnih opažanj ali na

njih utemeljena spoznavno-teoretična dela Rudolfa Steinerja. V tej smeri gredo tudi novi znanstveni nazori od kvantne teorije do tistih znanstvenikov, ki izdelujejo novo biologijo, novo geofiziko in astrofiziko itd., in končno novo znanstveno »paradigmo« oziroma podobo sveta; toda prav tako kot pri Steinerju večinoma brez iskanja nove metodike, ki bolj ustreza novim vsebinam.

Tako se najpoprej izkaže, da dosedanja znanstvena spoznanja

a.) kažejo le drobcen detajl resničnosti;

b.) da temelji naravoslovja postajajo vedno relativnejši: materija se pojavlja kot zgoščena energija ali celo kot zgoščeni duh; oblike energije lahko dosežajo hitrosti, večje od svetlosti (tahioni...); pri tem se lahko »pomladijo«, čas postaja relativnejši prav tako kot pri teoriji relativnosti; iz našega prostora lahko izginejo in se ponovno pojavijo v neki vrsti onstranstva / transcendence - tako da je tudi prostor absoluten v manjši meri kot bi nam se to zdelo zaradi t.i. „ukrivljanja“ prostora. Preostaja le neotipljiva »informacija« kibernetike, ki ni sestavljena iz materije in energije ter je zaradi tega z obstoječimi sredstvi ne moremo opisati. Tu bi torej lahko govorili o »zavesti«.

c.) Če strogo vzamemo, ta porušitev stare podobe sveta še ni »dokaz o bivanju božjem«, ampak kvečjemu priprava. Mnogim to zadošča, ker jih je zastarana materialistična podoba sveta zavirala ter zdaj lahko naredijo neposrednejše korake do Boga. Toda to še ni konec: kaj so pa ta »informacija« ali drugi, že omenjeni neoprijemljivi procesi v vesolju? Kaj/kdo nenehno ustvarja novo materijo in energijo in ju ponovno razpušča? Kaj/kdo tu prav tako kot v življenju upravlja z mejami življenja in smrti oziroma budnosti in spanja? Kaj/kdo tu v vesolju vedno prihaja do izraza z delovanjem zunaj prostora in časa? Je človek, ki v svoji zavesti lahko „od zunaj“ spozna energijo, čas in prostor, dejansko kal „odmeva“ Onega, ki to lahko počne v velikem (prim. 1. Mojzesova knjiga 1,26)? *

d.) Razen tega lahko dodamo, da tu kot odgovori v manjši ali večji meri izključujeta kaos in naključje. Kajti ta svet in ta bitja, in ta svet delcev, in dogodki v življenju kažejo neverjetno visoko stopnjo urejenosti v kaosu, vztrajnost in smisel znotraj celote kot v celotni umetnini; manjkajočih vmesnih členov, ki bi bili potrebni za naključno evolucijo itd. Že pri tem spoznavnem koraku postaja jasno, da je težje ne verjeti kot verjeti - v centralno prainteligenco, ki postavlja začetek in cilj „ustvarjalnega programa“ in oblikuje pot s spremenljivimi zakonitostmi. Morda je obstajalo nekaj, kar preko razuma lahko privede do enakega rezultata kot nekdanja mistična zavest starih narodov pred okoli 800 let pred Kristusom, ki so tu s svojo »desno, mistično polovico možganov“ videli Boga na delu. (»Bogovi« drugih narodov so sprva bili oznaka določenih lastnosti enega Boga; šele po izginotju te modrosti so jih jemali za samostojne „bogove“ in mešali z razvitejšimi človeškimi bitji, ki so prav tako obstajala.) *Po podobnih poteh so do vere v Boga prišli ateistični znanstveniki kot so Max Thürkaut, Georg Todoroff in mnogi drugi.*

e.) Vera v pomenu nastalega globokega prepričanja je večja kot golo intelektualno dojetje resničnosti.

f.) Tu poleg tega sodijo tudi tisti ljudje, ki kot mistiki itd. in normalni verniki pričajo o neposrednejših, spremenljivih izkušnjah z Bogom in Kristusom; in ki so s tem stikov v sebi doživeli visoko realne izkušnje s kreativnim božjim duhom. Ta pota lahko na samostojen način prej ali pozneje privedejo o premagovanja in spoznanja narave izkušenj. Tu se navezuje glavno besedilo „Poti Jezusa Kristusa“.

V katoliški cerkvi obstaja enciklika "Fides et Ratio" (Vera in razum) iz leta 1998, papež Benedikt XVI pa se je teme tudi lotil v svojem regensburškem govoru leta 2006: Vera brez razuma in razum brez vere posamezno niso vredni, ker zgrešijo človeka v njegovi celoti. Michael Springer temu nasproti v svojem delu "Spekter znanosti", januar 2007, argumentira, da vsaka luknja v znanju ne mora avtomatično napotiti na racionalno nerazložljivo oz. na Boga - za kar nam sicer malo gre, gre za povsem konkretne zaključke, gl. zgoraj. Toda prizna, da je verovanje v to, da bo znanost enega dne lahko razložila velike luknje, prav tako zgolj vera. Danes je treba vložiti že kar precej truda, da imajo posamezni raziskovalci sploh možnost ne verjeti v Boga (kar ni nujno ateistična, ampak je lahko tudi agnostična perspektiva, tj. odsotnost vere, ne pa tudi dokončna ugotovitev, da Boga ni). Drugo novo mnenje, ki religijo sprejema kot dosežek etičnega zavarovanja fizične kulture, ne izpolnjuje samo po sebi omenjena stališča..

[Nazaj na kazalo te strani](#)

Zavest, možgani in svobodna volja.

Dolgo časa pred nastopom moderne znanosti so preudarni ljudje iz različnih kultur zbrali izkušnje o izvoru svojih različnih čustev, ki lahko privedejo do sprejemanja odločitev. Poti duhovnega oz. verskega razvoja dokazujejo, da se človek lahko tudi v boju za etične odločitve realno razvija, namesto da bi smatral vse za vnaprej določeno. Vsekakor so tudi na verskem področju obstajali določeni ljudje, ki so težili k fatalizmu, se pravi, da so verjeli v večjo ali manjšo mero predestinacije usode.

Današnja zmožnost mišljenja je povečini le deloma zavedna. Če bi se kdo rad zavedal čustev, ki na to vplivajo, bi moral dlje časa intenzivno paziti nanje, da bi postal zanje bolj dovzeten. Vzgibi volje so še bolj nezavedni in še več napora je potrebno, da bi se jih popolnoma zavedali oz. da bi jih celo samostojno oblikovali. To nezavednost volje je poznal npr. že Rudolf Steiner, ne glede na moderne raziskave o možganih. Toda Steiner je vedel tudi, kar znanstveno sploh ni še raziskovano, se pravi, da se nadzor volje lahko uri. Mnogi kristjani konkretno doživljajo, da je možno še več, namreč vedno bolj »zaupati Bogu« človeško voljo. To je v določeni meri možno celo na vseh stopnjah lastnega razvoja, tudi če človek ni še globoko doumel svoje notranjosti. Obstaja namreč neka instanca, ki nam pomaga in nas spremlja po poti. Pot pa slej ali prej vodi do vedno bolj zavednega življenja. (Ta praksa nima nobene povezave z zahtevami po uboganju vernikov s strani cerkve).

V tem kontekstu ugotovitve nekaterih modernih nevrologov vodijo do drugačnih zaključkov od tistih, ki so bili predstavljeni v določenih znanstvenih revijah. Z meritvami bioloških učinkov med eksperimentalnim gibanjem roke so odkrili, da je pripravljenost giba že prisotna v živčnem sistemu, ko subjektivni namen giba roke postane zaveden. Oseba, podvržena preizkusu, je mislila, da se je gib že začel, v resnici pa se je začel 1/100 milisekund kasneje. **)

To dokazuje samo, da – kot zgoraj omenjeno – zavedno mišljenje človeka ponavadi ni edina podlaga njegovega ravnanja, pač pa kompliciranost bitja vpliva na odločanje. Dokazani »potencial pripravljenosti«, vsekakor, ne pomeni, da človeka avtomatično vnaprej določa katerikoli nezavedni vzgib volje. To bi bil nedopustni zaključek. Svobodna volja torej ni nikakor ovržena, kot so nekateri mislili. Vsekakor, glede na omenjene izkušnje (»raziskave na področju« iz prejšnjih tisočletij), je prav domnevati, da čisti intelekt ni dovolj za izvajanje »svobodne volje«. Mišljenje in dobre namere so lahko samo prvi korak k bolj zavedni lastni vlogi; potrebno je tudi se spopasti s podzavestnimi, ponavljajočimi se in nezavednimi nagibi volje. Na tak način se človek hitreje zaveda »nevralnega potenciala pripravljenosti«. Potemtakem je povsem možno težiti po bolj odgovornem življenju.

Poleg tega je treba upoštevati, da če se meri npr. električni potencial živčnih končičev, se lahko govori o »vzrokih« le iz klasičnega znanstvenega vidika. Iz humanističnega vidika pa je mogoče v tem videti »učinkovanje«, kotda bi šlo za klavir, na katerega igra duševno-duhovno bitje skupaj s svojo voljo. Tega pa ni mogoče določiti iz čisto znanstvenega, biološkega vidika. Prav tako biologija ne more določiti, če in kako je v kompliciranem človeškem organizmu prisoten vpliv Boga***). Vsekakor pa se iz tega zornega kota lahko približa podobnim vprašanjem. Lahko bi npr. poskusili izmeriti, kaj se drugačnega dogaja v človeku, če nekdo z molitvijo deluje npr. proti nezaželenemu nagibu volje.****). V vsakem primeru biologija ne mora določiti kaj »je« molitev za vernika.

*) Glej razlike med različnimi stopnjami razvoja človeške zavesti (arhaične, magične, mitične, intelektualne...), ki so predstavljene na straneh "[Splošen pogled na naravna verstva](#)" in "[Vera kot 'ponovna povezava' med človekom in Bogom...](#)" Viri človeških nagibov so včasih bili opazovani močneje *izven* osebe, včasih pa močneje *znotraj* osebe. Današnje možnosti razvoja zavesti so predstavljene v [prvem delu glavnega besedila](#), na podlagi korakov Jezusovega življenja. Danes se npr. lahko človek nauči zavestno – ne pa instinktivno, kot nekoč – jasneje spoznati odnos s svojim okoljem in z zemljo. Tako, poleg [družbenih in ekoloških vidikov](#), se kažejo tudi [etični](#) in [filozofsko-verski vidiki](#) [družbe](#).

**) V "Spektrum der Wissenschaft" (Scientific American), April 2005.

***) Glej tudi našo stran "[Znanost in vera v Boga](#)".

****) Glej tudi našo stran "[Predelava vsakdanjega življenja](#)".

[Nazaj na kazalo te strani](#)

Informacije o Jezusu Kristusu in vprašanjih o prehrani.

Prazgodovina: v *1. Mojzesovi knjigi (Genezi)*, 29 se pravi: Bog je rekel: »Glejta, dajem vama vse zelenje s semenom, ki raste po vsej zemlji, in vse sadno drevje, katerega sadje nosi seme. Naj vama bo v hrano«. To bi ustrezalo spoznanjem, da človek ima v prvi vrsti organe za žvečenje in prebavne organe rastlinojedca (in ne vsejedca, ko pomislimo na kategorije zveri, vsejedci in rastlinojedci, ki ustrezno opisujejo večino živali.) Po (arheološko npr. v Sprednji Aziji dokazanemu) potopu nasproti temu pravi v *Geneza 9, 3* Noetu: »Vse, kar se giblje in živi, naj vam bo za živež; ... Le mesa skupaj z življenjem, to je s krvjo, ne smete jesti.« Do tega mesta se vse nanaša na čas pred nastankom današnjih narodov, je zadevalo torej – če je z izročilom pravilno preneseno – ne le poznejših Judov.

Po odhodu iz Egipta se to potrjuje v *5. Mojzesovi knjigi (Devteronomiju)* 14,3-21 in se dodajajo celo drugi detajli. Od potopa je zaradi okoliščin domnevno šlo za to, da se načeloma dovoljuje vse in izogiba le snovmi, ki so najbolj neprimerne za prehrano. V nekaterih primerih je bilo mogoče najti sodobna prehrambeno-tehnološka spoznanja. Seveda so še naprej obstajali primeri, pri katerih se nakazuje na poseben pomen rastlinske prehrane brez obveznega predpisovanja za vse, glej *Daniel 1,8*.

Dostikrat lahko opazimo povezanost z obširnejšimi, danes skoraj pozabljenimi predpisi o žrtvovanju živali in uživanju žrtvovanega mesa. Že *prerok Ozej (6.6.)* je sporočal: »Dobroto hočem in ne klavne daritve, spoznanja boga bolj kakor žgalne daritve". Navezujoč se na to, Jezus pravi: »Pojdite in se poučite, kaj pomenijo besede: 'Usmiljenja hočem in ne daritve'« (*Mt. 9,13 in 12,7*). Ob Luku 22,11, kjer Jezus vpraša, kjer bi lahko jedel velikonočno jagnje - kar se potem pri sami poslednji večerji sploh ne pojavlja - , obstajajo zgodnjekrščanski „apokrifni" spisi (ki okoli leta 400 niso bili prevzeti v svetopisemski kanon), npr. »*ebionerski evangelij*«. Tam se to bere tako-le: »Ali mogoče želim, da za ta velikonočni praznik z vami jem meso jagnjetovo?«. Za takšne stavke je aramejščina uporabljala manj besed in je zaradi izgubljenega načina poudarjanja omogočala različne načine branja. To je privedlo do različnih prevodov, ki bili odlično primerni za medsebojne očitke. (Praktično izginile - namreč pozneje v večji meri islamizirane - judijsko-krščanske skupnosti so bile dejanski in pomembni del ranega krščanstva, čeprav so se v mnogih nazorih kot v zgornjem primeru razlikovale od ostalih razvijajočih se cerkev.)

Apostolska dela 15,19 sporočajo o izjavi vodje vernikov Jakoba v prvi skupnosti, da „ne smemo delati (neobičajnih) težav ljudem (ki jih je pridobil Pavel), ki se od poganstva spreobračajo k Bogu. Rajši jim naročimo, naj se ne omadežujejo s tem, kar je darovano malikom, naj se vzdržijo nečistovanja in mesa zadavljenih živali in krvi.« V nasprotju s tem obstaja pri zgodnjem cerkvenem zgodovinarju Evzebiju, v apokrifnih (gl. gor) apostolskih

spisih itd. predstavitev, da Jezus, Janez, Peter, Jakob itd sami običajno niso jedli mesa. *Mt. 15, 11-20 / Mk. 7, 17-21* vendar kaže, da je Jezusu bilo bolj pomembno „to, kar prihaja iz ust“ kot tisto, „kar gre v usta“; to se je sicer nanašalo na vprašanja farizejev o umivanju rok pred obedom. To je ista struktura vrednosti, ki se kaže v stavku o brunu v lastnem očesu in iveri v očesu drugega. Treba je torej začeti pri samemu sebi in ne pri strahu pred zunanji vplivi. To nasprotno ni predpis, da se mora jesti meso.

Po *Lk. 10,8* je Jezus svojim učencem priporočal, naj pri svojih pohodih jedo, s čimer jih njihovi gostitelji postrežejo. To avtomatsko ne pomeni, da je to irelevantno. Celotno danes npr. v arabskem svetu lahko pride do nepreračunljivih reakcij ko nekdo zavrne dobronamerno jed ali pijačo, in to ne naredi preveč spretno. Tedanjim učencem je poleg tega dana sposobnost, da jim izrecno škodljive snovi ne škodujejo (*Marko 16, 18.*). Nima torej nobenega smisla takšne biblične besede potegniti iz konteksta in jih neomejeno posploševati.

V še večji meri kot biblijski vidiki o prehrani je religiozen post utemeljen v čiščenju telesa, s čimer narašča odprtost za globlje duševne, duhovne izkušnje. To je sicer bilo posebej zasidrano v katoliški cerkvi - ob petkih z ozirom na veliki petek in ob postnem času med "pustom" in Veliko nočjo. Tudi izven te cerkve je, potem ko ga dolg čas niso več jemali posebej resno, pomen posta spet narasel. Poleg prehrane se pri tem tudi na drug način prostovoljno prakticira sposobnost odrekanja. Misli se tudi na to, da mnogi ljudje v svetu stradajo. Kako globoko to lahko gre, kaže že pri srednjeveških mistikih in v novi dobi opazovano odpovedovanje hrani - "inedia", skozi nekaj tednov posta. To se pojavlja tako na krščanskem ozadju kot tudi na drugih ozadjih - mnogi ta pojav danes imenujejo "svetlobna hrana" - in nakazuje, da duh za razliko od znanstvenega pojmovanja lahko materijo močnejše obvlada. Pogoji je, da se prizadeta oseba zaveda Božjega "vodenja" oz. strokovno spremlja pri izogibanju nevarnostim. (To ni treba razumeti kot priporočilo korakanja po tisti poti.)

Telo je orodje, za takšno pa je potreben odgovoren odnos.

Sicer pa so tudi živali, biblijski gledano, od Boga ustvarjena živa bitja, stvaritve; torej ne poljubno obravnavane "stvari" kot jih se danes še deloma obravnava (vse več omejeno z zakoni o zaščiti živali).

Končno mora vsak sam odločiti, kakšna prehrana je za njega najboljša.

Če iščete informacije o današnjih oblikah vegetarijanske prehrane, najdete jih npr. pod: <http://www.ivu.org> (Spletna stran "Poti Jezusa Kristusa" ni odgovorna za spletne strani drugih oseb in ne podpira avtomatsko njihove spremenljive vsebine.)

[Nazaj na kazalo te strani](#)

Jezus Kristus in zdravljenje – tudi danes.

Jezusa z njegovimi učenci in ostalimi spremljevalci so mnogi nekoč doživljali kot gibanje za ozdravljenje telesa in duše. Na tem je danes potrebno še veliko delati, ker to danes ni več tako samoumevno.

Volja za ozdravitev.

Jezus je nepripravljenemu človeku najprej postavil pomembno vprašanje: »Bi rad ozdravel?« (*Jn. 5,6*). Jezus govori duši. Bolnik opisuje svoje zunanje ovire pri iskanju ozdravljenja. Z vprašanjem se ga tudi pripravlja za zavedanje, da **resnično želi** ozdraveti. To je prvi predpogoj pravilno dojetega ozdravljenja. Dokler podzavest zaradi katerega koli razloga blokira pot do ozdravljenja in iskanja pomoči, bo tudi prejemanje te pomoči oteženo. Potem se bo morda ne glede na vrsto poti omogočilo sprejemanje medicinskega ukrepa prve

pomoči ali vplivanje na simptom. Ozdravljenje je toda nekaj večjega, kar deluje le ko ga bolnik sprejme, torej poveže s svojimi močmi samozdravljenja.

V tem področju niso vključeni le tisti pripadniki zdravstvenih poklicev in življenjski svetovalci, pripravljeni za sodelovanje s pacientom, ampak tudi resni »zdravitelji« in ljudje, ki podpirajo ozdravljenje z vero oz. molitvijo.

Moč vere.

Mt. 9,22: Bolna ženska se dotakne Jezusove obleke in ozdravi. Jezus: »**Tvoja vera te je rešila**«. Kdor je doživel versko izkušnjo, bo pod to močjo vere razumel nekaj zelo resničnega v svojem odnosu do Boga, kar omogoča proces ozdravljenja. Celo tako imenovani placebo efekt v medicini kaže nekaj od moči človeškega prepričanja (ko se npr. jemlje sladkor v prepričanju, da gre za zdravilo). Pri tem se vendar ne dogajajo globoke preobrazbe bolezenskih procesov kot so tisti pri ozdravljenju z vero.

Jezus je tudi prapodoba v najširšem pomenu telesno, duševno in duhovno zdravega človeka.

Izvlački iz poglavja „Vprašanje o čudežih“ našega glavnega besedila):* Jezus Kristus za razliko od mnogih sodobnih zdraviteljev ne opozarja na „kozmično energijo“, ki jo čutijo, da teče skozi njih, ampak na vero v možnosti ozdravljenja skozi njega, končno skozi Boga preko navzven vidljive Jezusove osebe.

Tudi danes obstajajo ozdravljenja, ki se v izvirnem pomenu uresničujejo z molitvijo in s sklicevanjem na s Kristusom povezano človekovo notranjostjo, ki želi ozdravljenje in izpopolnitev človeka, ki po Jezusu lahko „ustvarja večja dejanja“ od njega (*Jn. 14,12-13*). Samo duhovno ozdravljenje in z njim povezan duhovno-duševni napredek vsekakor nista milost, ki jo je mogoče izsiliti ne glede na to, koliko se človek zanjo pripravlja.

Zdravljenja so pogosto bila »znaki«, dejanja v malem, ki so predstavljala večje, bolj fundamentalno. Pri zdravljenju sleporojenega na soboto je Jezus odgovoril, da razlog niso grehi, »ampak da se v njemu razkrivajo Božja dela«. *Prim. Jn. 5, 6-9; Jn. 6; Jn. 9, 3 in dr.* Danes lahko skozi mnoge izkušnje in spoznanja na meji znanosti predstavimo, da je Jezus dejansko lahko vplival na naravne sile. Imeti pred očmi ta fenomen je lahko pomembno za našo današnjo podobo človeka, za celovito, oziroma krščansko ozdravljenje itd.

Polaganje rok.

Ne vedno, toda pogosto so Jezus in učenci za ozdravljenje polagali roke. Ta praksa v posameznih primerih obstaja tudi danes. Oseba, ki polaga roke na bolnikovo glavo ali ramena pri tem izgovarja molitev po možnosti ob spremstvu skupnosti. S tem se podpira življenje in zavedanje, da je kanal za Božjo pomoč. To lahko dojamemo simbolično. Toda na temelju spoznanj iz sodobnih prizadevanj za duhovno ozdravljenje - med njimi se nahajajo celo zavestni kristjani - vemo, da je to realnost. V zgodnjem krščanstvu se je tu govorilo o »pnevmi«, dihu življenja ali posredovanemu Svetemu Duhu*). Ta praksa se je, deloma povezana z drugimi prizadevanji, uporabljala kako pri prošnji za ozdravljenje tako tudi za blagoslov. *Glej npr. Mt. 19,13; Mk. 8,23; Mk. 10,16 (blagoslov otrok); Lk. 4,40-41 (ozdravljenje & izgon duhov); Lk. 24,50 (blagoslov učencev); Apostolska dela 6,6 in 19,12 ter 28,8.*

Prošnja za ozdravljenje ni torej brezpogojno odvisna od polaganja rok. Lahko se sicer opravi tudi z daljave – kar je morda težje čutiti.

Duševno pogojeno trpljenje.

Ozdravitve psihe, življenjskih moči oz telesa so ozko medsebojno povezane. Že dobro »dušnopastirsko« ali življenjsko svetovanje lahko torej vpliva na psihosomatske težave – ko se namesto ponavljanja napak v vodenju življenja uporabijo pametni nasveti.

*Izvlački iz poglavja »Sveta vnema in... emocije" 'glavnega besedila' *):* Jezus je vedno živel v »pozitivnem strahu pred Bogom« in sočustvovanju z ljudmi... Pri navadnih ljudeh so skoraj vse emocije sprva bile vsaj pomešane s problematičnimi nezavestnimi mehanizmi reakcije na dražljaj - ki se biološko in različno močno izražajo, v svoji strukturi pa so popolnoma podobne. Že samo spravljanje takšnih mehanizmov iz lastnih reakcij, **pogled v njih** namesto njihovega potiskanja in na koncu njihovo obvladovanje oziroma **posredovanje Bogu** je dolg učni proces.

Pri tem je večinoma manj učinkovito, ko kompleksne probleme želimo v celoti obravnavati na običajen način. Bolj učinkovito bi bilo najprej poiskati posamezne načine tozadevnih izkušnjah ter pri tem zavestno ločiti ali gre za »bruno v lastnem očesu« ali pa za »iver v očesu drugega« (*Mt. 7, 1-5*), in kdor je na tak način odgovoren. Mnoge krščanske šole bi močnejše podarile prvo, ker je težje in se mora šele naučiti videti lastna problematična dejanja, ki se šele takrat lahko sama popravijo. V psihološki praksi bi se v ospredju pogostejše nahajala druga perspektiva. Na koncu lahko omenimo, da so kljub temu obe strani bolj ali manj v igri.

Možna praksa je nadalje: 1. Npr. notranje ogledovanje zadevnega negativnega vzgiba v skladu z njegovim konkretnim pojavom (npr. strah, sovraštvo in jeza, ravnodušnost in ošabnost, pretirani dvom, ...). 2. Namesto preišljevanja lahko mirno en trenutek počakamo, da se zavemo, za kaj gre. Potem 3. takšno spoznano, ravnokar telesno občutljivo breme v molitvi**) predamo Bogu. 4. Mirno počakamo dokler tega eventualno ne začutimo sledi olajšanja.

To lahko morda pri nekaterih meditativnih***) vajah npr. začutimo kot navzgor odtekajoči tok in morebiti potem od zgoraj dotekajoči tok obnavljajočih sil. Po drugi strani lahko negativno emocijo itd. »izdihnemo« z dihom, z opredelitvijo, da jo predamo Bogu; in pri vdihavanju omogočimo, da v nas steče pozitivna božja usmiljenost (*spreminjanje stalne molitve krščanskih menihov na gori Athos, ki je omenjena v poglavju „Tišina v puščavi" v našem glavnem besedilu.*)

Mentalni problemi.

Izvlaček iz poglavja „Spremenitev" glavnega besedila:* Obstajajo »pozitivno mišljenje« in pozitivne »afirmacije« (teze). Misli bi, ko se bi ga prakticiralo brez egoizma, megalomanije in tehničnih manipulacij, lahko privedlo do stanja sorodnega tistemu, kar prihaja od Boga; lahko bi se torej za to odprlo. V večjem delu literature teh usmeritvah takšne zaskrbljenosti ni, pogosto pa se lahko konča tudi s samoprevaro.

»Problemi usode«.

Iz sodobnih prizadevanjih za ozdravljenje duha obstaja spoznanje o primerih, ko nastaja vtis, da ozdravljenje (še) ni možno oz. »dovoljeno«. To je nekaj kot raven »programov«. Bolnik morda npr. »želi« ali mora nekaj naučiti iz bolezni. Celu tu se lahko v skupnosti z Bogom pride do rešitve. Glej o tem tudi gornji odstavek „Volja za ozdravljenjem".

Pravna vprašanja.

Čisto krščansko molitveno ozdravljenje vključno s polaganjem rok je npr. v Nemčiji zaščiteno s temeljnim zakonom o svobodi opravljanja verskih obredov. Kdor bi se s tem želel kot s storitveno dejavnostjo ukvarjati izven domače rabe v privatnem krogu ali cerkvi, bi se najprej moral informirati o pravnem položaju. Če bi se pri tem opravljale aktivnosti, ki jih drugi lahko dojamejo kot diagnozo ali neposredno terapijo - celo ko se izvajajo brezplačno ali prostovoljno -, bi se v Nemčiji moral opraviti izpit za padarja ali strokovni zdravniški izpit (duhovni zdravitelji npr. - katerih praksa se večinoma razlikuje od klasičnega prakrščanskega zdravljenja, toda ima tudi nekatere podobnosti z njim - bolezni pogosto lahko začutijo z rokami itd.). Čeprav je zaželeno, da zakoni na nebirokratski način upoštevajo poseben

značaj teh dejavnosti, priporoča opravljanje izpita za padarja pod danimi okoliščinami tudi »Krovno združenje za duhovno zdravljenje"****). Teoretično se dovoljuje poenostavljena oblika omenjenega izpita ko se opravlja psihološko svetovanje ali duševno zdravljenje. Drugo vprašanje pa je, ali se lahko ta poenostavljena oblika povsod uresniči. V Angliji so npr. »spiritualni zdravitelji« splošno sprejeti in se jim dovoljuje opravljanje dela v bolnišnicah.

Neodvisno od pravnih vprašanj naredi sam iskalec zdravljenja dobro z dodatnim upoštevanjem lastnih prizadevanj kot so - zdrava - prehrana oz. dieta ali zdravilna gimnastika ter po možnosti dovolj spanja; ter z molitvijo.

*) 'Glavno besedilo' obravnava te in ostale točke s širšega zornega kota, - namreč v povezavi z možnostmi človeškega razvoja nasploh; torej izven „zdravljenja" v ožjem pomenu.

***) Splošno o najboljši notranji opredelitvi pri molitvi prim. tudi našo stran »*Molitev za mir...*«

****) Poglejte tudi stran »*Krščanska meditacija*«.

*****) World Federation of Healing – veliko različnih skupin po vsem svetu.

<http://www.wfh.org.uk>

Med različnimi združenji nam ni poznano niti eno, v katero bi bili združeni le krščanski zdravitelji. To je bilo razumljivo dokler je takšna krščanska tradicija bila v večji meri razlita. Toda danes počasi postaja nenavadnost. Enostavno, učinkovito svetopisemsko prakso intenzivne prošnje za ozdravljenje se sicer lahko tu in tam najde pri svobodnih evangeličanskih cerkvenih skupnostih kot so baptisti ali binkoštna cerkve; izredna ozdravljenja z molitvijo in vero se dogajajo tudi v nekaterih katoliških romarskih mestih kot je npr. Lurd.

(Naša spletna stran ni odgovorna za spletne strani drugih oseb in ne podpira avtomatsko njihove spremenljive vsebine.)

[Nazaj na kazalo te strani](#)

O krščanskem blagoslavljanju.

Kot veren kristjan lahko blagoslovite vse in vsakogar če čutite, da je to v skladu z vero in če se za to obrnete k Bogu. Ne obstaja le običajen blagoslov preko svečenika oz. duhovnika iz *4. Mojzesove knjige (Številke) 6:23 – 7:1*.

VI – kot laik – lahko podeljujete blagoslov. Za to vam ni potrebna nobena formula in ne morate glasno govoriti; potrebna je le prava notranja opredelitev v naslednjem smislu: »Gospodov blagoslov naj bo vedno z vami". Bog iz vašega blagoslova ne bo naredil nič napačnega. Ta običaj je sicer postal redek, lahko pa pomaga.

Obstaja veliko mest v Svetem pismu na temo blagoslova. Nekatera tipična mesta o različnih vidikih blagoslova: *Zaharija 8:13; Apostolska dela 3:26; Efežanom 1:3; 1. Petrovo pismo 3:9-12; Hebrejcem 6:7*. Nekatera druga svetopisemska mesta o tem: *Matej 5:44 oz. Luka 6:28; Rimljanom 12:14; 1. Mojzesova knjiga (Geneza) 9:1; 5. Mojzesova knjiga (Devteronomij) 11:26; Psalmi 115:13; Pregovori 11:25*.

*) Samoumevno je: kjer se npr. blagoslavlja orožje, bi s takšnimi „blagoslovi" težave imeli tudi angeli

...

[Nazaj na kazalo te strani](#)

Pritoževanje kot možen sestavni del krščanske prakse.

Mnogi strogi krščanski krogi vzbujajo enostranski vtis, da je za kristjane najboljše podrediti se lastni sodbi in ne preveč angažirano kritizirati svetovni razvoj: lahko sicer molijo za izboljšavo ali pa poskusijo sami nekaj storiti v tej smeri. »Grenko pritoževanje« pri bogu – pogled *Žalostinke* v Stari zavezi – se razen v književnosti ('Don Camillo in Peppone') zelo redko pojavlja in v cerkvah uradno poučuje. Lahko se pojavi šele v privatni molitvi. Čeprav ne priporočamo, da kristjani kopirajo judovsko prakso ob Zidu solza v Jeruzalemu, postaja jasno, da je pritoževanje Bogu lahko pomemben sestavni del krščanskega življenja.

Če specifično krščanske vrednosti in obljube – npr. v govoru na gori *Mt. 5:5* »*Blagor krotkim, kajti deželo bodo podedovali*« - primerjamo s tendencami, ki še vedno dominirajo na svetu, lahko pomislimo, da kristjani ne znajo ravnati s temi obljubami. Obljube niso neobvezujoča milost, do katere lahko pride ali pa sploh ne – in katera tudi obstaja. Obljube so obljube. Čas njihovega izpolnjevanja je lahko odvisen od zrelosti ljudi oz. od molitve. (»Nebeško kraljestvo si s silo utira pot«. *Mt. 11:12.*)

Ni bilo več jasno, zaradi koga ali česa se je treba pritoževati. Zaradi drugih ljudi? Ali po razlagah nekaterih teologov zaradi satanskih sil, ki sodelujejo pri zapeljevanju ljudi? Lahko zamislimo, da oboje nosi svoj del odgovornosti. Ali pa lahko poudarimo domnevo »to je bilo dovoljeno« (z mnogimi človeškimi »ker...«). Je vendar Bog sam ta »režija«, ki lahko nekaj "dovoli" ali ne in ki ustvarja pravila? Bilo bi preveč enostavno, vse težave na tem svetu oziroma vsako »dovolitev« pripisati Bogu. V prvih stoletjih so cerkveni očeti – ki jih cerkve tudi danes spoštujejo zaradi drugih nauk – govorili in pisali o tradicionalni hierarhiji angelov, ki stojijo med Bogom in ljudmi itd. Gnostiki so poleg toga govorili celo o tako imenovanih »arhontih« s pogosto problematičnimi lastnostmi. Celotne druge kulture so se na svoj način ukvarjale s takšnimi izkušnjami. Tibetanska Knjiga mrtvih npr. je polna priporočil, kako ravnati s takšnim bitjem po smrti. Kar se pa tiče predvsem osnovnih reči, ki presegajo karikirane človeške očitke, lahko enega dneva ugotovimo, da je tu sodelovala »režija« nižja od Boga, ki ni popolnoma brez napake, se pa v primerjavi z ljudmi ali celo z direktno negativnimi silami nahaja na zelo »visoki« ravni. Ta zasnutek je tudi prispevek k staremu vprašanju filozofov o "teodiceji" oz. o odnosu Boga do zla na tem svetu (njegovemu "opravičenju").

Zaključek: Lahko se sicer pritožujemo pri Bogu, kajti on ostaja prava oseba za stike; toda nima nobenega smisla pritoževati se zaradi njega. S to pritožbo lahko Bogu damo vpogled s pripadajočimi človeškimi občutki celo ko ti občutki namesto žalovanja vsebujejo npr. nejevoljo zaradi krivičnosti (*Mt. 5:6*). Ker se rešitev tedaj prepušča Bogu, prikazuje ta pritožba načeloma posebno vrsto intenzivne molitve. Del tega je celo ljubezen oz. spoštovanje do Boga oz. Kristusa; z njo se ščitimo pred padcem v čisto negativnost, ki ne privede do Boga ampak do nekaj povsem drugega.

Druga pot je, da najprej pomirimo te občutke ter s tem omogočimo klasično, čisto molitev, v kateri se Bogu obračamo v obliki zahvale in prošnje. Običajna molitev na takšen način je gotovo primeren odnos do Boga. Dovoljeno je toda pritoževati se na zgornji način, če je to potrebno in iskreno (avtentično).

[Nazaj na kazalo te strani](#)

Krščanska pot do obravnave življenjskih dogodkov.

– Kdo z Jezusom kot **merilom** in pomočjo - išče napredovanje od lastnih nepopolnostih do obetavnejših lastnosti (prim. stran "...Etika": ne škodovati, ampak pomagati...), se najprej utegne **zavedati lastnih značajskih pomanjkljivosti, narejenih napak in prestopkov namesto da vsa razpoloženja, probleme in škode prevali na druge** (prim. *Mt. 7:1* *Ne sodite, da ne boste sojeni!* 2 S

kakršno sodbo namreč sodite, s takšno boste sojeni, in s kakršno mero merite, s takšno se vam bo merilo. 3 Kaj vendar gledaš iver v očesu svojega brata, bruna v svojem očesu pa ne opaziš?...). Nekaj takšnega se takoj ko je mogoče in z veliko notranjega miru (prim. naše poglavje glavnega besedila "Tišina v puščavi") in tako vestno kot pri dokončanemu 'izdelku' zabeleži navznoter ali na papir ter po možnostih izboljšave preišče in opazuje uspeh. To pomeni, da je zaželeno lastno prizadevanje: **pri tem lahko gre za zadevne molitve in pomoč utegne priti ustrezno veri; toda to bo pri resnejši in zato celovitejši praksi povezano tudi s popravki v usmeritvah in v mišljenju, z več pozornosti na negativne občutke i konec koncev tudi s spremembami vedenja.** Vse poteka toliko enostavnejše, koliko se najdrobnejši delci vsakodnevno zapaženega obravnavajo na takšen način in potem posamezno prehajajo v molitev Bogu. (Prim. poglavje "Sveta vnema in stališča do emocij".)

Prav globoko vtisnjene življenjske navade se zelo težko spremenijo, ker so zasidrane v nezavestni plasti osebnosti. Zato je na poti pogosto potrebna znatna izkušnja v prepoznavanju podzavestnih ali nezavestnih izvorov (to lahko vendar uspe tudi neposredno kot pri kadilcu, ki iz ene minute v drugo z močno odločitvijo za vedno preneha kaditi. Prim. poglavje "Poveličanje Kristusa").

Ta "pogled in zavestna obravnava s pomočjo molitve" bi že sama zase bila duhovna pot, ki lahko pripelje zelo daleč in nekoga spremlja celo življenje; ki vendar tudi pri ustrezno intenzivni praksi že v kratkem času lahko privede do bistvenega napredka. Za obdelavo utegnejo čakati "globlje plati" zadev, ki jih je treba razčistiti, čeprav so že v veliki meri izboljšane.

– Pojavile se bodo tudi pobude **vesti** ... (prim. Mt. 5,5 in 5,9 ...).

(Ta praksa se lahko v prvi vrsti uporabi če gre za izboljšanje vedenja, ki se s psihološke plati že nahaja v okvirju "normalnega". Če gre za izboljšanje stanj, ki danes v določeni meri veljajo za bolezenska, bo pot tem bolj morala aktivno spremljati ustrezno izkušeni, mogoče tudi psihološko izobraženi pomočnik, ker je v tem primeru samostojnost v ravnanju z lastnimi problemi še bolj omejena, kot je tako in tako pri vseh ljudeh če želijo pogledati svoje lastne slabosti. Če bi nekdo v tem bil tako omejen, da ne bi šlo niti s podporo, bi lahko takšen pomočnik kot dodatek ustrezni terapiji lahko molil za prizadetega. Predpogoj je iskanje pomoči, kajti že v Jezusovih časih je bilo znano pomembno vprašanje "Bi rad ozdravel?" Prim. našo stran "...Ozdravljenje".)

[Nazaj na kazalo te strani](#)

Krščanska stališča do gospodarstva in socialnih vprašanj.

Najpoprej želimo omeniti, da človek celo po najnovejših gospodarskih raziskavah *) ni tisto čisto egoistično bitje, ki ga je predpostavljala dosedanja liberalna ekonomska teorija. Le manjšina je popolnoma delovala zaradi lastnih interesov. Druge vrednosti, kot so prostovoljno medsebojno sodelovanje, imajo za večino vsaj prav tako veliko in pogosto odločilno vlogo. Ta »obojestranski altruizem« sicer prav tako kot egoizem lahko privede ne le do neznatnega poboljšanja celotne družbe, ampak delujeta tudi v smislu ustvarjanja klike. Tu naprej pomagajo le zavestni, dosledni etični odloki.

Na to se lahko navežejo psihološka in religijsko-etična stališča. Človek je enakomerno ustvarjen kot individualno in socialno bitje. Ob ustrezni odprtosti se lahko izuri zdrava – ne previsoka – samozavest in solidaren odnos do soljudi. Ker je videti prisotna le egoistična stran, altruistična stran ali ni zelo razvita ali je zakrnela zaradi trdega »izobraževanja« zahodnjaške družbe. Socialistične družbe so enostransko poudarjale solidarnost in nasprotno temu dovolile, da svobodoumna individualistična človekova plat večkratno propade - v tem pogledu niso ustrezale tistemu, za kar je človek ustvarjen. Tam, kjer ljudje ne naletijo na izenačene odnose, se bo to prej ali pozneje izrazilo skozi kritiko itd. Ali pa se bo tedaj nekaj pravočasno naučilo, ali pa bo vse prej ali pozneje šlo navzdol. To velja tudi za danes prevladujočo obliko gospodarstva, katerega značilnosti so globalno delujoča velika podjetja. Jezus priporoča, da najprej razjasnimo posamezne domače probleme (Mt. 7).

Vrednosti govora na gori (*Mt. 5-7*) ** itd. se sicer ne more neposredno prestaviti v družbeno navodila za delovanje. Bilo bi vendarle shizofrenično nasprotno Jezusovemu tolmačenju npr. v privatnem življenju delati v skladu z zapovedi ljubezni do bližnjega, v poklicnih ali družbenih funkcijah pa uporabljati prav nasprotna načela. Resna etika *** se mora dokazati na vseh ravneh in končno veljati za svet v celoti. Vrednost usmiljenja in da se je Jezus v svoji praksi obračal prav revnim, je nedvomno družbeno relevantno izven poznanih cerkvenih socialnih storitev – celo za človeški odnos v podjetju. Tudi *Mt. 22,21* ima zelo praktičen pomen, s tem da Jezus tam poleg usmiljenja potrjuje tradicionalno »desetino«, t.j. 10-odstotni prispevek v religijske oz. dobrodelne namene, ki je obstajal poleg rimskega davka.

Prilika v *Mt. 25, 14-30 / Luka 19* jemlje poznana materialna dejanska stanja. Kontekst (pri Luku npr. etična opredelitev carinika, pri Mateju npr. v predhodni priliki o močni veri deklic) kaže, da je s tem treba ponazoriti nekaj obširnejšega kot je povečevanje materialnih dobrin oz. financ. To razločnejše prihaja do izraza npr. v *Lk. 12 / 33*, kjer se duhovne vrednosti podstavljajo nad zemeljske. Odgovorno ravnanje s poverjenimi dobrinami se kljub temu popolnoma nanaša tudi na materialno. Celo tam, kjer se npr. svetuje pomaganje revnim in zapostavljenim, pridobiva ta materialna ali finančna pomoč vrednost namesto da se materialno na splošno jemlje kot ne vredno. Potem je npr. bistveno, če sta Bog ali posest sama sebi namen ali pa se zavzema za nekaj smiselnega - *Mt. 6,24*: nemožnost sočasnega služnja Bogu in bogastvu. Pripravljenost pomagati v Jezusovem smislu temelji vendar na prostovoljnih odločbah; iz tega ni mogoče neposredno izpeljati prisilne zasnove prerazdelitve. Slej ko prej veljajo tudi zapovedi 9 in 10 "Ne želi ... svojega bližnjega." Tudi pri vsemu prizadevanju za izboljšavo socialnega položaja mnogih ostajajo različni usodi v Božjih rokah.

Laganje in goljufanje, šikaniranje in uresničevanje projektov, katerih neškodljivost za (nekriminalne) soljudi in druga bitja ni dovolj dokazana, ni v smislu odgovornega sožitja, ki ga je Jezus ponazarjal na vsakem koraku. Jezus prav tako ni poučeval, da je v ospredje vedno treba postaviti tako imenovane »sile stvari«.

Iz islama je znana tudi prepoved dajatev. Judje in kristjani toda lahko v Svetem pismu tudi sami najdejo podobne nasvete (to so v Stari zavezi prepovedi):

Ezekiel 18:8 in 9: »Kdo ne posoja na (drugi prevod: pretirane) obresti in ne odira, odvrta roko od krivice, pošteno razsoja med možem in možem, živi po mojih zakonih, se drži mojih odlokov in jih v resnici izpolnjuje – tak je pravičen in bo zagotovo živel, govori Gospod BOG.«

Poglejte tudi *Ezra 7:24* (prepoved davkov, dajanja in cestnine pri določenih poklicih); v Pregovorih 28:8 se včasih na udoben način tolmači, da kdor povečuje svoje imetje z obrestmi in podražitvami, ga zbira za tistega, ki ima usmiljenje z revnimi. Tam, kjer se denar večinoma uporablja prav nasproti interesom revnih oz. javnega blagra, niso izpolnjene predpostavke stiha. Za izpolnjevanje strukture vrednosti v tem stihu je bistveno, za kar se denar zapravlja.

V Novi zavezi pogledajte glede obresti tudi *Mt. 23:23 in Mt. 17:24*.

Za ta elaborat je najbolj zanimivo, kar je lahko tudi takrat videti vredno razmišljanja, ko se zapušča referenčni okvir, v katerem je nastala Stara zaveza. Zato se tu z *Devteronomijem 23,20* ne bomo podrobno ukvarjali.

Biblija spodbuja k izogibanju nepotrebnim dolgom (*Pregovori 22:7*) in vnaprejšnjem načrtovanju (*Pregovori 21:5*) ter k pridobivanju modrosti in razumnosti (npr. *Pregovori 4:5-8*). Spodbuja se k varčevanju, že omenjeno "desetino" je treba vsako leto dati na stran, da z njo lahko potujemo na religijske praznike in imamo pripravljeno miloščino (*5. Mojzes 14:22-27*). Pavel je kristjane pozival, da vsak teden dajo nekaj na stran in po potrebi imajo na razpolago za sokristjane v stiski (*1. Korinčanom 16:1,2*) in priporoča zmerno držanje pri ravnanju z zemeljskimi dobrinami (*1. Timotej 6:8*). Jezus izhaja iz tega, da se mora izračunati ali je denarja dovolj, preden se npr. začne z gradbenim projektom (*Luk. 14:28*). Trajno gospodarjenje bi tudi danes bilo zaželeno kot terapija in preventiva: prevelika privatna, gospodarska in javna zadolžitev je vzrok svetovnih finančnih nestabilnosti. Spletna stran Poti Jezusa Kristusa ne spremlja nobenih političnih ciljev; zato se tukaj podajajo le splošni vidiki.

*) Tako trdi Ernst Fehr, direktor Inštituta za empirično ekonomsko raziskavo na Univerzi v Zürichu, intervju v „Spekter znanosti“ marec 2002, „Recipročni altruizem...“.

**) Te vrednosti se v duhovnem pogledu razlagajo v *poglavju o govoru na gori in našem 1. delu*

glavnega besedila.

***) Poglejte tudi naše poglavje »Temelji etike«.

[Nazaj na kazalo te strani](#)

Splošna krščanska stališča do družbe in politike *).

Mt. 22:21; Mk. 12:13-17; Lk. 20:20-26: »Dajte cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je Božjega« je realistična opredelitev do plačevanja davkov rimski oblasti. V njej se naznanja celo jasno ločevanje med državnimi in religioznimi funkcijami. Tu se nasprotno ne misli na načelno klečeplaznost do oblasti; *Apostolska dela 5:29:* »...Bogu se je treba pokoravati bolj kot ljudem.« Jezus ustrezno temu ne upravičuje vsakega neuspeha avtomatsko s „silami stvari“.

Splošne vrednostne lestvice govora na gori (*Mt. 5-7*) itd. se po eni strani ne more neposredno prestaviti v družbena navodila za delovanje. Toda bilo bi shizofrenično nasprotno Jezusovem tolmačenju npr. v privatnem življenju delati v skladu z zapovedi ljubezni do bližnjega, v združenjih ali političnih funkcijah pa uporabljati prav nasprotna načela. Resna etika **) se mora dokazati na vseh ravneh in končno veljati za svet v celoti. V smislu resničnosti in odgovornosti, ki jih Jezus ponazarja, ne bi npr. bilo z nedovoljenimi metodami se prebijati mimo konkurenta; varati javnost; in preko prizadetih uresničevati projekte, katerih neškodljivost za (nekriminalne) soljudi in druga bitja ni dovolj dokazana. Zato krščansko prizadevanje lahko zahteva tudi samostojno razmišljanje, ki presega enostranske »leve« in »desne« miselne vzorce.

Mt. 7:3-5 "...odstrani najprej bruno iz svojega očesa in potem boš razločno videl odstraniti iver iz očesa svojega brata" očitno ne predstavlja navodila za popolno omejitev posameznika na subjektivno ukvarjanje z lastnimi slabosti - čeprav bi nekateri krščanski krogi lahko dali takšen vtis. Življenjska praksa bi morala postati vedno začetni pri sebi samemu - in potem bolj svobodno, namreč brez pripisovanja lastnih problemov drugimi, slednje opozoriti oz. kritizirati le, če je to nujno. To se pa spet lahko nanaša tako na osebno okolje kot tudi na politike.

Preroški nasvet najdemo v *Jeremija 29:7:* »Skrbite za blaginjo mesta, kamor sem vas izgnal, in molite zanj h Gospodu; njegova blaginja je namreč vaša blaginja."S tem se sugerira odlog v prid solidarnosti v najširšem pomenu. Kristjanom se skozi *Mt. 5:13, Mt. 13:33* itd. polaga na srce, da se zanimajo za družbo in da bodo »sol zemlje«.

Vendar za kristjane lahko obstajajo situacije, ko se bodo morali oddaljiti od družbenih nezdravih razmer: *Janezovo razodetje 18:4:* »Nato sem z neba zaslišal drug glas, ki je rekel: 'Pojdi stran od njega, ljudstvo moje, da ne boš soudeleženo pri njegovih grehih in da te ne prizadenejo njegove šibe!«

*) Ta spletna stran nima političnih namenov. Tu se o tej temi dajejo le splošne spodbude.

**) Poglejte tudi naše poglavje »Temelji etike«

Poglejte tudi naše poglavje »Krščanska stališča do gospodarstva in socialnih vprašanj«.

[Nazaj na kazalo te strani](#)

Krščanstvo in filozofija: o Habermasovem govoru »Vera in znanje« leta 2001*) - s pripombami o ostalih filozofskih usmeritvah -.

Filozof prof. dr. Jürgen Habermas, doslej obravnavan kot nereligiozen, je spoznal pomembnost religijskih predstavitev kot tudi korenine vrednosti in socialne povezanosti svetovne družbe. Ustvarjenost človeka, ki ima sposobnost in pravico do svobode, po Božji podobi lahko - kot ocenjuje samega sebe - nekaj povedala celo „religijsko nemuzikalnim“. Svet ostaja odvisen od sprave in odpuščanja – torej od vrednosti, ki izvirajo iz religije. Sklicuje se na »trpljenje nedolžno trpinčenih, ponižanih in umorjenih, ki v človeških možnostih presega vsako mero možne poprave škode«. »Izgubljeno upanje na vstajenje zapušča čutno praznino« (v sekularni družbi).

Pri osveščenih kristjanih najde Habermas pomembne storitve, ki bi jih tudi svetovni misleci morali dati temi kristjani:

- Religijska zavest mora v skladu s spoznanjem obdelati »disonantna« srečanja z drugimi veroizpovedmi in religijami. Pripomba: Kljub vsemu lahko na Zahodu registriramo določeno omejeno civiliziranost medsebojnih odnosov. Stališča, ki so pomembna za ekumenski dialog ali dialog znotraj religij, se nahajajo na različnih mestih našega glavnega besedila ter na nekaterih dodatnih straneh, npr. v zvezi s cerkvami in etiko.

*- Naprej se mora prilagajati znanstvenimi »avtoritetami«. Pripomba: s stališča te spletne strani znanstvena večina se sploh ne nahaja na pogosto poudarjenem najnovejšem možnem stanju, ali pa ga zaradi znanstvenih in drugih razlogov ni želela sprejeti. Zato je takšna oblika avtoriteta postala dvomljiva v mnogih vprašanjih. Celotno na znanstvenem področju ni dovolj interdisciplinarne odprtosti in potrebnega pluralizma. To velja tudi prav za najbolj pomembna vprašanja, ki zadevajo podobo človeka, morda v genski tehniki (katere problematiko Habermas tudi omenja); prav tako tudi v ostalih naravoslovnih vedah. Tega problema se bomo lotili na več mestih našega glavnega besedila vzdolž korakov, ki so jih delali evangelisti. Res je seveda, da potrebujemo dialog med religijo in znanostjo. Po naših izkušnjah se tedaj morajo vključiti le še najnovejši tokovi naravoslovnih ved **), t.j. tudi »raziskovanje zunanje strani« itd. Razen tega se s strani religije morajo namesto golih teoloških filozofskih zgradb vključiti tudi izkušnje, ki izvirajo iz zavesne obravnave religioznih globinskih izkušnjah. Le tako bomo govorili drug mimo drugega. Dosedanji dialogi na osnovi zastaranih znanstvenih paradigem (osnovne predpostavke, nazori o svetu) oz. skrajšane predstavitve krščanstva so zato manj vredni. Celotno humanistične vede lahko imajo korist od takšnega procesa, v katerem človek ponovno postaja človek, njegova duša postaja ponovno duša namesto gola kemijska funkcija možganov.*

- Religijska zavest se mora »poglobiti v premise ustavne države...«. Opozarja na to, do kakšne destruktivnosti na religijskem področju lahko pride brez tega koraka. Pripomba: To prilagajanje sodobnih kristjanov svobodoumnim vrednostim je deloma tudi korak v smeri izvora pred povezovanjem krščanstva z državnimi instrumenti prisile že od leta 325 po Kr.

Medtem ko so se krščanski oz. religijski krogi v odnosu do svetovnih ustanov večinoma prilagajali njihovem jeziku, bi se po Habermasu svetovni miselni in govoreči krogi morali v dialogu s kristjani oz. religioznimi ljudmi prilagoditi njihovem dejanskemu mišljenju namesto da le »eliminirajo tisto, kar se je nekoč mislilo«. V vprašanjih, ki so bistvena za vernike, ne bi sekularna večina smela vsiljevati večinske odloke brez resnega preverjanja, ali lahko sami kaj naučijo iz ugovora te strani. Pripomba: Le takrat se naravoslovci, politiki itd. v pogovoru s kristjani lahko dejansko prilagodijo določenemu »nečemu«, kar dodatno odmeva v pojmih kot so „ohraniti stvaritev“, „stvor“, celo „človek“ itd nasproti pojmov kot so npr. vesolje, biosfera, ekologija, živa bitja, homo sapiens... .

Habermas stavi na posredovalno „tretjo stranko“ izmed religije in znanosti: „demokratično osveščen zdrav razum“ v „postsekularni družbi“, ki se prilagaja nadaljnjemu obstoju religijskih skupin. Pripomba: To za enkrat v manjši meri funkcionira v Nemčiji ali le do te mere, v kateri se v diskusije več ali manj morajo vključiti velike cerkve. Religijska aktivnost posameznikov sicer npr. v ZDA je npr deležna večje pozornosti; toda religijske vrednosti se tam v sekularni družbi pojavljajo v takšni obliki, ki je skoraj niti ne moremo prepoznati.

*) FAZ/ SZ 15.10.2001 ali nemško besedilo na Spletu;
**) poglejte tudi našo stran »Naravoslovje in vera v boga«

***) Pripomba: Habermas in ostale filozofske usmeritve:

Jürgen Habermas je poleg Theodorja W. Adornoja in Herberta Marcuseja spadal k »Frankfurtski šoli«, ki je s svojo »kritično teorijo« značilno vplivala na študentsko gibanje iz leta 1968 in vključevala tedaj modificirani neomarksistični, razsvetlenski in ateistični način mišljenja.

Od leta 1969 je teorijo in prakso gibanja v letu 1968 s konzervativnega filozofskega in teološkega vidika kritiziral predvsem Günter Rohrmoser. 'Utopijo' tega gibanja je obravnaval kot nadomestno religijo (in s tem kot konkurenco cerkvenemu 'nauku o ozdravljenju / eshatologiji') ter je nasproti temu poskušal na primer rešiti stari avguštinski nauk o „Dveh (božjih) cesarstvih“ - religiji in državi. Tako zastopniki frankfurtske šole kot tudi njihovi konzervativno-krščanski in znanstveno-liberalni nasprotniki so in deloma tudi danes naštevajo enostranske argumente, ki baje govorijo proti drugemu, oz. ki si „nasprotno stran“ dopuščajo lažno prikazati kot enotni blok. Tako so eni zamudili priložnost diferencirano poiskati tisto, kar je še od tradicionalne strukture vrednosti še vredno ohranitve; drugi pa so zamudili diferencirano obravnavati tisto, kar je pri novih socialnih gibanjih onstran ideoloških popačenostih bil upravičeni - proti formalističnemu zaupanju v avtoriteto usmerjeni - motiv. Mnogi ljudje so v Nemčiji in drugje seveda od takrat naredili lastni napredek v tej diskusiji, ker mnogi niso bili več pripravljeni za vtiskovanje v stare „fronte“ iz leta 1968. Tega napredka v raziskavi se vendar ne sledi dovolj – tam se še vedno pojavljajo knjige, v katerih se nasprotnika krivi za vse zlo tega sveta, in kjer se postopki prijateljev prikazujejo kot brezmadežni.

[Nazaj na kazalo te strani](#)

Splošna krščanska stališča do ekoloških vprašanj *).

Geneza 1:26-28 »Bog je rekel: Naredimo človeka po svoji podobi, kot svojo podobnost. Gospoduje naj ... vsej zemlji...«** v nobenem primeru ne pomeni – kot se to uveljavlja skozi prakso – da človek sme neodgovorno ravnati z okoljem. Tu se nasprotno govori o prvotni viziji človeštva kot poslednjega ustvarjenega vrhunca stvaritve z Bogu podobnimi lastnostmi. Zato tu gre za naravno avtoriteto človeka, ki je lahko „dajal imena“ drugim bitji, in je odgovorno ravnal z njimi. *Geneza 2:15* imenuje to odgovornost tako-le: »Gospod Bog je vzel človeka in ga postavil v edenski vrt, da bi ga obdeloval in varoval.« To »varovanje« se nanaša na živo stvaritev, ki se na prej razvija. Človek je pozneje (*prim. Človek v raju*) izpadel iz te enotnosti z Bogom in njegovo stvaritvijo ter postal egoističen. Ker je temelj odpadel, mora človek znova zgraditi vse duhovne temelje namesto da se bi skliceval na rajsko pooblastila.

Stvaritev je pomembna tudi v Novi zavezi: V *Rimljanom 1:20* se pravi da »je od stvarjenja sveta naprej mogoče to, kar je v njem nevidno, z razumom spoznati iz ustvarjenih bitij: njegovo večno mogočnost in božanskost“. *Rimljanom 8:19* »Zakaj stvarstvo nestrno hrepeni po razodetju božjih sinov« (drugi prevod »po odrešenemu človeku«, t.j. po popolnejšem človeku). *Rimljanom 8:22* »Saj vemo, da celotno stvarstvo vse do zdaj skupno zdihuje in trpi porodne bolečine.« *Marko 16:15* »Rekel jim je: 'Pojdite po vsem svetu in oznanjujte evangelij vsemu stvarstvu (poglejte tudi *Kološanom 1:23*).

Zdaj nam pomaga Jezus Kristus. Toda niti on človeku ne jemlje odgovornosti do bližnjih, ampak pomaga, da ljudje „bodo popolni, kakor je popoln njihov nebeški Oče“ (*Matej 5:48*), t.j. tako, kot je prvotno bilo zamišljeno - tako da lahko spoznajo svojo odgovornost.**** Šele s tem bo prišlo do združevanja stvarstva. Predpostavka za to je sprejemanje takšne vrste pomoči. Nadaljevanje človeka brez Boga se v *Rimljanom 1:20* imenuje celo »neopravičljivo«.

V *Janezovem razodetju* (o njegovem značaju *poglejte 2. del našega glavnega besedila*) se sicer med ostalim navajajo katastrofalni razvoji, ki lahko prizadenejo človeštvo oz. njegove dele in ostalo naravo. Nikjer se vendar teh spremljevalnih pojavov v času Božjih popravkov

ne prikazuje kot pozitivne oz. kot pravi božji namen; in nikjer se v Razodetju ne odpušča ljudem, ki so prispevali k izumiranju vrst ali k drugim katastrofam niti jih se podpira v prispevanju k tem pojavom. ***) V Razodetju se ta lahkomiselna civilizacija obravnava skrajno kritično.

Razodetje ne spreminja pozitivnega videnja ostale Nove zaveze, npr. govora na gori (*Mt. 5* »Blagor krotkim, ker bodo deželo podedovali ...«).

O "kreacionizmu", posebej razširjenem v angleško govorečem prostoru: naša stran ne zastopa nobeno vrsto "izmov". Stvaritev sveta in človeka da dejansko namesto čistega naključnega načela zaslutiti božjo modrost. Gl. tudi našo stran "[Naravoslovje in verovanje v Boga](#)". Dovoljeni so tudi dvomi v mnoge nezavarovane arheološke oz. zgodovinske časovne podatke. Toda tisti, ki vrh vsega "7 dni stvaritve" v Genezi razumejo kot 7 dni v današnjem smislu s 24 urami, bi to morali prepoznati kot interpretacijo: s tem vera ne bi smela stati ali pasti. Današnji dni predpostavljajo dokončno nastalo oz. ustvarjeno Zemljo skupaj z njenim današnjim obračanjem, česar na začetku vsekakor ni bilo. Že v sami Bibliji se ugotavlja "za Boga je tisoč let kot en dan". 7 dni pomeni vsekakor nekaj dejanskega, in sicer "časovna obdobja", "cikle stvaritve" z nenatančno navedenim trajanjem. Ravno najobširnejše procese stvaritve obravnavati kot najkrajše je v pričo novih odkritij skoraj prav tako malo vzdržno kot dosedanje arheološke predstavitve. V Bibliji je zadostno nakazano, da se je Bog že pred Mojzesom lahko razkril ljudem kot sta Henoh in Noe. Naša današnja zgodba o stvaritvi izhaja iz starega, pozneje pisnega izročila iz takšnih - resničnih - izvorov, od katerih so se deli ohranili tudi v drugih kulturah. V raziskovanju so npr. poznane nekatere izrazite podobnosti s sumerskim epom o Gilgamešu. To ne pomeni, da je geneza tam morala biti prepisana. To nas spominja le na to, da je Abraham izviral iz Mezopotamije.

*) Ta spletna stran nima političnega namena. Zato se tu razpravlja o splošnih merilih, ne pa o uvodnih dejanjih za posamezna sodobna politična vprašanja.

**) To lahko obravnavamo kot specialno obliko pan-en-teističnega zasnutka ("Boga lahko ponovno najdemo v njegovi stvaritvi") - kar ne smemo zamešati s panteizmom ("Bog je vse"). Najneposrednejši odnos Boga do stvaritve se tukaj sicer uresniči s pomočjo človeka (prim. tudi Jan. 14:21, 14:23, 15).

Celo ta odnos začne praktično veljati, ko se ga človek vse bolj zaveda in vse bolj postaja soroden Kristusu. Celó veseliti se stvaritve lahko privede do Boga; toda pri takšni mistiki stvaritve so namesto tega mogoče nemajhne stranpoti, kjer bi Bog lahko bil le še beseda za lastne materialne zadeve in želje.

***) V nemško govorečem prostoru je to morda samoumevno, toda npr. v ZDA to vsem ni jasno.

****) Navedene možnosti za razvoj zavesti so prikazane na podlagi stopenj v Jezusovem življenju v našem [Glavnem besedilu Prvi del](#). Z razliko od preteklega, bolj instinktivnega načina, se lahko človek danes npr. zavestno nauči ponovno globlje spoznavati vezi s svojo okolico, okoljem in zemljo. Tako lahko tudi doseže »mrežasto mišljenje« (izraz, ki ga je na drugi podlagi uporabil *Frederic Vester*) oz. »multifaktorialno mišljenje« (pojem, ki ga je uporabil *Dörner* za preučevanje zapletenih ekoloških vezi, namesto neuporabljivega zastarelega »monokavzalnega« mišljenja = »1 vzrok → 1 učinek«. Glej tudi našo stran »[Zavest, raziskovanje možganov in svobodna volja](#)«, pa tudi strani »[Temelji etičnih vrednot](#)«, »[Krščanska stališča do gospodarstva in socialnih vprašanj](#)«, »[Krščanska stališča do družbe in politike](#)«, »[Krščanstvo in filozofija...](#)«

Poglejte tudi naše poglavje »[Temelji etičnih vrednosti](#)«

[Nazaj na kazalo te strani](#)

Nerojeno življenje *

Začetek človeškega življenja:

Človeška podoba tako konzervativnih kot tudi kritičnih kristjanov se v veliki meri ujema v tem, da se človeško življenje začne s spočetjem.

Biblija na raznovrsten način prikazuje človeško življenje kot celoto; od njegovega božjega izvora – preko širjenja življenja skozi generacije – do različnih starostnih oz. razvojnih stopenj posameznika. Ni torej cilj govoriti o »življenju brez vrednosti oz. brez človeškega dostojanstva« v kateri koli dobi pred rojstvom ali v kateremu koli stanju starosti in bolezni.

Prof. Böckle omenja v »Priročniku krščanske etike« iz zgodovine nekatere teologe – v katerih originalnih tekstih tega deloma ni mogoče najti - ki so namesto spočetja kot bistveno časovno točko sprejeli neposredno po tem nastopajoče ugnezdenje (nidacijo).

Sodobno naravoslovje tu večinoma želijo biti brez ocenjevanja. Toda celo naravoslovni izvidi prikazujejo le tekoče prehode izmed stadijev oplojene jajčne celice in odraslega človeka. Tudi opazne omejitve v družbi, od katerih se začne življenje, so torej poljubne. Tako npr. *embriolog Erich Blechschmidt* pravi: *Haecklov »biogenetski zakon«*, po kateremu zarodek ponavlja živalske stadije iz zgodovine evolucije, je zastaran: vsak organ se načrtovano razvija v skladu s svojo vlogo v človeku. Reakcije zarodka lahko danes posnamemo z ultrazvokom. *Humani genetik prof. L. Lejeune* je prav tako poudarjal, da že geni v oplojeni jajčni celici vsebujejo načrt odraslega človeškega organizma; lahko rečemo, da so fizično nasprotje tega načrta. Podobna spoznanja obstajajo celo v raziskovanju možganov, evolucijski nevrologiji in psihologiji. Pri celovitejši in objektivni raziskavi lahko v vedno zgodnejših razvojnih stadijih opazimo procese zavesti in spomina.

Tako ima takšna predstava o vrednosti svoj pomen tudi zunaj meja religioznih krogov.

Drugo vprašanje je vendar praktičen odnos do takšnih nazorov.

Zapoved »Ne ubijaj« - *Eksodus 20* – je v času Stare zaveze bila dojeta v pomenu „Ne stori umora“; pri čemer so se pozneje spremenile predstave o tem, kar je umor in kar usmrtilcev. Merilo zapovedi se v širšem pomenu aplicira na vso človeško življenje, vegetarijanci pa ga poleg tega aplicirajo tudi na živalstvo. Sodoben zasutek medreligijskega „svetovnega etosa“ ** vsebuje kot zgled „kulturo spoštovanja vsega življenja“.

V vsakem primeru – kot se to dogaja v vsaki resni svetovalnici za nosečnice celo ko se želi podpirati donos otroka in pomagati - je potrebno resno vzeti individualne življenjske situacije zadevnih oseb z vsemi težavami, strahovi, boji z lastno vestjo itd., namesto da pavšalno obsojamo vse, ki razmišljajo o splavu. Ta odlok ženskam večinoma v nobenem primeru ni lahek. Potrebno je razmisliti celo o soodgovornosti moških in okolja, in problema ne enostransko pripisati ženski.

Ko gre za vedno večje zmanjševanje in končno izginjanje splava, je potem poleg individualnih prizadevanj posebej pomembno olajšati življenje z otrokom tudi s strani družbe, torej ukvarjati se s problemi, ki danes dajejo povod za del splavov - namesto da tekmuje v zahtevanju drugih dajatev za socialno ogrožene.

Pravna vprašanja *:

Jezus Kristus je ljudem priporočal zavestno odločanje o etičnemu, moralnemu vedenju namesto da bi gradil na pritisku zunanje zakonske norme ali običaja, kot se je to dogajalo v starozavezni dobi. Pravne norme lahko etičnimi vprašanji dajejo oporo, kot je to prav tako poskušalo skoraj v vseh področjih življenja.

Kazensko pravni predpisi (kot je nemški čl. 218), naj so strogi ali liberalni, imajo v mednarodni primerjavi očitno le omejeni vpliv na število splavov. V skladu s tem je, kot je že bilo omenjeno, za rešitev potrebno več drugih prizadevanj.

Povezanost z gensko tehniko in medicino razmnoževanja:

Celo pri znanstvenih raziskavah in umetnih oploditvah obstaja mednarodna »poraba

zarodkov«, ki jo npr. nemški zakon o zaščiti zarodka poskuša omejiti. Predimplantacijska diagnostika (PID) trenutno ponuja novi poskus ustvarjanja novih vzrokov za splav.

Posledice na drugih področjih:

Tam, kjer gre za zaščito življenja, bi moralo iti tudi za vse nevarnosti, katerim so izpostavljeni vsi novorojenčki - posebej bi moralo iti za tiste, katerim je izpostavljen tako rojeno kot tudi nerojeno življenje. Ekološke nevarnosti prizadevajo mater in zarodek, občutljivi zarodek sicer bolj kot odraslo osebo. Zaščitniki življenja to pogosto spregledajo prav tako kot mnogi, ki se angažirajo za zaščito okolja in nasproti temu jih ne skrbi problem prekinitve nosečnosti, kar je npr. *Franza Alta* že skrbelo leta 1985.

*) »Poti Jezusa Kristusa« ni politična spletna stran. Tu ne pišemo zoper nobenega in ne postavljamo politične zahteve, ampak informiramo o splošnih merilih.

**) Poglejte med ostalim naše poglavje »Temelji etičnih vrednosti«.

[Nazaj na kazalo te strani.](#)

Poglavje o Stari zavezi in drugih religijah

Stara zaveza, židovska religija in Jezus Kristus...

Z izvlečki iz glavnega besedila in dopolnila.

Ta dodatna stran je prispevek k boljšemu razumevanju Stare zaveze in medreligijskemu dialogu. S tem ni povezana zahteva za podobnim obširnim obravnavanjem starozaveznih spisov, kot se to na primer v tem projektu na spletu dela z evangeliji in apostolskih delih (prve binkošti).

O medsebojnem odnosu svetih pisem.

Jezus Kristus in njegovi učenci so se pogosto sklicevali na Sveta pisma, ki so jih pogosto poznali celo njihovi slušatelji. To je v prvi vrsti **Stara zaveza**. Vsebuje zgodbo o stvaritvi, knjige o zgodovini Judov, zakonske spise, preroške spise, psalme, apokrifne itd. Jezus in učenci razlagajo, da niso prišli ukiniti vsebine stare postave, da v prvi vrsti niso prišli kot razlagalci spisov, ampak da zdaj gre za življenje iz neposrednega stika z Bogom in Kristusom. (Poglejte tudi "Temelji etičnih vrednosti" in glavno besedilo spletne strani »Poti Jezusa Kristusa«.) S tem se nasproti Stari zavezi dajejo novi vidiki.

V **Novi zavezi** lahko na mnogih mestih najdemo povezave z drugimi verskimi usmeritvami tedanjega časa. Janezov evangelij se na primer očitno pogosto obrača tistimi, ki so poznavali gnostične modrostne nauke, da bi jim prav preko njihovega porekla razložil, kar je različno, specifično krščansko. Enostaven primer je že oznaka »Bila je prava luč...« v Jn. 1. Nekatera Pavlova pisma itd. prav tako upoštevajo seznanjenost ljudi iz okrožja starih misterijskih religij, celo več kot judovska izročila. Nekdo, ki s temi tradicijami ni seznanjen, ne bo tega opazil. Na takšnih mestih Nove zaveze ni mogoče najti pavšalnih obsodb vseh starih nejudovskih spisov. Takšne obsodbe je mogoče najti le na mestih, kjer se omenjajo izrecne zlorabe določenih, degeneriranih kultov, ker se ljudje želi opozoriti na takšne poti. Stara pot poslanstva v skladu z zakonom je bila ljudje iskati tam, kjer so se nahajali; namesto zahtevati, da enostavno morajo pozabiti svojo celotno biografijo - kar prej ustvarja dodatne razkole v zavesti - namesto da privede odrešitev, ki te razkole zdravi. Od ljudeh drugačnega porekla se ni zahtevalo, da najprej morajo prevzeti celotno judovsko tradicijo. V tem oziru so bili enakopravni z Judom (*prim. npr. Apostolska dela 15,19*). O tem so ne glede na to med apostoli obstajali spori, do katerih prihaja tudi danes.

Jezusovo delo so v tej obliki takrat lahko dojemali le na podlagi verovanja v Boga in upanj v temeljno spremembo, ki zadeva tudi ostali svet, kakor so to v Izraelu vnaprej načrtali preroki. Od takrat je sicer bilo zelo mogoče, krščanstvo izdelati tudi na osnovi drugih religijskih tradicij namesto Stare zaveze. To je poskusil npr. Mani, utemeljitelj manihejcev, ki so se razširili v Aziji. Cerkev jih je pozneje preganjala in so zaradi tega danes skoraj iztrebljeni. Zanj je izhodišče bila prav tako monoteistična religija Zaratusstre v Perziji. V kateri meri mu je na takšen način uspelo točno oblikovati Jezusovo vlogo in koliko mu to morebiti kljub visoki ravni njegovih nauk ni uspelo (npr. enostranska izolacija od sveta v naukih), je drugo vprašanje, s katerim se na tem mestu ne bomo obširno ukvarjali.

Judovska religija (judaizem) je v skladu s hebrejsko Biblijo ustvarila tudi nekatere druge spise, kot so pravni temelji (*Mishna*) in komentarji (*Gemara*) v **talmudu** – v *babilonski in jeruzalemski izdaji* - ; ter temeljna dela določenih usmeritev, zlasti mistično-ezoterične spise **kabalistike: Zohar / Sepher Jezirah**. Zadnji imenovani spisi se pripisujejo 13. stoletju, lahko jih pa povežemo s starejšimi izročili; nekaj od njih spominja celo na stari Egipt. Tudi danes obstaja judovska mistika (hasidim).

O božjih podobah.

"Boga Abrahamovega" so doživljali tako kot osebnega boga družine, plemena in naroda; po drugi strani pa tudi kot Boga vesolja. Ta vera je šele sčasoma prevzela strogo monoteistično obliko, h kateri so preroki vedno pozivali.* Na začetku se Bog v Stari zavezi imenuje »**Elohim**«, - t.j., »božji duhovi (stvaritve)« in ne materialni vesoljci z genetičnimi eksperimenti itd., kot se danes špekulira v mnogih knjigah -; kolikor je bilo delno problematičnih vplivov na razvoj zemlje, so se le-ti pojavili pozneje. Semitski besedi »Elohim« in »Allah« (islamski naziv za Boga) imata seveda isti vir, istega »El« Kanaancev.

Ime **Jahve** / Jehova / JHWH se v Stari zavezi pojavlja šele pozneje. Pri približevanju Boga med potekom epoh, kot to pravijo mistični in družboslovni viri kot sta *Lorber ali Steiner*, je med ostalim nastalo doživljanje Boga kot Jehove. Le prevodi žal uporabljajo vedno iste oznake za mesta, kjer se v originalu nahaja veliko različnih Božjih imen. Tako ljudje iz različnih obdobij vsakič preskočijo različna doživetja. Človek je pozneje verjetno zameglil prvotno resnično spoznanje Boga kot Jehove; v tej soodvisnosti so celo negativna bitja lahko od časa do časa zavajala ljudje. Fenomen v mnogih religijah je, da so ljudje, katerih duhovnost je bila plitva, in ki so npr. bili polni sovraštva, bili zelo malo odprti za popravljalne besede prerokov. Tako se vse posameznosti v Stari zavezi ne morajo nanašati na dejanskega »Jahveja« in na »JHWH« v pomenu razlag *prof. J. J. Hurtaka / ZDA*. To vendar še vedno ne pomeni, da vsak starozavezni dogodek lahko ocenjujemo s pomočjo človeške logike sedanje družbe. Bog sam najbolj ve, zaradi česar nekaj dela in zaradi česar nekaj zahteva od ljudi.

Vera v Mesijo in Kristus.

»Hristos« je že v septuaginti, grškem prevodu hebrejske Biblije, ki so ga v 3./2. stoletju pred Kristusom Judje priredili za Judje, beseda za »mešiah«, napovedanega **Mesije**. To torej ni Pavlovo odkritje, kakor so to verovali nekateri sodobni pisatelji. Svitki iz votlin v okolici Mrtvega morja (Qumran) kažejo, da so globoko religiozni Judje prav v desetletjih/stoletjih pred Kristusom pričakovali mesijansko kraljestvo miru kot je opisano v Jozue 11. Že takrat so obstajala različna tolmačenja o bistvu Mesije - tako so celo Jezusovi učenci težko razumeli, da pri napovedanem novem "kraljestvu" ne gre za zunanji nacionalni odpor proti Rimljanom, ampak za duhovni razvoj, ki vse spreminja, za "nebeško kraljestvo".

Skupnost v **Qumranu** se pogosto šteje med stroge, duhovne Esene, ki so takrat poleg farizejev in saducejev bili tretja temeljna šola takratnega judovstva. Bolj natančno je šlo za neodvisno, Esenom podobno skupnost, ki je imela dobre stike z drugimi usmeritvami v

takratnem judovstvu, poleg miroljubnih Esenov tudi s samostojnimi militantnimi »zeloti«, in s farizeji v Jeruzalemu (slednji so tej skupnosti v stiski poverili zapise o blagu v Svetišču; očitno so kljub različnim pogledom veljali za zanesljive). »Pravilo skupnosti 1QS je vsebovalo podatke o pričakovanju Mesije. Omenjena sta celo 2 Mesiji oz. 2 plemenski liniji pričakovanega Mesije, ki sta se lahko po takratnem pravu lahko nanašali na Jezusa: preko Jožefa iz Davidove hiše in preko Marije iz duhovniške Aaronove linije (To na primer omenja tudi *Carsten Peter Thiede*, ki se s temi svitki ukvarja po naročilu izraelskega urada za starine).

Prerokba iz Miheja 5,1, po kateri Mesija izvira iz Betlehema, ni imela nobenega pomena v krogih, ki so negovali pričakovanje Mesije. Kljub temu se npr. evangelist Matej sklicuje na to prerokbo. Mnogi so to preveč zlahka obravnavali kot njegovo iznajdbo, ker je Jezus iz Nazareta. *

Mesto pri preroku Danielu 9:25 se pogosto povezuje z Jezusom: Od navodila za izgradnjo 2. Jeruzalema (gl. Nehemija 2.18; ca. 445 pr. Kr.) do smrti (2.) Mesijo po poteklo skupaj 69 »tednov«. Če tu gre za »letne tedne« iz vsakega 7. leta (prim. pomen »sobotnih letih« itd.), se dejansko nakazuje na čas križanja.

Za teologijo, utemeljeno na krščanstvu kot religijsko skupnostjo, težko uporabna, za druge kulturne kroge pa toliko bolj zanimiva bi lahko bila spodbuda R. Steinerja, da v Kristusu vidimo sončno bitje, ki je v predkrščanskih časih nekaterim večjim modrecem bilo zelo dobro znano; ki je prihajalo do izraza v hindujskem Vishvas Karman, parskem Ahura Mazda, egipčanskem sončnem bitju Ozirisu, in v keltskem Belemis = Baldur, Apolon. *Poglejte tudi poglavje »V začetku je bila beseda...« v tem besedilu.*

*O kristologiji Rudolfa Steinerja pogledajte med ostalim zbirko predavanj: »Duhovne bitnosti v nebeških telesih«, 1912; »Predstopnje misterije na Golgoti«, 1913, 1914; »Od Jezusa do Kristusa«; »Kristologija«. *)*

Pred 2000 leti vidimo Kristusovo utelešenje na Zemlji kot merilo spreobrnitve svetovnega razvoja s sočasnim prevzemanjem človeštva nase, z njega obnavljanjem v svojem življenju. Stari kulti so deloma degenerirani, kot je tudi krščanstvo pozneje postalo površno, toda raziskovanje v takšnih smereh bi kljub temu imelo pomen. Kristus bi se prikazal kot nekaj, kar ne ustreza njemu pripisani vlogi jamstva moči ločene religijske skupnosti. Bitje, ki pravzaprav uteleša obnovljeno splošno človeškost, »novega Adama« z Golgote.

*) Celotno za čas Stare zaveze velja, da bi raziskava lahko dobila mnoge vredne spodbude, ko bi navdihnjenе/vizionarske spise doжела in opazila v njihovem posebnem značaju; v tem primeru poleg Rudolfa Steinerja npr. Anna Katharina Emmerich, »Skrivnost (skrivnosti) Stare zveze«. Poglejte tudi »predpotopno« in novozavezno obdobje v spisih skozi »notranjo besedo« Jakoba Lorberja: www.lorber-verlag.de; ter Rudolfa Steinerja. Zaradi spoznanj mistike lahko popolnoma pozabimo tezo nekaterih, po kateri Jezus nikoli ni obstajal kot zgodovinska oseba, ali pa je enostavno bil potujoči pridigar.

[Updates English/ Deutsch.](#)

[Nazaj na kazalo te strani](#)

Zaratustra.

Prvotne Zaratustrine nauke lahko danes najdemo še pri Parsih in v njihovem svetem pismu, Zend Avesta. Raziskovalci iz te religije v Indiji so spravili na dan, da je ta religija starejša kot so to mislili zahodnjaški raziskovalci, tako da so antični zgodovinarji verjetno imeli prav. Poleg tega se je pokazalo, da pri tej religiji prvotno ni šlo le za tisti kozmični boj

med svetlobo in temo, ki so jo pozneje prevzeli gnostični nauki. Osebni bog p imenu Ahura Mazda je kot »vsemogoče dobro« stal nad temi zoperstavljenimi silami. Pojem za neosebno božjo stran je bil »Ahu«. (*Naslov za sodobne duhovne elaborate iz tiste religije: Mazdayasnie Monastery, Mustafa Bldg., Sir Pherozechah Mehta Rd., Bombay 400001, India.*). Drugje je bilo odkrito, da v iranskih izročilih obstajajo nakazila na Noeta / Nuakha, kar se ujema s svetopisemskimi poročili. Naš vtis je, da Zend Avesta ima vsaj še veliko skupnega s tisto vrsto prarazodetja človeštva pred prednjeazijskim potopom – t.j. z najstarejšo vero v Boga, ki ji je Noe ostal zvest celo v tej degenerirani kulturi. Abraham ni bil prvi, ki je častil enega Boga. Obstajajo nakazila na to, da je prvotna oblika te religije v pisni obliki obstajala pred potopom v Prednji Aziji, in še obstaja možnost, da bodo enega dne odkriti spisi iz te stare dobe. Lorber en od teh izgubljenih spisov imenuje »Seanthiast Elli«; Bog se je ljudem pred potopom domnevno prikazal kot »Abedam« prav tako, kot je pozneje deloval preko bibličnega Melhisedeka.

Parse poleg tega mnogi muslimanski duhovniki v Iranu štejejo med »tolmače« Korana prav tako kot Judje in kristjane ne štejejo med "nevernike", ampak med tiste, ki verujejo v istega Boga in na katerega nenehno spominjajo preroki. V tej religiji se je sicer kot v vseh drugih izgubilo nekaj od prvotne duhovne globine, kar je danes treba ponovno urediti.

Mani (216-267) je krščanske lastnosti poskušal združiti s staro Zaratustrovo religijo. (...). Tega poskusa tu ne bomo podrobneje obravnavali. Poglejte o tem obširno besedilo v [nemščini](#) ali [angleščini](#).

[Nazaj na kazalo te strani](#)

Informacije o Jezusu Kristusu in islamu.

Medreligijski dialog

To ()je prispevek k boljšem razumevanju med religijami in miroljubnemu "medreligijskem dialogu", ki se dogaja že vrsto let. Te pripombe nimajo aspiracij do skupne karakterizacije islama, zlasti ker obstajajo celo različne šole islama.

Koran*) in druge pisemske religije

Islam pomeni »pokoritev (pokoriti se božji volji)«, pa tudi »vdanost (Bogu)«. Sveto pismo islama, Koran, se pojmuje kot navdih, ki ga je Preroku Mohamedu posredoval bog oz. angel Gibril - ki ga lahko poenotimo s tudi v krščanstvu poznanim nadangelom Gabrielom. Gotovo je, da osrednji pomen pripada Koranu. Poleg tega so za tolmačenje pomembne tudi druge tradicije (sunna; dobesedno: "običaj"), ohranjene iz časa Preroka (hadit). Tudi Prerok je po svojem osebnem vedenju človek, ne pa bog. Potrebno je vedeti, da kot med krščani prav tako obstajajo muslimani, ki svojega Svetega pisma ne poznajo dovolj.

Kristjani oz. Judje se v Koranu deloma neposredno nagovarjajo kot "vi ljudje Pisam" (ljudje Knjige, *npr. sura 4, 171**) in kot "vi ljudje Izraelovi". Zato bi se lahko ukvarjali tudi s Koranom*) - čeprav to večinoma ne delajo. Religijske vede se toda ukvarjajo s svetimi pismi vseh religij, in med ostalim raziskujejo zgodovinski razvoj njihovega tolmačenja. Sveta pisma je seveda potrebno preučevati s spoštovanjem. En del muslimanskih komentatorjev Korana je pisal da - zelo verjetno pri bogu - obstaja praoblika Korana, ki je dostopna le čistim angelom in čistim človeškim poslancem, drugi del njih pa razlaga, da bralec Korana na zemlji mora biti v čistem stanju.

Za Preroka se pravi, da je bil poslan za določeni "čas" (ali vmesni čas; drug prevod: po vmesnem času), v katerem se poslanci niso pojavljali (*sura 5, 19**). Koran ločuje vernike v

smislu naukov Preroka Mohameda, "ljudje Knjige" (ljudje Pisma), in "nevernike". Z "ljudmi knjige" so mišljeni predvsem Judje in kristjani, ki poleg muslimanov delijo isto tradicijo, včasih pa tudi zaratustrovci (*sura 22,17**). Kajti Koran priznava tudi verigo "prerokov", ki so svojemu narodu oz. v svojem času dajali ujemajoče se nauke o enem Bogu, onstranski sodbi in molitvi (*npr. sura 6, 83-92; sura 7, sura 4,136**). V kolikor ljudje teh religij verjamejo v skupne temelje, se v samemu Koranu ne štejejo med nevernike. (*sura 5,48* i.dr.*) V prvih stoletjih islama se kristjane in Judje ni prisiljevalo, da preidejo na islam (v skladu z naukom v Koranu, "V religiji ni prisile", *gl. sura 2, 256**).

Abraham velja za enega iz "hanifov", ki so kot posamezniki našli pot do resnične vere v enega boga.

Allah - predislamsko staroarabsko al-ilah - ima kot semitska beseda gotovo isto poreklo kot "elohim", božje ime iz hebrejskih Mojzesovih knjig.

Za "nevernike" - dobesedno "prikrivalce" - so v strogem pomenu v času Preroka Mohameda veljali politeisti oz. malikovalci, proti katerim se je boril v Arabiji in pred katerimi že opozarja judovska in krščanska Biblija. V širšem pomenu danes za nevernike veljajo v islamu tisti, ki ne verujejo v enega boga in sod. Danes se pojem napačno pavšalno uporablja za vse nemuslimane, včasih pa celo za muslimane druge usmeritve.

Jezus Kristus v Koranu.

Jezus se poleg Biblije omenja tudi v Koranu (7. stoletje po Kristusu). V obeh obstajajo skupne značilnosti in razlike. Treba je omeniti, da Koran Jezusa na več mestih priznava za preroka, za božjega poslanca in brez podrobnejše razlage celo kot "besedo" Božjo ter duh Božji (*sura 4,171*), "ustvarjenega kot Adam" (*sure 2, 3, 5,...*). V dobro dojetem islamu velja na vsak način več kot pri tistimi sodobnimi krščanskimi teologi, ki so pustili le socialnega reformatorja Jezusa. V Koranu ni sprejet le nauk o Jezusu Kristusu - ki ga kristjani v Mohamedovem času dojemajo zelo zemeljsko - kot Božjemu sinu v okvirju poznejšega nauka o trojstvu. Kristjanov, ki bi lahko tisto, kar je bilo prvotno mišljeno, lahko razložili avtentično, tako da to razumejo tudi ljudje drugačnega porekla, skoraj niti ni bilo. (*npr. sura 6,101**). V *Pismu Rimljanom 1.4* se pravi, da je Jezus po duhu svetosti "postavljen za Božjega Sina" v moči - torej da ni rojen.

V tem smislu bi se kristjani lahko strinjali z muslimanskim prepričanjem, da je Bog nerojen in da Jezusa ni rodil, ampak ustvaril. Poleg tega se (grški) pojem "logos" - ki v Bibliji dejansko označuje božje poreklo oz. poslanstvo Jezusa Kristusa - v evangelijih prevaja celo kot "Beseda" (poglejte gor), kar se v Koranu uporablja za Jezusa. Ali so v navdihih Korana - prav tako kot v Bibliji - skrite skrivnosti, ki jih do zdaj niso doumeli ne muslimani ne kristjani, ter je zaradi tega spor okoli pojmov nepotreben? Krščanska dojetanja teh naukov kot "naukov o mnogobožstvu" niso v skladu s tistim, kar je Jezus sam poučeval: "Molite Očetu (Bogu) v mojem imenu (t.j. v notranji povezanosti z Jezusom)" - *Biblija, Evangelij po Janezu 15:16*. V Jezusovem življenju se vse vrti okoli enega Boga, s katerim je bil ozko povezan, in h kateremu ljudje lahko privede ravno on.

Pojem "logos" (grško, v *Evangeliju po Janezu 1* "Božja Beseda", oznaka, ki je tam povezana s Kristusom) se v *Paretovem prevodu Korana (nemščina)* pojavlja neodvisno od Jezusa, v drugih izdajah Korana pa se dojemata kot Božja "zadeva" oz. Božji "ukaz" (*sura 13,2 in 13,11**).

Koran vidi Jezusa "kot Adama", ki ga je Bog ustvaril iz zemlje (*sura 3,59**), in govori o "božjem poslancu" iz Božjega duha, ki je napovedal Mirjamino (Marijino) deviško rojstvo Jezusa (*sura 19,17-22**). V krščanski verziji napoveduje angel Gospodov Jezusovo rojstvo iz Svetega duha. V Koranu se tudi govori, da je Jezus bil okrepljen s Svetim duhom / Duhom svetosti (*sura 5,110**).

Po Koranu je mladi Jezus napovedal svoje vstajenje (*sura 19,33**), s čimer je verjetno bila mišljena njegova vrnitev na "sodni dan" (sodišče) z vstajanjem vernih, ki se v Koranu pogosto omenja, gl. spodaj, *sura 4,159**. Koran pravi, da je Jezus živ vzdignjen na nebo (*sura 4,157-159**, *sura 3,55**).

Muslimani in kristjani se ne strinjajo o tem, ali je Jezus pred svojim vnebohodom bil križan, umrl in skozi Boga premagal smrt - kot to pravijo kristjani -, ali pa je brez križanja bil živ vzdignjen v nebo - kot to verujejo muslimani. Toda skupno je verovanje, da v času vnebohoda ni bil "mrtev", ampak da je npr. poučeval ljudi.

Že v *suri 3,55** oz. *5,48** se pravi "...gotovo bi vas očistil" in "...Allah je povratek vseh vas in vas bo obvestil (v zemeljskem življenju) o tistem, v čemer ste se razhajali". Rešitev nekaterih preostalih skrivnostih bi kristjani in muslimani lahko torej dočakali v miru namesto da se prepirajo.

Koran prav tako vsebuje vstajene vernikov med sodbo (*sura 36,77-83; sura 69,13-37; suri 75 in 99* in dr.*). Jezus se bo potem vrnil in pričal za verujoče ljudi Pisma (*sura 4,159; prim. sura 16,89**). Tisti, tudi nemuslimani, ki verujejo v Boga in sodni dan in delajo kar je pravilno(), se po Koranu ne morajo bati sodbe (*sura 2,62; sura 4,123-124; sura 7,170**). Sodba je tako v Koranu kot tudi v Bibliji enoznačno Božja in ne človeška zadeva ne glede nato, ali gre za kristjane, muslimane ali Jude.

(Takšne primerjave med religijami niso namenjena za ustvarjanje dvoma v neodvisnost Korana.)

O etičnih temeljih islama in kristjanstva

Celo etični temelji 3 "abrahamitskih religij" so tesno povezani. Zapovedi se, čeprav ne v obliki seznama, pojavljajo tudi v islamu, *med ostalim v suri 17,22-39; suri 5,38-40; suri 2,188; suri 4,135; suri 2,195; in suri 17,70** (človeško dostojanstvo). Koran npr. strogo in brez izjem prepoveduje umor nedolžnih (*sura 5,27-32**). Pojem "**Gihad**" (**džihad**) pomeni le: "boj"; pomen "Sveta vojna" ne izvira iz Korana, ampak iz izrek Preroka Mohameda in islamskih pravnih šol (**): Duhovno-moralno delo v notranjosti na lastnih, od Boga oddaljenih strasti velja za "Veliki džihad", ki se mu pripisuje večji pomen kot vsem drugim zunanjim spopadom. (Prim. npr. Jezusovo sporočilo, "odstrani najprej bruno iz svojega očesa..." - Mnogi zunanji konflikti bi na tak način izgubili svoj temelj.) "Džihad besede" je miroljubno zastopanje vere. "Džihad z roko" je aktiven, učni primer vernika. "Džihad meča" se imenuje tudi "Mali džihad"; dovoljen je le za obrambo napadenih vernikov in "brez kršitev" (prim. Koran *sura 2,190**). »Silovitost« odnosa do drugače verujočih ima sicer sovje temelje tudi v Koranu (*sura 48,29**, *sura 47,4**); ti "silni" odlomki se lahko primerjajo z drugimi točkami, ki jih omejujejo (kot »V veri ni prisile«, *sura 2,256*).

Obširna so tradicionalna pravila za odnos med spoli vključno s prepovedjo sklepanja zakona s pripadniki drugih religij itd.

V islamsko prakso spadajo: "Dokazovanje, da ni Boga razen Boga (Allaha) in da je Mohamed Božji poslanec;

da se opravljajo predpisane vsakodnevne molitve (*sura 2,177**);

da se v mesecu ramadanu drži letnega posta (*sura 2,185**);

da se po možnosti enkrat v življenju izvrši romanje (*sura 2,196**);

in da se plača zakkat (dajatev za socialne namene) (*sura 2,177**)"

*) Med ostalim je bil uporabljen prevod Korana avtorja Rudija Pareta, založba Kohlhammer-Verlag (v nemškem jeziku), prevod katerega zadošča za znanstvene razprave in jasno ločuje med dobesednimi prevodi in vstavki za boljše jezikovno razumevanje. Tu uporabljamo egipčansko štetje verzov, ki se v islamskem prostoru največ uporablja. Drugi prevodi lahko uporabljajo eno iz drugih dveh štetjih verzov; v tem primeru omenjeno mesto najdete kratko pred ali po navedeni številki verza v isti suri.

Težka prevedljivost Korana ne velja toliko za tukaj navedena že razumljiva mesta. Pomen mest v Koranu je bil primerjan tudi z "Der Koran, übersetzt und kommentiert von Adel Theodor Khoury, 2007 (v nemškem jeziku - Koran, prevod s komentarji Adela Theodorja Khouryja)", prevod katerega je

doživel priznanje tudi pri muslimanskih znanstvenikih (npr. dr. Inamullah Khan, tedanji generalni tajnik Islamskega svetovnega kongresa) in čigar komentar upošteva tradicionalno tolmačenje islamskih pravnih šol.

***) Celo zgodovinske "krščanske križarske vojne" niso bile svetopisemsko utemeljene, ampak človeška dejanja in so npr. pri mnogih evropskih kristjanih danes na slabem glasu.

[Nazaj na kazalo te strani](#)

Informacije o Jezusu Kristusu in budizmu.

Tu se bomo ukvarjali s skupnostmi in razlikami izmed budističnih usmeritev in krščanstva, ki se (ponovno) zaveda svojih lastnih duhovnih globin. S tem ni povezana zahteva za podrobno obravnavo Budovega življenja in nauk (500 pr. Kr.). *) Tu se bodo nasprotno obravnavale le bistvene točke.

»Nič« in jaz

Bistvo prvotnih Budovih učnih govorov, ki so še temelj "hinajana"-budizma, je vedno večje osvobajanje človeka od vsega, kar ne pripada bistvu njegovega bitja. Hrepenenje zunanjega in notranjega duha, ki vodi do trpljenja, bi kot »nepripadanje samemu sebi« (»anatta«) moralo ob meditaciji ugasniti preko ustrezne življenjske in izobraževalne poti in preiti v stanje nirvane. To je večinoma narobe dojemala zlasti pozneje nastala usmeritev »mahajana«-budizma – ki je sicer prinesla tudi napredek, npr. izražanje sočutja z vsemi bitji namesto izolacije od sveta. Omenjeni, vseprisotni pojem nesebstva je razlagala kot da sploh ne obstaja jaz, ki bi ostal po opustitvi egoističnih nižjih lastnosti. V skladu s tem je naklonjena k obravnavi nirvane kot "nič". Buda sam je celo pri opisovanju svojih najvišjih lastnosti govoril: »Sčasoma sem ... spoznal (celo) bedo področja, v kateremu ni 'ne opazovanja niti neopazovanja', tega sem se popolnoma zavedal in se počasi približal točki, kjer opustitev opažanja in čustev vodi do stanja sreče, v katerem sem užival ... In tako jaz že nekaj časa – po polni izključitvi pozabe – dobivam opustitev opažanja in čustev in se zadržujem pri tem, vplivi pa so, ko sem vse to v modrosti spoznal, presahnili.« (*suttam anguttara nikaja 9, št. 41 ...*).

V tem smislu lahko prepoznamo, da Jezus Kristus prav tako spodbuja k oplemenitvenju različnih človeških lastnosti ter daje spodbudo, da s tem vsak začne pri sebi namesto da kritizira druge. (*Poglejte o tem glavno besedilo Christuswege.net*). Sebe in svoje učence poleg tega ne identificira s svetom ali s katerimi koli svetovnimi aktivnostmi, ne govori, da ne pripadajo svetu, ampak - z večjim poudarkom kot v izvornem budizmu – da ta svet z življenjem in delovanjem v njemu (*Jn. 17*) spreminjajo v droži.

V Jezusovih in Budovih izrekih o vprašanih življenja lahko vsekakor ugotovimo toliko daljnosežnih soglasij, zaradi katerih so nekateri že stoletja domnevali, da je Jezus poučeval budizem. Da razložimo ta ujemanja ne potrebujemo zunanjih virov, kot mislijo nekateri raziskovalci – čeprav lahko obstajajo stične točke.

To vendar ni res. Prav tako bi lahko povedali, da je pridigal ta ali oni nauk. V našem glavnem besedilu med ostalim razlagamo, da takšna delna soglasja temeljijo na duhovnih realnostih, ki na podoben način lahko brez prepisovanja opazijo vsi, ki so jim dostopne. To je konec koncev inspiracija, če je pristno, če prihaja iz večnega izvora, brez katerega »nekaj« ali "nič« oziroma »ne nič« itd. ali osvoboditev od tega ne bi obstajali, ker sama osvoboditev brez tega ne bi imela nobenega smisla. Iz tistega, kar stoji za vsem in kar je v vsemu skrito ter hkrati izven vsega. To nekaj ni manifestirano, vendar že vse vsebuje in na koncu stvaritve bo kljub vsemu večje kot na začetku – torej nekaj v zemeljskem smislu vsaj tako protislovno kot Koan (paradoksalni izrek za meditacijo v Zen budizmu). Nekaj, česar se ne more dojeti po teoretični poti, čeprav je človeški duh dovolj fleksibilen ter se poskuša vsaj posredno približati ali čuteče obdelati videno.*****

Prav to je tista moč, ki jo religije imajo nasproti materialistično-egoistični družbi – in nezadostno uporabljajo. Celotna skupnost in stiki med religijami niso spremenili ničesar od dejstva, da vse imajo lastne in deloma celo različne poti.

Med **krščanskimi mistiki** se delo Meisterja Eckharta najbolj približuje orientalskemu impersonalizmu. Med budističnimi smernicami je nauk Nichirenaneke vrste most. Med **ostalimi indijskimi filozofi** se delo Sri Aurobinda – in njegove partnerice, »Matere« – najbolj približuje evropskemu personalizmu. Doživel je nirvano in spoznal, – baje zelo podobno kot krščanski mistiki – da je za nirvano nekaj povsem drugačnega od »nič«. Govori o »Najvišjem« in o določenih aspektih, ki bi jih rad prinesel dol na zemljo. Za določene ljudi je Sri Aurobindo bil most, ki jih je vodil nazaj h krščanstvu – k pravemu bistvu krščanstva, ki zaobjema realno »posnemanje Kristusa« in moč, ki jo je Jezus pokazal v svojem vstajenju.

»Zadnja realnost« in vprašanje o Bogu.

Poboljševalne človeške lastnosti v judovskem oz. krščanskem področju so seveda dodatno povezane s pojmom greha zoper Boga. Tu najpoprej gre za ohranitev religijsko utemeljenih etičnih norm; natančneje povedano o premagovanju vseh lastnosti, ki nas ločujejo od Boga. Praviloma – celo pri večini budistov – prevladuje prepričanje, da v budizmu ni Boga. Zaradi tega se v skupnih etičnih opredelitvah različnih religij sklicuje le na »poslednjo resničnost« onstran materialnega življenja, ki jo sprejemajo vse religije ne glede na njen pomen. To vendar ni popolnoma točno. Buda ni trdil, da Boga ni, ampak se je prav pod takratnimi okoliščinami večinoma omejeval na nadaljnje posredovanje spoznanj o človeški poti. Buda je na vprašanja hindujskih duhovnikov o Brahmi, božanstvu stvaritve pri hindujcih, odgovoril: »Brahmo dobro poznam, in brahmanski svet, in stezo, ki vodi v brahmanski svet, vem tudi, kako je Brahma prispel v brahmanski svet." (*Digha Nikaya, 13. govor* – s sklicevanjem na duhovne izkušnje, ne le na hindujsko književnost.) Brahmo pri hindujcih ne moremo poistovetiti z »Bogom Očetom« Jezusa Kristusa; gre prej za posebljenje delnih božanskih lastnosti, ki so sčasoma nastajale v različnih kulturah. To seveda ni oznaka za negativne sile.

O čemer konec koncev govori tisti, ki govori o višjem poreklu takrat spoštovanih bogov namesto da spoštuje sebe kot najvišje bitje? Za Budo sta se poreklo in cilj očitno nahajali v nemanifestiranem. Ta nemanifestirana najvišja realnost vendar ni »Nič«. Samo se nahaja zunaj vsega, o čemer si lahko človek s pomočjo svojih zemeljskih, fizičnih ali mentalnih sposobnostih ustvari podobo.

Prav tu se nam od enkrat prikaže vzporednica, ki jo *krščanstvo, judovstvo in islam* zavestno ne prepoznavajo. Kajti v vseh teh religijah obstaja spoznanje, da nima smisla ali da je celo prepovedano izdelovati podobo Boga - čeprav je razlog za to že zdavnaj pozabljen. V judovstvu se celo tamkajšnje ime za Boga ni smelo direktno omeniti.

Evangeliji oz. Razodetje označujejo »Očeta« kot Tistega, iz katerega izvira stvaritev in v katerega popolnosti se konča (alfa in omega), ki torej stoji nad njo in njenimi lastnostmi, in ki pred njim ni bilo mogoče dokončno doseči. Krščanski mistiki, kot npr. Jakob Böhme, so na temelju svojih avtentičnih izkušenj izključno opozarjali, da se ta Bog ne nahaja le nad zemeljsko stvaritvijo ampak tudi nad onstranstvom in nebesnimi svetovi.***) Ne pride se daleč, ko se religije v znanstveni literaturi primerjajo pogosto brez vključevanja tistih, ki imajo globoke religijske izkušnje. Brez njih ne moremo najti niti jezika, ki bi ga razumele obe strani.***

Budistična pot vodi do prihoda v »nirvano«, v onstranstvo onstranstva – v nekaj, kar je za večino tako daleč, kot je to za večino kristjanov enotnost z Bogom - . Buda je sicer nakazoval na možnost, da Bodhisattwa, "osvobojen od ponovnih rojstev", lahko prostovoljno pride pomagati ostanku človeštva.****

Kristus je bil vzdignjen k Očetu (»in grob je bil prazen«, vstajenje & vnebohod), da bi se ponovno vrnil. S Kristusom lahko danes pride do močnejšega prežemanja od najvišje božje ravni do zemeljskega.

Na tej točki lahko omenimo *Rudolfa Steinerja*, saj je rekel, da je Buda prinesel nauk o ljubezni, Jezus pa moč ljubezni. Moč ljubezni pa vodi vse k božji popolnosti. »Prositate Očeta v mojem imenu« – se pravi v skladu z njim, po njem gre krščanska pot k Enemu. Buda je tu viden kot neke vrste utiralec poti.

Kdor želi spoznati resnico, naj vpraša Jezusa ali Budo na svoji poti!

Buda v »*Kalama Sutra*«: »Ne pustite se voditi... ne zaradi tega, kar pravijo..., ne zaradi tradicij,... dnevnih mnenj..., avtoritete božjih spisov, ... logičnih vzrokov in zaključkov,...fiktivnih teorij in priljubljenih mnenj,... vtisov lastnih koristi, ... avtoritete učitelja. Ko pa boste spoznali sami...«. (Pravo verskoprepičanje je bolj podobno spoznanju kot pa čisto intelektualnemu »imeti vero za resnico«.)

*) *Z izročilom ohranjene Budove nauke lahko najdemo zlasti v obširnih prevodih K. E. Neumanna, "Budovi govori: srednja zbirka"; tudi v "daljši zbirki".*

***) Za ljudi s teozofsko uporabo jezika je treba omeniti, da se v teozofskem pomenu nirvana oz. dihanje nahajata pod »paranirvansko« in »logoistično« ravno.

****) Krščanski mistik Meister Eckhart je opisal lastno izkušnjo kot nirvano – ne da bi uporabil te besede -, le da je za njega to pomenilo srečanje z Bogom.

*****) Povratak k Bogu z bistvom izkušenj iz zemeljskega življenja je po eni strani povratak k nečemu, kar je obstajalo od vedno. Po drugi strani pa je nekaj več, česar prej ni bilo, kot dva trikotnika, ki sovpadata. Ta paradoks je mogoče razumeti le preko globoke mistične izkušnje.

*****) Obstajajo tudi filozofski aspekti. V mahajana budizmu je Nagarjuna v svojih *Splošnih komentarjih o Prajnaparamita* napisal, da nekaj lahko smatramo za resnično, neresnično, resnično in neresnično, niti resnično niti neresnično, se pravi na štiri načine namesto le z dualističnim ali/ali. Ker klasični razum ne zadostuje za popolno razumevanje tega, kot v paradoksalnih izrekih zen budizma (glej zgoraj), je to lahko privedlo do premostitve dualističnega razuma (v obliki »razsvetljenja«) in vpogleda iz višjega nivoja. V evropski filozofiji obstaja drug način za razširitev mišljenja onkraj starega dualizma ali/ali: Heglova dialektika o tezi in antitezi vsebuje tudi iz tega izhajajočo sintezo. Tako lahko privadi razum, da pride do stališča onkraj nasprotij ali navideznih protislovij in se še bolj odpre višji resnici božjega duha. Neodvisno od tega je naš krščanski projekt razvil nekaj podobnega tako, da se iz različnih pogledov lahko vedno pride do podoživljenih in kompatibilnih elementov iz celostne perspektive (premostitev navideznih protislovij).

[Nazaj na kazalo te strani](#)

Informacije o Jezusu Kristusu in hinduizmu.

Dodatne strani internetnega projekta »Poti Jezusa Kristusa« o različnih drugih religijah so prispevek k boljšemu razumevanju istih v dialogu med religijami. Tu se bomo ukvarjali s skupnostmi in razlikami izmed hinduističnih usmeritev in krščanstva, ki se (ponovno) zaveda svojih lastnih duhovnih globin. S tem ni povezana zahteva za obširnim ukvarjanjem s hinduistično religijo. Tu se bodo precizno obdelale le bistvene točke.

Jezus Kristus.

V naukih hinduističnega izvora obstaja pojem »avatarov« različnih stopenj. Pod njim se misli na ljudi, ki na Zemlji ne obstajajo zaradi lastnega razvoja, ampak zaradi prostovoljnega prispevka k razvoju naroda ali človeštva; kot kaplja "iz božje popolnosti". Razlike izmed takšnih zaporednih »avatarov« se v takšnem dojetju pogosto razplinijo, medtem ko judovsko in krščansko dojetje »zgodovinskega Boga« poudarja vidik nadaljnega razvoja ter zlasti s tem povezano vlogo »Mesijo« (izvleček iz poglavja »V začetku je bila beseda...« našega glavnega besedila).

Tu z indijskega stališča kljub temu gre za dovoljeno približevanju dojetja vloge Jezusa

Kristusa. Zato celo hinduistični mojstri joge Jezusu pogosto pripisujejo večjo vlogo, kot je tista pod sodobnimi krščanskimi teologi, ki Jezusa vidijo kot navadnega človeka oz. socialnega reformatorja. Obstajajo tudi hindujci, ki Jezusa vidijo le kot enostavnega mojstra oz. učitelja. Pri tem je treba upoštevati, da so duhovne globine krščanstva deloma izginile ter da jih moramo znova spoznati, če želimo omogočiti vsebinski dialog z drugimi religijami. (*Ta spletna stran dela na tem v svojih obširnih besedilih **).

Poti joge in krščanstvo.**

Ustrezno besedi »Bodite torej popolni, kakor je popoln vaš nebeški Oče« (*Mt. 5:48*) je za nas v vsaki religiji najzanimivejše vprašanje, kamor vodijo praktične duhovne steze. To so v primeru hinduizma mnogostranske poti joge. 'S premagovanjem zunanje in notranje človekove narave' poskušajo 'dušo privedi do njene božanske popolnosti'.

V povezavi s tem obstajajo evropske šolske usmeritve (...), ki pod drugimi imeni (antropozofija, univerzalno življenje in dr.) lahko vključujejo elemente kot so npr. v jogi znani živčni centri ali centri zavesti - čakre. Takšna stremjenja niso avtomatsko »nekrščanska«, kakor je to mislila cerkve, ti centri v človeku so bili znani že krščanskim teozofom v srednjem veku (Johann Georg Gichtel), vmes pa jih lahko prepoznamo kot dejanske strukture energije realno prisotne v vsakem človeku; prav tako kot poznavanje zlasti v Kitajski znanih akupunkturnih točk ni avtomatski »taoistično« - kajti z merilniki, v sodobnih časih pa tudi s pomočjo histologije jih lahko najdemo v človekovem tkivu. (Izvleček iz »Svete vneme« v glavnem besedilu). Prim. tudi *Albrecht Frenz »Krščanska joga – krščanska utemeljitev indijskega načina meditacije«*, kjer se domneva, da sta krščanstvo in praktične metode joge kompatibilni.

Za kristjane je odločilna duhovna opredelitev; t.j. vaje se obravnavajo kot priprava lastnega bitja za delovanje Boga ali pa se narobe misli, da popolnost v Bogu lahko izsilimo s tehnikami (telesne vadbe in vadbe dihanja, petje manter, koncentracija, meditacija in kontemplacija...) ?

Še ena takšna razlika pri kristjanih: ko se npr. v jogi pojavijo pojmi kot je »Kristusova moč«, se opazi, da je Kristusova moč zdravljenja del njegovega bitja, ki od zgoraj deluje na celotnega človeka - ali pa se doživlja le kot izolirana kozmična sila? Če se neposredno ne prilagodimo Kristusu, kako bomo vedeli, da doživeto dejansko prihaja od Kristusa? (*deloma iz »Vprašanje o čudežih« v glavnem besedilu*) *

Vsekakor obstajajo tudi originalnejše krščanske poti namesto metod iz drugih virov, prilagojenih krščanstvu; le ti so danes lahko rodovitni. Prastara praksa pravoslavnih menihov na gori Athos ("Kyrie Eleison", »Gospod, usmili se«) bi v indijski terminologiji bila npr. krščanska vadba dihanja in manter. (Prim. »Tišina v puščavi« iz glavnega besedila) * . Poleg tega obstaja npr. specifično krščanska evangeličanska meditacija, na kateri temelji naše glavno besedilo, opisana je pa na *dodatni strani "Krščanska meditacija" **.

**Indijska beseda joga dobesedno pomeni "vprega", t.j. ponovna povezanost z izvorom, kar je podobno dobesednemu pomenu latinske besede re-ligion. Metode treninga za telo, dušo in duh hinduističnega izvora.

Krščanske in indijske vrste mistike.

Vživljanje v križanje oz. »polnoč duše«, »mistično smrt«, prehoda skozi zapuščenost vsega, na kar se je človek lahko opiral, ki so ga vsi znani krščanski mistiki (npr. mojster Eckehart) občutili na ta ali on način, je podobno vrhunskemu doživljanju pri jogi, pojavu Nirvikalpa Samadhi oz. izkušnji praznine v »nirvani«. Krščanska mistika je toda posredovala izkušnjo. da se v oz. za to praznino spet "nekaj" nahaja, namreč Kristus oziroma Bog. Da je tudi na indijski poti možno prestopanje nirvane v nekaj, kar se krije za njo, je pokazal Aurobindo. V krščanstvu je do prvega trenutka religiozne poti vsekakor prisotno nekaj od te polnosti, ki se nahaja za vsem, ker je Kristusovo bitje most, ki gre skozi zemljo. Vtis težkega lovljenja ravnotežja se ustvarja, ko se nekdo kot Aurobindo sooča s silami, ki napeljujejo k povezavam Kristusovega razvoja čeprav ozadja za to ni. To v nobenem primeru ni nemogoče; spomnili bomo le na primer hindujskega dečka Sadhu Sundar Singha, ki o krščanstvu ni vedel ničesar, je pa skozi svoje intenzivno notranje spraševanje o Bogu nenadoma spoznal Kristusa in o tem pozneje napisal knjigo (*založnik Friso Melzer, »Sadhu Sundar Singh«*). Celo pri hinduističnih, tantričnih vajah se je pri ljudeh, ki so prej računali s pojavljanjem indijskih božanstev, nenadoma

pojavi vizija Kristusa. »Veter piha, koder hoče".

Za teologijo, utemeljeno na krščanstvu kot religijsko skupnostjo, težko uporabna, za druge kulturne kroge pa toliko bolj zanimiva bi lahko bila spodbuda R. Steinerja, da v Kristusu vidimo sončno bitje, ki je v predkrščanskih časih nekaterim večjim modrecem bilo zelo dobro znano. (*Izvilleček iz poglavja »Križanje...« glavnega besedila **) R. Steiner je glede Indije nakazoval na "Vishvas Karman", "svetovnega arhitekta", katerega delovanje so indijski modreci lahko zaslužili izza njimi neposredno dostopnih ravnin.

V zvezi z veliko hindujskih bogov bi lahko predpostavili, da so po novih spoznanjih bogovi mnogih starih kultur – če ne gre za zgolj plemenska božanstva ali ljudi – predstavljali vidike enega božanstva, ki so pozneje bili čaščeni kot samostojna božanstva. Teoretične oznake, kot je denimo politeizem, same zase malo pomenijo. Judje so – v originalnem hebrejskem besedilu – tudi imeli različne nazive za Boga in njegove lastnosti. Toda niso jih častili kot različne bogove. Zaratustrovci (Parsi) so prav tako ostali pri monoteistični veri (v enega boga). V hinduizmu lahko npr. šola višnuitov velja za monoteistično.

V tem kontekstu je zanimivo, da obstajajo nova prizadevanja, ki prav tako kot Kristus v svojem vstajenju ne delijo splošne predpostavke očitne, prisilne smrtnosti telesa: (...) Indijski filozof in jogi *Aurobindo* in njegova duhovna sopotnica »mater« Mira Alfassa sta npr. delovala v tej smeri. (...) (*deloma izvlečki iz »Vstajenje« v glavnem besedilu*) *.

Nauki o »karmi« in Bog.

Znaten del tistih krščanskih poteh socialnega delovanja in usmiljenosti bi v Indiji veljal za »karma joga« (joga usode) oz. »bhakti joga« (joga ljubezni), medtem ko bi se spoznavno usmerjena pot lahko primerjala z »inana joga«.

Dejansko lahko doživimo, da pri pripravljanju za vodenje življenja skozi Kristusa posredovanega Boga to življenje poteka bolj organsko, kakor pri pripravljanju za mehansko delujoče izenačevalne zakone usode = karme. Celo Kristus govori o obdelavi »do krajcarja«, ne pove pa, da bi se slej kot prej moralo zgoditi "oko za oko, zob za zob" (Stara zaveza). V ospredju se nahaja nova naloga človeka – iz njegovih možnostih se sprejema in spreminja, kar je zanj in njegovo okolje rodovitno. Ne napoveduje se več opravljanje s preteklostjo kot samo sebi namen. Danes se lahko opazi pomoč "od zgoraj" pri součinkovanju različnih človekovih možnosti. (*Izvilleček iz poglavja »Križanje« glavnega besedila; obstaja tudi dodatna stran o karmi in reinkarnaciji.*) *

Etične vrednosti.

Etika je v različnih religijah tisto, s čimer se vsi soglašajo in kjer je zaradi tega dialog najbolj napredoval. Na začetku klasične poti joge se po Patanjaliu npr. kot predpostavka uspeha nahaja »yama«: živimi bitji ne škodovati z mislimi, besedami ali dejanji; ne biti lakomen; resničnost; seksualna čistoča; ne jemati daril (biti neodvisen). 2. stopnja je "niyama": notranje in zunanje poboljšanje, skromnost, askeza; darežljivost, žrtvovanje; preučevanje in čaščenja božanstva, vnema in vernost. Jogiji učijo, da je celo »bojno polje« v Bhagavadgiti mišljeno v smislu notranjega bojnega polja, ki služi za poboljšanje. Očitno je, da tu obstajajo vzporednice z Jezusovimi zapovedmi in nauki. Hindujski so prav tako kot kristjani in mnoge druge religije bili nosilci projekta »Svetovni etos«.

Sveta pisma.

Najstarejši religijski temelj so vede, ki prihajajo od "modrecev" prдавne "Zlate dobe". Pozneje je na sceno stopil npr. ep Mahabharata z opisom dogodkov iz najstarejše zgodovine, ki so prej bili obravnavani kot miti, med ostalim vojne, torej iz ene ne toliko "zlate" dobe. Tu se navezuje modrostna literatura upanišadov. *Bhagavad Gitaje* ena izmed najpomembnejših svetih knjig hinduizma, katere tradicija povezuje stare Vede s filozofijo Upanishad in joga, pa tudi Mahabharata. Krishna, junak te didaktične pesnitve, velja za avatar, pojav najvišjega božanstva v obliki človeka.

[Nazaj na kazalo te strani](#)

Informacije: Jezus, taoizem in konfucionizem.

Naše dodatne strani internetnega projekta »Kristusove poti« o drugih verah so prispevek k boljšemu razumevanju in k medverskemu dialogu. Na teh dodatnih straneh so predstavljene podobnosti in razlike med taoizmom/konfucionizmom in krščanstvom – krščanstvom, ki se (znova) zaveda svojih duhovnih globin. S tem ne nameravamo izčrpno opisati življenja in tradicij Lao-Tseja ali Konfucija, pač pa natančno obravnavati bistvene točke.

V tradicionalni kitajski duhovnosti se spajajo različni sorodni viri:

1. Izvorni nauk o najvišjem principu.

Izvorni nauk o najvišjem principu, Tao, »o katerem ni mogoče izreči ničesar«, predstavlja tudi prvotno enotnost na začetku vseh stvari, se pravi pred delitvijo polarnosti na Yin in Yang*) in nato na »5 elementov*«. Danes je ta prvotna enotnost za pojavi kozmosa. Med krščanskimi misijonarji so npr. jezuiti videli v tem najvišjem principu nekaj, kar odgovarja Bogu, medtem ko so frančiškani in benediktinci patudi papež temu nasprotovali. »Tao« po eni strani ne odgovarja novemu načinu doživljanja Boga kot »Očeta«, ki se ga lahko osebno nagovori, kot je učil Jezus. Po drugi strani pa ni izključeno, da lahko gre za starejši način doživljanja oz. za iskanje Boga, kot je bilo možno v stari kitajski kulturi.

*) Yin je »ženski« princip, ki se širi – npr. simpatikus; Yang je »moški« princip, ki se krči – npr. parasimpatikus, oba pa delujeta skupaj. »5 elementov zemlja, voda, les, ogenj, kovina« odgovarja »4 elementom oz. pojavom zemlja, voda, zrak, ogenj = toplota«, ki so prisotni v stari evropski alkimiji, hermetiki in raznih drugih kulturah (obstajali so tudi krščanski alkimisti). Kitajski 5. element, t.i. »kovina«, so v Evropi ponekod imenovali »prima materia« (»prasnov«, gl. moderno teorijo o osnovnih delcih) ali »eter«, postarih indijskih in antropozofskih virih, ki naj bi vseboval še druge ravni, tako da naj bi skupno bilo 7 takšnih agregatnih stanj. Te stare pojme bi danes ne pripisovali veri v ožjem smislu, vendar ne spadajo niti v čisto spekulativno filozofijo. Gre za staro, po svoje napredno kozmologijo naravoslovnega značaja – tudi če se tedanje metode spoznavanja razlikujejo od današnjih.

Ne glede na to, prakse starih kitajskih in taoističnih mojstrov imajo duhovni značaj. Takratna spoznanja o vlogi »elementov« oz. moči v človeku so bila upoštevana, ker se je težko izogniti zemeljski nepopolnosti, ko gre za duhovno/duševno izpopolnjevanje. Gre za vrsto duhovnosti, ki ne skuša zbežati pred zemeljskim, z razliko od nekaterih drugih duhovnih tradicij. Težnja po izpopolnjevanju kot takšna ni v nasprotju s krščanskim naukom o odrešenju človeka. Večkrat pozabimo, da je Jezus rekel »Bodite torej popolni, kakor je popoln vaš nebeški Oče« (Matej 5, 48). Metode so vsekakor različne. Prvim kristjanom je bilo jasno, da se lahko človek na učinkovanje Boga aktivno pripravi in odpre, vsekakor pa jim je vedno bilo tudi jasno, da ni mogoče izsiliti božje milosti preko teh dejavnosti. Tudi Bog je svoboden.

Med nebesi, po kitajsko »T'ien«, zemljo in človekom – ki izhajajo vsi iz iste praenote – so ljudje povsod videli analogije (podobno kot v »7 svobodnih umetnostih« na srednjeveških evropskih univerzah). **Vse težnje so bile torej usmerjene v harmonijo človeškega življenja »nebesi« - kot najvišja moč – in zemljo.** To kaže na verski značaj te težnje, poleg duhovnega. Re-ligija (iz latinščine) pomeni »ponovna povezava« s pravzrokom vseh stvari. V krščanskem vidiku je pravzrok Bog Stvarnik, ki ga je mogoče neposredno nagovoriti in je začetek ter konec vsega. Jezus Kristus pa je vezni člen, ki pomaga pri povezavi z Bogom.

V teku časa so v antični Kitajski častili tudi različne bogove: nebo, bogove zemlje, lokalne duhove in svetnike. Beseda »politeizem«, ki se včasih uporablja za podobna verstva, pa v tem primeru ni popolnoma na mestu, saj so ti »bogovi« prvotno kot v drugih religijah

predstavljali samo emanacije oz. značilnosti enega pranačela (ne glede na čaščenje svetnikov, ki je vsekakor znano nekaterim krščanskim cerkvam).

Na tak način, delitev vseh pojavov sveta na Yin in Yang lahko še bolj zadržuje človeški razum v teh polarnostih; s primernim prizadevanjem pa je tudi mogoče premostiti polarnost in priti do mističnega stanja zavesti.

2. Taoizem.

Zgoraj opisano je skupna podlaga, iz katere sta kasneje nastali šoli Lao-tseja in Konfucija (ki ju zgodovinarji povečini umeščajo okoli 500 po Kr.).

Taoizem (*Lao-Tse: med drugim knjiga "Tao-te-ching"*) je učil delovanje iz meditativne drže nedelovanja (Wu Wei). To pomeni, da nič se ne zgodi iz egoističnega in intelektualnega dela človeka, pač pa iz naravnih nagonov njegovega dobrega jedra, ki je v skladu z naravo. To naj bi privedlo do naravnejše etike nesebičnosti in skromnosti.

To dobro jedro ni avtomatično identično z Jezusom, ki je zadobil obliko v človeku in v njem deluje (gl. Janez 15 »Ostanite v meni in jaz v vas«). Toda današnji teologi ne morejo več zanikati, da drugoverci nimajo tega dobrega jedra. Podobna etika večine verstev kaže, da se je »dobro« zakoreninilo več ali manj povsod. Celo Sveti Duh »piha, kjer hoče« (Jn 3).

Taoisti so vedno bili praktiki, nikoli teoriki. V taoizmu so uporabljali:

- askezo. Ta se pojavlja v vseh verstvih. So pa tudi postopki za sublimacijo oz. transformacijo seksualnosti (npr. *Mantak Chia, »Tao Yoga« in »Tao Yoga ljubezni«*. Stare orientalske poti večkrat gredo »od spodaj navzgor«, medtem ko evropske poti danes gredo pogosteje »od zgoraj navzdol«, se pravi od zavesti).

- Telesne in dihalne vaje ter vaje za koncentracijo za zbujanje in usmerjanje življenjske energije »chi«. Realni obstoj te energije so potrdile raziskave akupunktore in elektroakupunktore, čeprav njeno bistvo še ni jasno znanstveno dokazano. Meridiani akupunktore so danes dokazani celo histološko (v tkivu) kot »prazni« kanali. Ta življenjska energija torej ni »taoistična«, kot so mislili nekateri kristjani, pač pa občečloveška. V obdobju antične Grčije in prvih kristjanov so jo imenovali »pnevma«, to je grška beseda, s katero so označevali bodisi dihanje bodisi življenjsko moč – življenjski dih, ki ga Bog vdahne – pa tudi Sveti Duh. »Sveti Duh« pa je vsekakor v povezavi z Jezusom Kristusom. Če se človek ne uglasli z Jezusom Kristusom, odkod naj izve, da je to, kar doživlja, Sveti Duh, kot ga je oznanil Jezus?

- med taoistične prakse, podobno kot v indijski jogi, spada meditativna poglobitev v pravzrok stvari, za premostitev omejenosti življenja. Tudi alkimistično iskanje nesmrtnosti je igralo določeno vlogo.

3. Konfucionizem.

Kon-fu-tse (Konfucij) na podoben način priporoča vključitev človeka v »kozmično-etični zakon«. Namesto individualne poti taoistov je Konfucij iskal moralni vzgojni sistem za celotno družbo. Konfucionizem dela na zavednem kultiviranju in izpopolnjevanju dobrega jedra v človeku preko navad in vzornikov: če se v družini človek nauči ljubezni, spoštovanja itd., je rezultat tega etična družba.

- Še iz antičnih časov so na Kitajskem bili prepovedani npr. umor, tatvina, prostitucija in čaščenje podob.

- Kot v bistvu vsa verstva na svetu je Konfucij učil »ljubezen do bližnjega: ne delaj drugemu tega, česar nočeš, da bi tebi naredili«.

- Sem spadajo samoobvladovanje, človečnost in dobroti; oz. etične kreposti dobrohotnost, pravičnost, spoštljivo vedenje (tudi do prednikov), radodarnost, modrost, poštenost;

- Dvojne kreposti po knjigi Shudjing: prijazen in dostojanstven, blag in trden, pošten in vljuden, redoljuben in spoštljiv, dobro se učeč in drzen, pravičen in mil, popustljiv in zmeren, močan in zanesljiv, pogumen in pravičen.

- Cilj je bila drža zadovoljstva onkraj jeze, žalosti in naslade.

Stari nauki vsebujejo bodisi brezčasne kot časovno pogojene vrednote, ki so se nanašale na takratni imperij.

4. Med tema šolama so bila določena stičišča, pa tudi spori. Kljub temu so ju že od vsega začetka smatrali kot dve smeri, ki se dopolnjujeta in ne nasprotujeta. To je veljalo tudi za budizem, ki je prišel kasneje iz Indije in je učil premostitev zemeljskega trpljenja.

Današnji kitajski templji, npr. v Hong Kongu, večkrat dajejo vtis enostavnega iskanja orakljev oz. ritualov za srečno življenje. Kot v večini današnjih religij, prvotna duhovna globina ni najbolj očitna.

V kitajsko tradicijo, ki ni neposredno povezana z religijo, spadajo knjiga I Ching, kitajski horoskop, kitajska varianta geomantije »Feng Shui« in že omenjene tradicionalne kitajske metode zdravljenja.

Zanimivo pričevanje o zgodnjem srečanju med kristjani in taoisti je najti v knjigi Martina Palmerja »Jesus Sutras«, Ansata: v 8. stoletju je na Kitajskem neka krščanska cerkev, ki danes ne obstaja več, priredila ključne vsebine krščanstva za taoiste. (V kolikor se tu omenjajo knjige drugih avtorjev, to še ne pomeni, da se podpirajo njihove vsebine v celoti.)

[Nazaj na kazalo te strani](#)

Splošna stališča do naravnih religij

Dodatne strani internetnega projekta »Poti Jezusa Kristusa« o različnih drugih religijah so prispevek k boljšemu razumevanju istih v dialogu med religijami. S krščanske strani se kot temelj jemljejo neodvisna raziskovanja, ki zopet odpirajo duhovne globine krščanstva, in sodobno raziskovanje zavesti. Tu ne bomo obširno opisovali obravnavane naravne religije, ampak le nekatera stališča, ki so za ta namen pomembna.

Tudi japonski šintoistični kult je izvorno en od svetovno sorodnih **naravnih religij**, ki so starejše od znanih svetovnih religij kot so budizem in krščanstvo.

Izvori naravnih religij se nahajajo v času, ko so ljudje v veliki meri imeli zavest, ki močno odstopa od danes prevladujoče intelektualne zavesti. *Jean Gebser, avtor knjige »Izvor in sedanost« (v nemškem jeziku)* bi te stopnje zavesti imenoval "mitološka zavest".

Raziskovalec zavesti Julian Jaynes, avtor knjige »Izvor zavesti« (v nemškem in angleškem jeziku) bi to imenoval zavest, v kateri sta obe polovici možganov komunicirali bolj neposredno kakor danes.*) Desna polovica možganov je dovoljevala pojave vseh vrst, npr. v naravi celovito prepoznavati kot »bitje«, leva pa je to vse lahko obdelala tako, da je človek slišal njene »glasove«. Tudi vsa evropska izročila o elementarnih bitjih, pravljicnih likih itd. izvirajo iz tega, torej niso izmišljena. V zvezi z vse večjim širjenjem pisanja in branja namesto ustnega izročila je takšen način spoznavanja kot družbeno relevanten fenomen v evropsko-prednjeazijski antiki večinoma izginil do ca. leta 500 pred Kristusom. Ker so v mitskem obdobju večinoma častili lokalna oz. s plemenom povezana bitja, prednike ali – bogove, je

mešanje kultur dodatno prispevalo k temu, da stara oblika zavesti ni več delovala (brez napake). Napake so koristnost takšnih spoznanj naredile dvomljivo in zato pospešile ta proces.

Ne bi bilo nedvoumno, takšne stopnje ocenjevati tako, da je novejša razumska zavest vrednejša in da so proizvodi stare zavesti danes brez vrednosti. S seboj je prinesla nove sposobnosti, zato pa so izginile druge, ki jih intelekt sam ne more zamenjati. V meditaciji je sicer možno ob ohranitvi dosežkov analitičnega mišljenja starih, skritih sposobnostih ponovno zavestno razviti nazoren pregled in sintezo. Na tak način lahko nastane integrirana zavest, ki obema polovicama možganov znova pomaga priti do izraza. Čisto intelektualna zavest danes pogosto zadene ob meje svoje zmogljivosti. Očitno ni mogoče le z njo pravočasno opaziti npr. ekološke probleme v njihovi dejanski zapletenosti in jih rešiti: Dörner je govoril o »zavesti z več dejavnikov«, ki je potrebna za razumevanje ekoloških procesov in ki je njegovi študenti pri ustreznem raziskovanju skoraj niso imeli. Današnje človeštvo lahko pri tem dobi spodbudo celo iz starih izročilih predintelektualnih spoznanj – brez enostavnega prevzemanja prejšnje oblike te zavesti. Zaradi takšnih razlogov so pravljice otrokom pomembne tudi danes. Prispevajo k temu, da desna polovica možganov sočasno ne okrne.

V prvotnem **krščanstvu** so »darovi Svetega Duha« igrali pomembno vlogo (*med ostalim Jn. 16; Kor. 12:7-11; Apostolska dela 2:17-20*). *Poglejte tudi naše poglavje »Binkošti« v glavnem besedilu naše angleške strani ter v drugih jezikih*. Sveti Duh je božja moč, ki dovoljuje, da človekova kreativnost prekosi samo sebe. To sicer ni gola aktivnost desne polovice možganov, čeprav jo dejansko uporablja. Toda Sveti Duh je tesno povezan z Jezusom Kristusom. Celó ko Jezus svojim učencem pove »Veter piha, koder hoče« - kako je nekdo lahko gotov, da njegova današnja spoznanja izvirajo iz Svetega Duha v Kristusovem smislu, če se sam ni predal Kristusu?

Za razliko od tistega, kar smo našli pri drugih domnevno politeističnih religijah - na katerih izvoru temelji enotno božanstvo z "lastnostmi", ki bodo šele pozneje čaščeni kot zasebni bogovi – tega pri celi vrsti naravnih religij ne moremo najti.

Medtem dokler se **miti o stvarstvu** nekaterih drugih narodov začenjajo s stvaritvijo neba in zemlje (in podzemlja), se pri starem japonskem mitu o stvarstvu v ospredju nahajata nebo in zemlja. Bogovi nastajajo v tej podobi spontano in prebivajo v vseh 3 svetovih medtem ko na zemlji prebivajo tudi ljudje, v podzemlju pa mnogi mrtvi in demoni. Tudi predniki se prištevajo k panteonu bogov. (...)

Čaščenje se dogaja različno, z določenimi molitvami (zahvala in prošnja), ter z žrtvovanjem naturalij ali simboli.

(...)

Medtem dokler v animističnih religijah osrednjo vlogo večinoma igrajo **šamani** - vrači s posebnimi znanji in medicinskimi veščinami, vodijo šintoistični kult duhovniki.

Etični nauki: V šintoizmu je npr. obstajal register grehov; v stiku z drugimi religijami so bila razvita etična stališča, ki jih lahko najdemo v praktično vseh velikih religijah.

(...)

*) Angl. »Bicameral mind«. Jaynes sam je vendar vzbudil vtis, kakor da so ti stari naravni načini funkcioniranja možganov sami zase razlaga doživljanja božanskih ali naravnih sil; to je po naših spoznanjih enostavno napačno. Njegove ugotovitve ne govorijo nič o tem, kaj »so« ta bitja. V možganih ne najdemo ne »bogov« ne Boga. Gre za raven realnosti lastne vrste, možgane pa lahko interpretiramo na ta ali on način. Prav opisani stari način zaznavanja poleg tega ne more takšnih »bitij« umetno ustvarjati kot predstave, kakor to lahko počenja sodobna zavest. Na podoben način odražajo duhovne sanje ali meditativna doživetja doloma nekaj popolnoma drugačnega kot so to le procesi obravnave psihičnih vsakodnevnih doživetij.

**) V Evropi je npr. obdobje nastanka Homerjevih epov še pripadalo mitski dobi medtem ko kasnejša doba starogrške filozofije že pripada razumski zavesti.

[Nazaj na kazalo te strani](#)

Religija¹⁾ kot "povratna povezava" človeka z Bogom – na poteh z Jezusom Kristusom.

¹⁾ Beseda religija prihaja iz latinskega re-ligio = ponovno združenje; z Bogom, ki iz notranjosti tudi v nas prevzema obliko. Podobno se v oddaljeni primerjavi s hologramom dogaja tudi v velikem.

Spoznavanje globljih problemov v človeškem življenju.

Kot za zdravljenje z molitvijo je tudi za daljnosežne preobrazbe v človeku najprej pomembno Jezusovo vprašanje "Bi rad ozdravel" (*Jan. 5,6*). **Oziroma "ali veš, katere nepopolnosti še imaš, ki se morajo spremeniti če želiš napredovati po poti do Boga?"** "Rdeča nit" se lahko navidezno najde izza povsem enostavnih danostih, ki se redko obravnavajo kot religijske. Otrok v svojem odraščanju od mladostništva do odraslih dneh vedno pridobiva nove sposobnosti, pri čemer se zelo pogosto prikrivajo prvotne sposobnosti spoznavanja. Pozneje lahko človek s pomočjo svojega spomina in molitve ponovno znova pridobi ta prikrit naraven način spoznavanja. Pri tem se razvite sposobnosti še naprej ohranjajo medtem ko se otrdelost človeške narave zopet omili ali opusti. Z duhovno-duševnimi ali zunanjimi "razkoli" v življenju ustvarjena razdeljenost človeka – na um in osamosvojeno nagonsko življenje ter medtem v neznanosti meri integrirano sredino v "srcu" – se lahko na tak način ponovno močnejše združi na različnih poteh. Lahko torej rečemo, da se "plod z drevesa življenja" v mitu o raju ne nanaša na to razdelitev; in da izrek "Če se ne spreobrnete in ne postanete kakor otroci, nikakor ne pridete v nebeško kraljestvo" temelji na globljem poznavanju možnosti spreobrnitve - *Jezus v Mat. 18, 1-3; Mark. 10, 15; Luk. 18, 17*. Tu ne gre le za otroško sproščenost, ampak tudi za prvotne temelje razvoja, ki so že kar "arhetipski" ²⁾, torej začetni osnovni vzorec, izgubljeni del človekovega "navodila za uporabo". Ta pot lahko pelje daleč izven današnje omejene intelektualne zavesti.

²⁾ Premagovanje negativnih ("diaboličnih") lastnosti zato med ostalim zadeva zdravljenje omenjene 'razdelitve'.

"Arhetipski" je pojem iz globinske psihologije C. G. Junga itd.; skozi različne pojave doživet osnovni vzorec človeške eksistence.

To ne pomeni, da je človek lahko ustvari z lastnimi močmi. Jezus ponuja resnično pot in moč oz. milost za njeno premagovanje. Krščanski iskalci resnice, mistiki in alkimisti so zelo razločno ubirali takšne poti izpopolnitve (*prim. npr. Mat. 5, 48; Jan. 10, 34;...*). Tudi mnogi drugi kristjani so si zavestno ali nezavestno pridobili izkušnje v tej smeri. To je neodvisno o tem, ali so večinoma ubirali notranjo pot, ali so svojo vero uresničevali bolj v socialni obliki in ali so v sebi združevali oboje v smislu enega, kot ga imenujemo, "polnega krščanstva". Iskala se je možnost premagovanja tisočletne razdvojenosti človeka v mnogih kulturah; o tem pričajo tudi prizadevanja taoističnih alkimistov, različnih vrst joge itd ³⁾.

³⁾ Indijska beseda Yoga, dobesedno = "vpreči v jarem" prav tako pomeni iskanje ponovne povezave s pravzrokom vseh stvarih, z večnostjo. To ne pomeni, da takšne drugačne poti morajo pripeljati do istega cilja kot krščanska.

"Bogočlovek" ali od Boga poslan človek Jezus Kristus, "novi Adam" predstavlja signal, da si odslej tudi ljudje nasploh lahko znova pridobijo svoje prikrite prvotne lastnosti; in da je prišel čas, da se norosti, ki so vmes postale nevarne, ponovno spravijo v red. V sebi je kot "srečo"

za zemljo lahko združeval povezanost s prvotnim virom smisla življenja – z Bogom – in visoko razvito človeško zavest. Lahko je premagal degeneracijske sile. Tudi če prikazuje razlike v primerjavi z drugimi ljudmi, je bil vendarle tudi človek, ki je vse to lahko storil na takšen način. S tem tudi ljudje lahko lažje sledijo tej poti, - zlasti ko to delajo zavestno. Tudi za takšne, ki nič ne vedo o zgodovinskem Jezusu, njegovo življenje vključno z vstajenjem ni brez posledic - to je podobno npr. dogodku ko živali na otoku nekaj dodatno naučijo, ko živali iste vrste na oddaljenih otokih te sposobnosti lahko nenadoma hitrejšo razvijajo, ker imajo neko vrsto skupnega polja sil, kot je to npr. prepoznal *R. Sheldrake*.

Notranji odnos ljudi do Kristusa in Boga je sprva možen tudi brez cerkvenega posredovanja; tudi če je določena krščanska skupnost večinoma od velike pomoči. Protislovne teologije, ki so celotno Kristusovo bitje ponovno razdelile na dušnega pastirja in socialnega reformatorja, niso več višek modrosti tudi če nekaterim lahko pomagajo na noge zlasti če so seznanjeni z večino teh teologij. Vsak posamezni človek se lahko npr. "v tihi sobici" ter končno tudi na sejmišču neposredno pripravi na Kristusa. To se lahko z ene strani zgodi s pomočjo pomnjenja svojih tradicionalnih lastnosti (evangeliji). Kdo je vendarle odprt za to, da Kristusa lahko spozna tudi po svoji smrti, (kot tudi vsak človek na drugačen način – med ostalim brez te zemeljske opaznosti – lahko po mnogih pričevanjih smrt preživi kot zavestno bitje), lahko Kristusa obravnava kot neposredno delujočega. Možno je tudi čustvo, da se "v njegovem imenu" oz. z njim kot 'velikim bratom' skupaj molimo bogu očetu, ki nas vse obdaja. (*prim. Jan. 15, 16; Mat. 6, 7-15; Mat. 18, 19-20*). Npr.:

Bog, moj izvor, moja pomoč in moje upanje!
Združen z Jezusom Kristusom* ti zahvaljujem za vse, kar prihaja od tebe;
odpusti mi, kar me je oddaljilo od tebe **;
dovoli mi, da v tej tišini postanem kreativen skozi tvoj duh ***;
dvigni me na svojo pot.

*) Kdo misli, da je to prikladno, lahko tu vključi tudi Marijo. Na tak način se lahko navzgor potegnejo tudi moške in ženske lastnosti človeka.

**) Naprej se, odvisno o svojem konkretnem pojavu, lahko vsak negativno zaznan vzgib 1. ogleda znotraj (npr. bojzljivost, zlohota, ravnodušnost in ošabnost; pretirani dvom, ...ali en problem; vse tudi ko se pojavlja le v mislih ali besedah, *prim. npr. Mat. 5, 22*). 2. Namesto premišljevanja se lahko mirno en trenutek počaka, da se zavemo, za kaj gre. Potem 3. takšno spoznano, ravnokar telesno občutljivo breme v molitvi predamo Bogu (razen tega lahko Bogu oz. Kristusu predamo celotno nadaljnjo življenjsko pot). 4. Mirno počakamo dokler tega eventualno ne začutimo oz. dokler ne bo opaziti sledi olajšanja – ali dokler v podzavest ne pride "odgovor".

***) V tišini se vsakodnevni dogodki lahko 'umirijo' in so tako bolj dostopni za predelavo oz. molitev. V tem primeru je ponovno prisotno več odprtosti za nekaj novega.

Pomen etike na tej poti.

Ena raven na poti je "**ljubezen do boga**", ki se nahaja nad vsem, "**in do svojega bližnjega kakor samega sebe**" (*Mat. 19, 19*); torej tudi do samega sebe; ljubiti samega sebe je lahko del prizadevanja za prepoznavanje lastne naloge v okolju. Ljubezen nas lahko združuje s Kristusom, ker je to njegova glavna lastnost **povezana z modrostjo**. Tudi pot dobrega dela v Kristusovem smislu šele skozi notranje in zunanje delovanje pojasnjuje krščansko pot. Jezus je ohranil utemeljena osnovna etična pravila; kajti človek bo "(običajno) žel, kar bo sejal" (*Gal. 6, 7*); posameznikom je, namesto da poudarja znanji zakon, zapustil močan občutek **odgovornosti**. Medtem lahko spoznamo, da v človekovi notranjosti obstaja nekaj – tudi če to lahko začutimo le kot zavest -, kar je usklajeno s Kristusom; od koder se dogaja neka vrsta notranjega "preporoda" (*Jan. 3*). To pomeni, da se človek sčasoma vse več usklajuje z duhom, za kar nam je vzgled Kristus. To izhodišče v notranjosti se lahko doživi v srcu ali v duši oz. duhu, načini doživetja so individualno različni. Kakor koli že posameznica / posameznik doživlja Kristusa oziroma z njim povezane moči, je smiselno, da si vedno znova priključuje v spomin tisto, kar

je o Kristusu že znanega, tako da lahko na osnovi tega zgradi z njim neposrednejši stik, četudi sprva morda ne bo moč zaznati posebno močnega učinka.

Z močjo, ki se tako v človeški notranjosti razvija kot dar milosti, se lahko poveže z univerzalno zdravilno močjo, ki se približuje od "zunanjega" Kristusa oz. boga. Tudi tu je individualne način doživetja lahko zelo različen, v tem primeru bo toda razločen in bo na določen način vplival na okolje. Medtem ko je takšen razvoj doslej v veliki meri bil omejen le na nekaj ljudi, ki so veljali za "mistike", "svetnike" itd., se lahko takšni pojavi v naših "apokaliptičnih" časih v vse večji meri razširijo na enostavne ljudi – kar se v svojem pomenu vedno ne bo prepoznalo na enak način; zaradi tega je to vredno omeniti. Ta univerzalni učinek "od zunaj" se lahko sprejme ali pa mogoče z bolečino trči ob zaprtost tistih, ki v svoji notranjosti niso razvili nič sorodnega - tako da jih v tem primeru lahko dojamemo kot "sodišče".

Pelji me, tako da drugim ne škodujem na njihovi poti do tebe; vodi me, da drugim pomagam v tvojem duhu; varuj me na moji poti; *
Pomagaj mi, da dosežem večji sklad s tvojo ljubeznijo.

*) Tu se lahko vključijo tudi druge osebe.

Soroden razvoj v velikem, v pradavnih kulturah.

Kot pri razvojnih stopnjah od otroka do zrelega človeka (poglejte gor), so tudi v človeških kulturah potekale podobne stopnje zavesti. Le-te so z ene strani prinesle nove sposobnosti (bolj svobodno hotenje, čutenje in mišljenje), z druge strani so pa zmanjševale svojo prvotno seznanjenost s celotno "stvaritvijo" in s tem kopičile probleme. (*Prim. npr. Jean Gebser, "Prvotnost in sedanost"*: zaporedoma arhaična, magična, mistična razumska zavest; poleg tega se lahko razvije močnejša integracijska zavest, ki jo lahko imenujemo npr. umska zavest.) Izstopajoči vzori so tudi vplivali na to, da se razvojni koraki v svoji začetni prepoznavnosti lahko na veliko razvijejo, ali vsaj v kulturno odločilni meri. To se je kljub vsem zoprnostim pogosto dogajalo z velikimi izgubami. V novejši dobi se lahko že opazi, da se človeštvo in njegovi narodi itd. nahajajo pred usodnim izzivom opravljanja vnovičnih manjših in večjih "kvantnih skokov" ali evolucijskih korakov če želijo preživeti⁴⁾. Do njih prihaja že ca. 2000 let skozi Kristusa. To se zdaj ne mora več dogajati na račun pridobljenih sposobnostih ter razuma. Ko dovolj posameznikov razvije celovitejšo razumsko zavest za novo povezovanje s svojo božansko prvobitnostjo ¹⁾, se lahko s pomočjo od "zgoraj" zmaga v dirki z apokaliptičnimi katastrofami. K temu spada tudi odnos do zunanjih aktivističnih gibanj kot je npr. mirovno gibanje itd., - vsi prostovoljci imajo svoje "potrebno" mesto v "igri". Skozi ustaljene religijske smeri ga očitno išče veliko ljudi; gredo v prihodnost in pomagajo pri obnovitvi preteklosti tudi tam, kjer prevladuje marsikatera "povprečnost". Razprava o tem, ali je namen zunanja "rešitev" oziroma eksistencialni napredek človekove zavesti in bistva, je podobna vprašanju o kokoši in jajcu. Dosedanje vrednostne lestvice se morajo iz temelja spremeniti, ker si človek lahko popolnoma točno predstavi, kamor bo ga nadaljevanje dosedanjega zastarelega programa civilizacije pripeljalo. Ker je vse del celote, prehaja vsako dobro delo v celoto.

⁴⁾ S pesimističnim pogledom v zadnji knjigi Herberta Gruhla "Vnebovzetje v nič" se ne moremo strinjati le zato, ker lahko opazimo z njegove strani prezrti vir razvoja oz. moči, - ki ne glede na to predstavlja le eno priložnost: Boga.

Navdihni ljudi, da odločitve o življenju in smrti pustijo v tvojih rokah *;
Pomagaj tistimi, ki delajo za tvojo stvaritev;
Pelji ta svet k predoru do tvoje obljubljenе nove dobe.**

*) Tu lahko vključimo tudi posameznosti ali jih poleg tega obdelamo v meditativnem opazovanju; npr. 'prekinitev naraščanja nasilja in reakcije na nasilje', 'odvzemanje temelja nasilju z reševanjem problemov', 'vodenje miroljubnega dialoga med dobronamernimi pripadniki različnih religij',

**) *Luka 11:2, 21:31. Razodetje 11:16.* Bog deli ljubezen, ki mu je dana.

Čaka nas torej "spreobrnitev" k bogu v malem in velikem.

Pri tem v prvi vrsti niso pomembne »predstavitve o veri«, torej človeška razmišljanja o religiji, ampak dejansko živeča povezava ljudi z Bogom.

Jan. 16, 12-13: Še veliko vam imam povedati, a zdaj ne morete nositi. Ko pa pride on, Duh resnice, vas bo uvedel v vso resnico, ker ne bo govoril sam od sebe, temveč bo povedal, kar bo slišal, in oznanjal bo vam prihodnje reči.

[Vrnitev na kazalo te strani.](#)

Pomoč za samopresojo pri delu z glavnimi besedili »Poti Jezusa Kristusa« v lastni notranjosti in v uresničevanju v življenju.

Splošno:

Ali sem prebral »Uvod v pomen in uporabo tega besedila«? (Če nisem: nadoknaditi, še posebno v primeru številnih splošnih dvomov.)

Ali sem študiral poglavja tega komentarja v njihovem zaporedju? (Če nisem: v primeru resnega namena slediti Jezusovi poti, predelati tudi prejšnja poglavja.)

Ali sem do sedaj študiral brez mučnega občutka, da sem preletel prejšnjo točko, ne da bi je popolnoma razumel? (Sicer prebrati dotično točko še enkrat v miru in po možnosti brez predsodkov.)

Ali sem za globlje razumevanje, doživetje in predelavo prebral stran »Metodološka navodila, krščanska meditacija...« in jo skušal kolikor mogoče aplicirati?

Imam vpogled v svoje sedanje sposobnosti, značajske lastnosti in življenjske navade? (Če ne, razmišljati o tem in si zapisovati).

Če ja: Glede na to, kar sem pravkar študiral, obstaja kakšna lastnost, za izboljšanje katere bi rad nujno molil in si prizadeval?

Sem kdaj pomislil na to, da bi svoja najnovejša spoznanja uporabil v življenju?

Se že pustim voditi od svoje zavesti?

Sem si prizadeval ali dosegel, da me Bog neposredneje vodi po moji poti preko Jezusa Kristusa?

Kakšen je moj odnos do Boga?

[Vrnitev na kazalo te strani.](#)

[E-pošta: Prosimo vas, da nam po možnosti pišete v angleškem ali nemškem jeziku. V nasprotnem primeru vas prosimo, da pišete v kratkih stavkih in navedete jezik, v katerem pišete.](#)

[Vrnitev na domačo stran.](#)

Pripomba: avtorske pravice, E-pošta.

Te spletne strani lahko izpišete in kopije posredujete z nespremenjeno vsebino; pridržujemo se avtorske pravice.

Glede na nastavev pregledovalnika in tiskalnika je to ca. 110 strani (623 kB). [PDF-različica.](#)

V takšni obliki izdelano 1991 – 2015; na spletu najprej objavljeno 30. 01. 2001; to je nova slovenska izdaja od ... s poznejšimi popravki.

Avtorji: Projekt Poti Jezusa Kristusa (Christuswege/ Ways of Christ™).

Izdajatelj: Helmut Ziegler.

Spletna stran "Poti Jezusa Kristusa" je raziskovalni in informacijski projekt. Je ekumenske usmeritve, neodvisen od cerkva, veroizpovedi ali drugih religijskih skupnosti – ni naperjen proti nobeni iz njih -. Substanca vere ostaja ohranjena brez dogmatsko-fundamentalističnega postopanja. Se ne opravlja nobene misije in ne pridobiva članov. Se ne poskuša doseči dobička in političnega vpliva.

Delovno področje so vse teme o krščanstvu ter teme medreligijskega pogovora z drugimi religijami. Težišče ustvarja globlji raziskovalni opis deloma zapostavljenih bivših duhovnih strani krščanstva. Z diferenciranega vidika so enako pomembna tudi druga, socialna vprašanja zadevnih straneh krščanstva. (Glej tudi uvod v glavno besedilo in metodološka navodila.)

Merodajne so spletne strani; v PDF-datotekah niso upoštevani vsi manjši popravki.

Prevodi v različne jezike ne pomenijo avtomatsko stališče do situacije v določenih državah.

Če se omenjajo spletne strani oz. knjige drugih izdajateljev, to ne pomeni, da se "Poti Jezusa Kristusa" avtomatsko strinja z njihovo vsebino.

Pošiljanje [e-pošte](#) na Posti Jezusa Kristusa: pogledajte obrazec na koncu besedilne strani. Prosimo vas, da nam po možnosti pišete v angleškem ali nemškem jeziku.

Tiskano izdajo v nemškem jeziku lahko naročite pri: Boehm, "Bewusst", Im Dorfe 21F, D-24146 Kiel, po ceni od 3,50 Euro; izdajatelj in lastnik avtorskih pravic do tiskovine je O.Boehm. Objavljeno julija 2001.